

GROOVE

Nummer 2 • 2003 Sveriges största musiktidning

Evan Dando

Fireside

Mauro Scocco

Jesse Malin

Libertines

The

Cardigans

Appliance • The Radio Dept. • Luna • All Systems Go

BLÅGULT GULD: Anders Ilar • Chords • Natalie Gardiner • Pauline Kamusewu • Dialog Cet

Byt ut politikerna!

Tre frågor till Björn Olsson	sidan 4
The Radio Dept.	sidan 4
En överklass i nitar	sidan 4
Appliance	sidan 6
Vad är det för fel på folk?	sidan 6
Luna	sidan 8
Ett subjektivt alfabet	sidan 8
Blågult guld	sidan 10
Evan Dando	sidan 12
Jesse Malin	sidan 14
Mauro Scocco	sidan 14
The Cardigans	sidan 16
Fireside	sidan 18
Libertines	sidan 20
All Systems Go	sidan 20

Mediarecensioner	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Demorecensioner	sidan 24
Vinylrecensioner	sidan 26

En idé som kanske inte är så radikal som man vid en första anblick kan tro vore att göra musiker och andra kulturarbetare till politiker – för en roligare och mer mänsklig framtid. Vi skulle utrota hyckleriet kring sprit och festande hos våra folkvalda och därmed inse att samhällets toppar faktiskt också bara är människor. Dessutom skulle vi styra in på en mer humanistisk syn som inriktar sig mer på livskvalitet än på sterila ekonomiska kalkyler. Konst handlar ju om känslor, upplevelser och glädje – samhälleliga missförhållanden i smått och stort skulle därmed lokaliseras och utrotas. Ingen krigshets, inga sjukhemsskandaler. Utopiskt? You tell me.

Leila K skulle kunna vara socialminister, Soundtrack-Ebbot integrationsminister och Nina Ramsby ha hand om jämställdheten. Jocke Åhlund barn- och familjeminister, Timbuktu utbildningsminister, Håkan Hellström finansminister, Lisa Miskovsky idrottsminister, Paola kulturminister, ungdoms-

nister Thomas Öberg och Stefan Sundström jordbruksminister. Marit Bergman miljöminister, Dregen näringsminister, utrikesminister ska Hives-Pelle vara, Promoe justitieminister, Thomas diLeva försvarsminister och som statsminister kunde Robyn passa. Titta på denna lista och säg mig ärligt att detta skulle funka sämre än uppställningen för vår tandlösa och räddhågsna ledning. Nej, jag tänkte väl det.

Jag kan i alla fall inte vara ensam om att tycka att våra politiker är riktiga träbollar med bromsklossar under fötterna direkt influgna från 40-talisternas årstämman. Gudrun får gå medan Affe fortsätter – ur led är tiden. In med fler kvinnor, fler ungdomar och fler rockers/hiphoppare – bort med den kvava dansbandsmentaliteten från maktens korridorer. Nu.

Gary Andersson
chefred@groove.st

Brev

Åsikter? Skriv till
info@groove.st

Gimme Dat Harp Boy!

Läste nummer 9 • 2002 av Groove och kunde inte låta bli att uppmärksamma ett fel i recensionen av *Gimme Dat Harp Boy!* – *Roots of The Captain*. Jag håller med om att det är en bra skiva med mycket trevlig musik men att Captain Beefheart (Don van Vliet) skulle ha varit med och valt ut låtarna är inte korrekt. Förutom låtar som Beefheart spelat så har skivbolaget valt ut ett antal låtar som kan tänkas ha influerat Captain Beefheart. Skivan kanske skulle ha haft ett annat namn, något i stil med *Could this be the roots of the Captain* :-)

Mvh Markus

Hej Markus,
Du har alldeles rätt. Får skylla på det luddiga infoblad som följde. Men visst känns det som Don är åtminstone andligt närvarande på skivan?

Hälsningar Jonas Elgemark

För mycket snicke snacke snack

Arg. Det är vad jag blev när jag läste artikeln om Logi i Groove nummer 8. Det mest föregelseväckande var brödtexten som löd "Svensk reggae är fortfarande relativt sällsynt. Efter Peps har endast ett handfull provat." Det är lögn blandat med kunskapsbrist. Reggae är en musikstil som media medvetet trängt undan så länge den har funnits i Sverige. Dock har det funnits gott om bra reggae- och ska-band genom åren vilket *skawars.nu* är bra bevis på. Den uppretande brödtexten ger även intrycket av att artikeln skulle handla om ett reggaeband. Logi

är definitivt inte reggae utan mer ragga/hiphop. Dessutom är Logi så pass dålig att han inte förtjänar så pass stor plats i en annars så bra tidning som Groove.

/Patrik

Hej Patrik,
I texten blir det kanske lite luddigt men jag menar främst reggae som framförs på svenska. Bra sådan är i mina ögon fortfarande sällsynt. Att media medvetet trängt undan reggae beror nog snarast på att det finns få som är insatta i kulturen som kan skriva.

Jag fallar möjligtvis slentrianmässigt in i Logi i reggaefacket och jag håller med dig om att hans musik snarare är ragga/hiphop. Att han skulle vara dålig är en lögn.

Hälsningar Björn Magnusson

Hej!

Jag vill tacka för en fin-fin musiktidning. Måste säga att ni har bra killar och tjejer som skriver. Ännu bättre är ju att den är gratis. (Hur går det ihop egentligen, är det reklam plus låga löner??)

Jag skulle vilja få lite mer kött på benen angående lite artister ifrån Gbg. Antar att ni kan hjälpa mig. Vad händer med Silverbullit? Är dom kvar i USA, spelar dom in? Soundtrack of Our Lives, när kommer deras nya platta? Broder Daniel?? Mannen bakom poprökaren *Fashion* (blev helt lycklig av den i somras) vill verkligen veta mycket mer om K Ragnstam än vad som står på hemsidan. Bad cash quartet vill jag också höra mer av. Villka medlem-

mar i Union Carbide Prod kommer att vara med i sommar på Hultsfredsfestivalen?

Jag kommer själv ifrån Sthlm, men måste verkligen svälja min stolthet och ge Göteborg enorm cred för sin fantastiska musikscen.

Tack igen igen

Johan Mårtensson

Hej Johan, tack för berömmet.

Håller med om att Göteborg har en grym musikscen. När Silverbullit, Soundtrack Of Our Lives, Broder Daniel och Bad Cash Quartet släpper sina nya skivor är ovisst. Mitt tips är att Soundtrack Of Our Lives och Silverbullit hinna först.

K. Ragnstam släpper sitt album den 24 mars.

Enligt rykten kommer Union Carbide Productions ha följande sättning i Hultsfred: Patrik Caganis, gitarr, Ian Person, gitarr, Henrik Rylander, trummor, Per Helm, bas, och så han den där Ebbot också.

Hälsningar Björn Magnusson

Hallå Moa!

Jag tänkte bara skicka ett litet meddelande till dig och säga att jag gillar dina inlägg i Groove. De piffar upp tidningen och är värda att läsa!

Sen så undrar jag om det var du som skrev att du gillade mig i somras efter jag hade spelat på Smålands sommarpub? Om det var det så ville jag bara säga att jag blev glad.

Hoppas det är bra i Malmö!

Hälsningar Amalia

Omslag
Nick Cave av Polly Borland

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.st
http://www.groove.st

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Björn Magnusson, info@groove.st

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., annons@groove.st,
0706-44 13 79

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.st

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

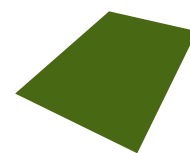
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Mats Almegård	Klara Kjellberg
Dan Andersson	Robert Lagerström
Gary Andersson	Per Lundberg G.B.
Therese Bohman	Björn Magnusson
Jonas Elgemark	David Nettle
Mattias Elgemark	Thomas Nilsson
Andreas Eriksson	Johanna Paulsson
Fredrik Eriksson	Erik Rosén
Moa Eriksson	Daniel Severinsson
Felix Gebhard	Magnus Sjöberg
Johannes Giotas	Mathias Skeppstedt
Torbjörn Hallgren	Henrik Strömberg
Annica Henriksson	

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

Lil Kim
La Bella Mafia
CD **185:-**

Matchbox 20
More Than You Think You Are
CD **185:-**

Du hittar dem på Åhléns skivavdelning.
Välkommen in!

...Björn Olsson, som är aktuell med ny skiva vilken doftar sommar, sol och Bohuslän. För tillfället är han instängd i studio med bandet Franke som snart släpper en singel.

Hur kommer det sig att du är så inne på Bohuslän, vad har du för personligt förhållande till Bohuslän?

– Det är inte menat så egentligen. Men jag tänker ju inte direkt på Hammarkullen, utan på något som är bättre än det som är här. Sen hade vi sommarställe i Bohuslän så jag har varit där mycket som barn.

Din musik är väldigt filmisk, vad inspireras du av?

– Porr... nå jag bara skojar. Det är gamla melodier från förr som inspirerar mig. Starka influenser från det att man var liten, schlager och sånt. Det man hörde på radion.

Varför ska du inte var med på Union Carbides återförening i sommar?

– Jag känner inte för det. Det är grymare att inte vara med. Jag är ju så blyg. Sen har jag gjort det till vansinne. Om jag inte alls hade hållt på med musik så kanske... men det lockar inte nu.

Jonas Elgemark

The Radio Dept.

text: Annica Henriksson

I Spiritualizeds receptkonvolut till *Ladies & Gentlemen We Are Floating In Space* står det: "Spiritualized is used to treat the heart and soul". Den rekommenderade dosen är att spela plattan en eller två gånger om dagen, eller enligt doktorsordination. Detsamma gäller The Radio Depts debutplatta *Lesser Matters*.

Shoegazing och irländska My Bloody Valentine nämns ofta i samma andetag som The Radio Dept, en beskrivning som gitarristen Martin Larsson kan hålla med om. Även Arab Strap och amerikansk indie som Neutral Milk Hotel och The Olivia Tremor Control är inspirationskällor.

– Vi gillar bra melodier med smutsiga arrangemang, menar Johan Duncan, sångare och gitarrist. Det får gärna vara lite lo-fi. Dista och spraka.

Johan var med och bildade The Radio Dept redan 1995 när han gick på högskolan. Gruppen bestod då av ett kreativt och konstnärligt kompiggång som inkluderade musiker, fotografer, filmare och målare. Namnet snodde de från en mack/radioreparatör i Lund. Då spelade de leksakspop med

leksaker. Men det var först tre år senare när Martin och Johan började spela ihop som det började hända saker. Många inspelningar gjordes på portastudio i vardagsrum, i demostudio, på folkhögskola och så vidare. 2001 kom basisten Lisa Carlberg och trummisen Per Blomgren med i bandet som nu är baserat i Malmö. Nyligen har gruppen utökats med gitarristen Max Weiland.

Johan skriver texterna som handlar om kärlek eller längtan efter något annat. En längtan bort från där man bor eller en längtan fram eller tillbaka i tiden. Lyssna på den makalösa 1995 så förstår ni.

I julas släppte de sin version av den skotska folksången *Annie Laurie* på det egna bolaget Slottet. Johans pappa

är skotte, men han pratade aldrig engelska med sonen som liten, vilket Johan beklagar. Annars hade han haft en skitsnygg dialekt idag, menar han.

The Radio Dept har nästan har fått orättvist mycket uppmärksamhet, tycker Johan.

– Världens bästa band finns inte, Sveriges bästa band finns inte. Vi har ingen anledning att vara kaxiga, det finns så många andra bra band, inte minst i vår bekantskapskrets.

Han vet inte vad han pratar om. Men det är skönt med folk som har fötterna på jorden. Han säger att det gör detsamma om folk köper deras skiva eller bränner av den. Huvudsaken att musiken når ut till så många som möjligt.

Be din husdoktor om receptet.

En överklass i nitar

Jag är på Lunds nya rockklubb som lustigt nog är inhytt på ett av stadens bratigaste hak. Den ena sönderslitna rockhitten efter den andra strömmar ut ur högtalarna. En kille med uppknäppt dyr skjorta och lejonman står framför mig och skrallar med i texten till Sex Pistols *Anarchy in the UK*. Hans tjejpolarer i sina expensive designkläder och stiletter dansar bredvid honom. Det hela är så absurt att jag inte vet om jag ska skratta eller gråta.

När det begav sig var rocken och punken något provocerande. Johnny Rotten var en arg och frustrerad arbetarklasskille som ville förändra samhället. Idag har överklassen gjort såväl rocken som punken ofarlig. Borgerliga modetidningar som Elle och Damernas värld har modereportage där de visar hur man ska

klä sig punkchick. Vårens stora mode är svarta läderväskor med nitar och ett halsband där det står SEX. Jag kan inte låta bli att tycka att det är något cyniskt att gamla punkattiraljer (som ju från början var ett antimode och en protest mot normen) idag är haute couture som arbetarklassen inte har råd med. Så fort palestinasjalar, pins och nitar vandrar upp på catwalken eller in i reklamen så blir de i samma stund ofarliga. Att modevärlden hämtar inspiration från gatan och olika subkulturer är inget ovanligt och i sig inget fel men jag tycker det är skillnad på vem man lånar ifrån.

Man tar ifrån arbetarklassungdomen deras symboler och säljer dem dyrt. Klädföretag sponsrar rockband som modetidningar sen delar ut pris till för "bäst klädda rockband".

Rockmusiken idag får kapitalisterna att gnugga händer av förtjusning.

När electroclashgruppen Chicks on Speed skrev *Fashion Rules* som kritiserade modevärlden spelades den som soundtrack till modevisningar. Modetolkade sade sig älska den när de i själva verket gjorde den ofarlig. Hade de istället blivit förmämade hade de visat sig sårbara. På liknande sätt behandlades feminismen efter den första riot grrrl-perioden. Spice Girls skrek "girl power" i sexiga kläder och feminism förvandlades från något politiskt till att man skulle vara stolt över sin kvinnlighet, våga ha korta kjolar och dumpa killar som inte var tillräckligt rika eller bra i sängen.

Idag är kanske det mest provocerande osminkade tjejer med hår under armarna och

rakade huvuden. När det har med kroppen att göra blir det nämligen genast svårare, för även om bratjejerna leker med nitar och palestinasjalar på rockklubben så är det blond hästsvans och Louis Vuitton-väska som gäller under familjemiddagen. Man vill ju inte vara konstig på riktigt!

Moa Eriksson
moa@groove.st

Som ett rinnande vatten

Jordade uttag, vatten och lager på lager. Brittiska Appliance väver samman en lättlyssnad halvelektronisk postrockspop med överlevnad som tema.

En kväll i december sitter trion samlad i ett av de guldprydda smårummen på Nalen. Bandet är på turné med de oförskämt fräscha gamla postrockexperimentalisterna Wire. Själva verkar de däremot rätt trötta och sarkasmerna haglar runt bordet. Men på skiva sprakar det till.

Deras tredje och senaste fullängdare *Are You Earthed?* är enligt bandets sångare och gitarrist James Brooks modigare och mer ambitiös än sin föregångare. Och visst har musiken blivit mer avskalad och poppig jämfört med de elektroniska låtarna på *Imperial Metric*. Nu jobbar de istället med olika lager och samplingarna fungerar mer som ett komplement än som en stomme. Spåren *Mountains 1* och *Mountains 2* är exempelvis olika tolkningar av samma låt och visar upp en instrumental och experimentell respektive en vokal och poppig sida hos bandet.

– Berg är sådana fantastiska bestar! Jag skulle vilja bestiga ett berg någon gång, utbrister plötsligt James med stor entusiasm, apropå titeln.

Albumet är inspelat i bandets egen studio och replokal, The Map Room, som ligger i Exeter i närheten av Bristol. Ibland brukar de få översvämning i studion och därför använder de vattnet som metafor på flera av låtarna på *Are You Earthed?*

– Det är lite samma sak som med berget. Det handlar om vattnets enorma kraft men också om överlevnad. Idén om att simma eller sjunka förs fram på olika sätt på albumet, förklarar Michael.

James och bandets extremt tystlåtna trummis David Ireland är gamla skolkamrater och Appliance började ta form runt 1995 när Michael kom in i bilden. Två år senare bestämde de sig för att ge ut en skiva och startade bolaget Surveillance. De pressade upp vinyltitan *Organised Sound* i 500 ex som sålde slut på nolltid.

– Vi var väldigt stolta över den. Den spelades på John Peel och NME recenserade

den. Det var så spännande att ha gett ut någonting själv så vi höll oss till mindre etiketter tills Mute snappade upp oss, berättar Michael.

Debutalbumet *Manual* släpptes 1999. Men det finns både för- och nackdelar med att ligga på ett närmast legendariskt independentbolag som Mute Records, vars katalog omfattar alltifrån Depeche Mode till återutgivningar av industrirockpionjärer som Throbbing Gristle.

– Folk har åsikter om vad vi är och handlar om från första stund. Det finns många fördomar, förklarar James.

– En del tycker att vi är förskräckligt coola bara för att vi ligger på Mute. Men

av musikpressen betraktas vi ibland som gråa och trista eftersom de tror att vår musik är svårlyssnad bara för att vi ligger på Mute, inflikar Michael.

Men trots fördelarna i form av den stora distribution som bolaget kan erbjuda, har Appliance svårt att nå ut med sin musik och få det hela att gå runt ekonomiskt.

– Det är en kamp, säger James medan Michael illustrerar penningbristen genom att vända ut och in på sina fickor och visa upp det tomma fodret.

– Egentligen är det ju vårt eget fel. Vi borde sälja mer skivor!, konstaterar han skämtsamt.

Vad är det för fel på folk?

Okej, det är nåt jag inte förstår. Den mest sålda skivan just nu är R Kelly. Och det är inte att jag inte förstår hur folk kan köpa hans smetiga, ostdrypande ballader (nej, det har jag gett upp för länge sedan) utan varför köper vi skivor av en pedofil? Missförstå mig rätt nu, alla är oskyldiga tills motsatsen bevisats och motsatsen har bevisats. Det finns filmer, det finns vittnen. Och inte nog med det, efter att han åkte fast första gången hade han inte ens vett att göra sig av med resten av sina filmer och foton. Nej då, när polisen flera veckor senare gör en husrannsakan hittar de mer bevis, fler filmer och datorer fyllda med bilder. Nej R Kelly är inte oskyldig.

Problemet är att sen han åkte dit har hans skivförsäljning gått upp, rejält. Och inte bara hans, sen dokumentären om Michael Jackson visades har hans försäljning gått upp också.

Kanske är det bara jag, men jag fattar det inte. Inte ett minsta lilla uns av det. Så vi vet att R Kelly har sex med minderåriga, och därför vill vi gå ut och stödja honom genom att köpa hans skivor. Genom att ge honom pengar, genom att säga "Jag vet vad du gjort och jag tycker det är okej". När Frankrike bombade skiten ur en ögrupp i Stilla Havet tyckte vi inte om det, så vi bojkottade deras varor. När en musiker utnyttjar små flickor eller små pojkar sexuellt köper vi mer än nånsin av deras skivor. Jag förstår det bara inte. Vad säger detta om vårt samhälle? Vad säger det om oss?

Men det finns fler exempel. Gary Glitter som till och med blivit utkastad ur pedofilernas förlovade paradys Kambodja, som innan dess blev utkastad ur Thailand och England, samma Gary Glitter som inte sålt skivor på ett tiotal år,

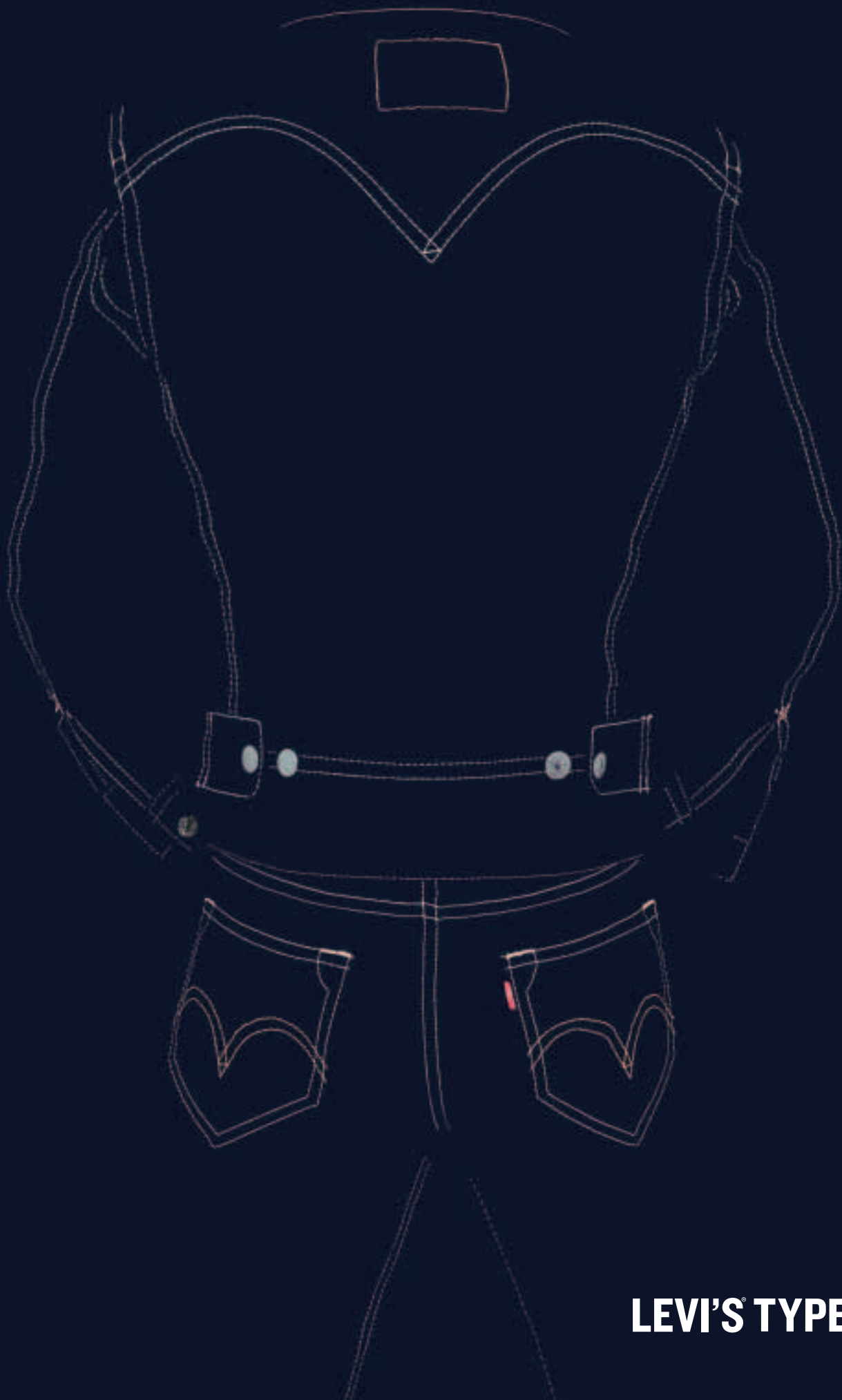
säljer skivor igen. Så fort det kom ut att han efter en helg i ett penthouse i Kambodja hade gått för långt med ett par 7-åriga pojkar gick hans skivförsäljning upp. När han sen försvann från rampljuset och ingen visste var han befann sig, såg jag honom sitta i kaféet på Virgin Megastore vid Union Square i New York, drickandes kaffe medan folk gladeligen köpte hans skivor igen.

Vad är det för fel på folk? Är det bara jag som inte fattar det här eller? När folk i affären jag jobbar i köper nya R Kelly lägger de alltid till, lite osäkert "Jag stödjer ju inte vad han gjort, men musiken är ju så bra". Jo, du stödjer vad han gjort, du stödjer det just nu när du betalar för skivan. Jag har sagt det om och om igen: jag förstår det bara inte.

Så när ni i fortsättningen köper skivor, stanna en sekund bara och tänk: vad säger detta om mig, vad betyder det att jag köper denna skiva? Är detta något jag kan stå för? Jag vet, jag vet, det är bara musik. Men det är just det som är grejen, musik är just såpass viktigt. Musik spelar precis så stor roll. Musik betyder mer än vi tror.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.st

ett
subjektivt
alfabet

K

KENTA

Med efternamnet *Gustafsson*. Slog igenom 1980 med låtarna *Just idag är jag stark* och *Utan att fråga*. Den senare som tävlingsbidrag i Melodifestivalen, där Kenta framträdde i en t-shirt med sexbudskap: så nära rock'n'roll har denna televiserade kulturinstitution aldrig varit sedan dess. Kenta fick dessutom vara med och avsluta rockåret 1980 vid en luciagala i Scandinavium i Göteborg tillsammans med det årets populäraste artister: Magnus Uggla, Tomas Ledin och Mikael Rickfors. Kan man av detta dra slutsatsen att det enda som hänt de senaste 23 åren är att Kenta inte längre är lika het? MS

KORVSTOPPNING

Ett fenomen vanligt på kommersiella radiostationer, som gärna kör ut samma låt flera gånger om dagen. Det har hänt att låtar spelats upp till 140 gånger i veckan. Allt för att låten ska bli en hit. Elaka rykten hävdar att radioföretagen och skivbolagen samarbetar mer än vad som är lämpligt. Men då talar vi om en helt annan sorts korvstoppling. HS

KVICKSILVER

Att låta inledningen på *Bob hunds Kvicksilver* tränga in i hörselgångarna är som att höra ledmotivet till sommaren och ungdomligt uppror. Ett glädjetjut från den innersta vrån av *Thomas Öbergs* kammare där samhällsförvandling råder. Ett tjut som väcker djupfrysta känslor. Ett vrål som ställer alla mina kroppsliga hår i givakt. Och när orden forsar fram från Sveriges största rockpoet ger det mig elchocker till mina förslappade leder. "All valuta, stark som kvicksilver, ner mot marken, genom alla fingrarna. Mina chanser, bättre än statens kassafinanser, kvicksilver i maten. Jag blir myndig. Jag lär känna myndigheterna, och hur de vill bestämma! Jag närmar mig och all den vägran som når till dig." Februari-slasket utanför mitt fönster kan inte hindra det, i mina tankar är det redan rockfestival och julivarmt. "Löften skall tåla, möte med cement, då kan jag lova, att det liknar någonting av det!".

Något som däremot går över mitt förstånd är varför denna underbara lilla melodi ratades från samlingsskivan *10 år bakåt – 100 år framåt*. Inte ens i Bob hunds värld är livet rättvist. AE

GUY KYSER

När man nu ser *Lars Aldman* på de lokala Göteborgsnyheterna glömmar man lätt att han i radioprogrammet *Bommen* var en poet som målade beskrev musik med metaforer och liknelser. En av mina favoriter är när han spelade *Thin White Rope* för första gången och beskrev sångaren Guy Kyser's röst: "Det är som att bli överkörd av en ångvält fullastad med skallerormar". Givetvis blev man intresserad och efter att ha införskaffat plattan *Moonhead* förstod man exakt vad han menade. Varken före eller efter har någon så fullständigt lyckats pricka in vad *Thin White Rope* handlade om. Tack Lars! Bandet har splittrats men skivorna finns kvar, och framförallt finns Guy Kyser kvar. Numera som sångare i *The Mummydogs*. Missa inte. JE

Luna

text: Dan Andersson
bild: Erik Rosén

Ryggmärgskittlande

I somras gjorde den amerikanska kvartetten Luna sitt bästa album på nära nog sju år. Att beskriva dess kvaliteter visar sig emellertid svårt – snarare påminner de om nybörjarkursen i Studieförbundets rockskola.

– Vi har förändrats mer än vad The Ramones gjorde, men det säger kanske inte så mycket.

Dean Wareham, Lunas snart 40-årige sångare, gitarrist och låtskrivare, sitter nedsunken i soffan på Bommens Salonger i Göteborg. Bara några timmar senare intar han och resterande tre fjärdedelar av bandet scenen för den femte av nitton Europakonsert i kölvattnet av *Romantica*, deras sjätte studioalbum.

– Men jag antar att vi inte har gjort några större förändringar – vi har aldrig gjort en dansskiva eller något sånt, säger Wareham.

Nej, det är inte lätt att spåra vare sig någon märkbar utveckling, eller ens något iöronfallande med Luna. På ytan är de väldigt lite utöver ännu ett i en generation av gitarrband i kölvattnet av Television som lyssnat både en och två gånger för mycket på The Velvet Underground. Talande är kanske att de två albumen närmast innan *Romantica* inte bara är de som mest tar avstånd från deras influenser, utan även låter minst som Luna.

Ändå finns där något extra, något som gör att recensenter av tveksam moral kan begära 80 dollar för ett förhandsexemplar av deras senaste skiva. Något som gör att försäljningen av bandets andra album, *Bewitched* (1994), idag uppgår till 100 000 exem-

plar bara i hemlandet och att den senaste redan efter fyra månader är uppe i 30 000 sålda skivor. Något som gör att bandet kan försörja sig på uppåt 80 konsert om året – endast basisten Britta Phillips extraknacker med sin röst i reklamfilmer för bland annat Barbie och Nestlé. En anledning, helt enkelt, till varför The Velvet Undergrounds Sterling Morrison gjorde en av sina sista inspelningar med dem, eller varför Tom Verlaine från nyss nämnda Television bjöd dem på ett av sina alltmest sällsynta gästspel.

Kanske har det med kvalitet att göra – redan i sitt första band, *Galaxie 500*, uppvisade Wareham en osviklig begåvning för popmelodier. Själv är han emellertid inte övertygad om att det är på honom det beror.

– Jag skulle kunna säga att det är ljudet av min röst men jag tror att redan innan man kommer så långt in i en låt hör att det är vi, säger han.

Inte heller influenserna ger han mycket för.

– Uppenbarligen är The Velvet Underground en bättre referens än Bon Jovi eller Black Sabbath. Men, jag menar, jag har gjort sex skivor med Luna och tre med *Galaxie 500* och jag tror att vid ett visst läge börjar man gå bortom sina influenser. Det är som att The Rolling Stones influerades av Chuck Berry och Bo Diddley – efter sex skivor lät de inte

alls som dom. Jag älskar The Velvet Underground, men bland alla tusentals gitarrband i hela världen som gör det, låter Luna ändå ganska unikt.

Bredvid Wareham, upplagen på armstödet, sitter bandets senaste tillskott, Britta Phillips. Tillsammans med gamle Bowieproducenten Tony Visconti har de spelat in ett duettalbum utan Luna, *L'avventura*. Plattan, som enligt planerna släpps i maj, lär bland annat innehålla versioner av låtar av The Doors, Madonna och The Silver Jews och kanske kommer den att erbjuda något utöver vad man kommit att förvänta.

Frågan – vad som höjer Luna över, som Wareham uttrycker det, "alla tusentals gitarrband i hela världen" – kvarstår emellertid.

– Ljudet av gitarrerna..., föreslår Wareham.

Han tystnar några sekunder innan han tillägger:

– ...och gitarristerna också, antar jag. Det handlar om en samling individer som spelar och tillsammans skapar något unikt och det uppstår särskilda ögonblick – i dom bästa låtarna är det så, i alla fall – små magiska ögonblick, när allt låter perfekt.

– Ryggmärgskittlare, säger Phillips.

– Ryggmärgskittlare, instämmer Wareham.

Det kommer väldigt mycket bra svensk musik. Groove uppmärksammar en full hand med artister som vi tror att du kommer att glädjas över. De är inte bara bra för att vara svenska, de gör musik som hoppar ut ur högtalarna på samma sätt som all annan bra musik gör.

BLÅGUL

Mattias Elgemark

Chords

Utanför jazzklubben Fasching hänger ett gäng molokna och biljettlösa ryggsäckshiphoppare. Det är första spelningen på Looptroops, Chords och Timbuktus europaturné, och på dörren står det "utsålt" med stora bokstäver. Väl inne möter jag Chords, eller Jens Resch, som precis varit i New York och spelat in de sista spåren till albumet *The Garden Around the Mansion* som kommer att släppas i september. Chords berättar att han gjort låtar med rapparna Tonedeff och Punchline och med producenten Domingo, som gjort beats till bland andra Big Pun, Fat Joe och Big L. Redan här imponerar gästlistan men Chords har dessutom gjort en låt med före detta Juice Crew-medlemmen och halvlegenden Masta Ace.

– Det var skitfett att spela in med en av de klassiska rapparna, berättar Chords entusiastiskt och öser beröm över sina egna JuJu Records-killar som jobbat hårt för att hooka upp honom.

De enda övriga gästrapparna på plattan blir Timbuktu och Promoe. BreakMecanix står för musiken, vilket har en naturlig förklaring.

– Jag bor fyra och en halv meter från BreakMecanix studio. Jag kan gå dit i morgonrock, ta ett beat och spela in, förklarar Chords.

Han har tidigare mest kört i olika konstellationer. Han började sin karriär i duon Chords & Scissors, och de två bildade tillsammans med T.R. och Nicolas L en av Sveriges hårdaste grupper alla kategorier: Down South Ballers.

– D.S.B. var jävligt roligt, gangstaironi. Fyra rappare som garvade och la ner texter utan att tänka.

Men efter ett tag kände Chords att han höll på att fastna i gangstarappen och att tiden var mogen att släppa något eget och mera seriöst. Den planerade tolvnan har sedan växt till ett helt album. Förutom på *Idiot Savant*-tolvnan har vi det senaste året mest hört Chords på svenska tillsammans med Organism 12 i duon Smuts & Co, men albumet blir helt på engelska.

– Jag har kört på engelska så länge att gör jag inte en platta på engelska playar jag mig själv totalt.

Om allt material på *The Garden Around the Mansion* håller samma klass som det som Chords kör senare på kvällen så valde han rätt.

Daniel Severinsson

Dialog Cet

Det hela började i Jönköping för cirka fem år sedan. Nu är de fyra medlemmarna utspridda. Bland annat bor en på Irland och en i Malmö. Med influenser från

Trans Am och Fugazi blir Dialog Cets musik ofta ganska skruvad och kaotisk. Gitarrer som bråkar med de andra instrumenten. Många av låtarna är instrumentala men på senare har det även smugit sig in några med sång också.

I slutet av mars släpps bandets tredje fullängdare *Konsumera era*. Pontus Stalin som spelar gitarr och skriver hälften av materialet berättar.

– Första gången jag skulle sjunga live trodde jag att jag skulle spy av nervositet. Det är en skön känsla när man överlever en sån situation.

– Vi repar aldrig eftersom vi är så utspridda. När vi träffas så spelar vi in istället. Dessutom har vi tillgång till studio när vi vill också så det blir ganska lätt när vi väl sätter igång, menar Pontus.

Inför inspelningen av *Konsumera era* valde Dialog Cet att prova ett nytt sätt.

– Vi bestämde att skivan skulle vara runt 40 minuter lång och innehålla elva låtar. Sen skrev vi ned vad vi ville skulle hända i låtarna. Vilka ljud vi skulle använda, taktbyten och så vidare. Sen när vi väl började spela in så hamnade vi inte riktigt där vi hade tänkt oss. Men vi höll tidsgränsen och vi gjorde elva låtar, säger Pontus.

I vår kan man se Dialog Cet live på spelställen runt i Sverige då man åker på en kortare turné. Missa inte det.

Per Lundberg G.B.

Natalie Gardiner

Med siktet 180 grader från Trackslistor och lättuggad pop gör 26-åriga Natalie Gardiner lågmäld elektronisk soul som efter några genomlysningar pockar på uppmärksamhet likt ett par naglar som dras mot en griffeltavla.

– Det är viktigare att känna att man har gjort en bra skiva där man gjort allt man kan – visst är det kul om det säljer men att folk tycker om det är roligare tycker jag.

Nyligen släpptes hennes första tolvna med tre låtar producerade av RMJC som finns att få tag på i välsorterade skivbutiker. Husguden heter Anita Baker, men likheter med Sade kanske är det första som slår en när man lyssnar.

– Hon har en väldigt speciell fraserings när hon sjunger och jag kan sitta och lyssna på det hur länge som helst.

När Natalie var liten droppade hennes föräldrar, pappa kommer från Ghana och hennes mamma är svensk, skivnålen i 70-talsoul som Al Green och Sly and the Family Stone. Men Natalie har inte lyckats få med sig några skivor ur deras samling.

– Mamma håller rätt hårt på sin skivsamling, jag brukar åka dit och lyssna istället.

Hemma lyssnar Natalie mest på gammal blues som Muddy Waters. Hon säger sig vara mer inspirerad av brittisk soul än amerikansk när hon själv gör musik.

MULT GULD

Henrik Strömberg

Under sommaren kommer hon att spela in sin första fullängdare fylld av abstrakta texter.

– Det är svårtolkade texter, mest känslor och ord, säger hon.

Mer info: www.ramjac.org

Björn Magnusson

Anders Ilar

Den svenska musikexporten firar nya triumfer. Tre tolvor med sparsmakad men varm techno har Anders Ilar redan hunnit med, och ett album kommer under mars månad. Men han har inte ens frågat några svenska bolag om de var intresserade – han gick direkt till Tyskland.

Anders växte upp i Ludvika, hans första synt fick han vid 14 års ålder. Gömda i någon garderob lär det finnas kassetter med musik han skapat med Rutherford från Stilleben-kollektivet, också han från Ludvika. Även om ingen annan någonsin kommer få höra dessa tidiga skapelser kan Anders se en användning för dem.

– Jag tänkte jag skulle kolla igenom dom för att höra om det finns något kul att sampla.

Efter några år i Östersund, där musikintresset flyttade över till techno och elektronisk musik (Köln-acid, Plaid, etc), så sålde Anders sina syntar, flyttade till Göteborg och började DJ:a. Men när han

hörde några låtar av Östersundsvännen Grecl (har bland annat fyra låtar på samlingen *Reslab* från Mitek) som han kände att han måste ge ut, startade han helt sonika bolaget Pinesky, vars enda release är en split-tolva med fyra låtar av Grecl och två av hans egna. Intresserad av att göra musik igen skickade han en demo till det nystartade Kölnbolaget Plong!, vars första två tolvor han gillade. Tyskarna nappade och har nu släppt två EP av Anders under namnet Rend. Sedan hörde det Berlinbase-rade bolaget med det välljudande namnet Shitkatapult av sig, där Anders nu gett ut en tolv (slutsåld i första pressningen) och snart kommer albumet *Everdom*, med lika mycket dansbar techno som abstrakta ljudlandskap.

– De ambienta låtarna började mest som experiment – vad händer om jag tar bort trummorna och lägger på massor av reverb? Men skivbolaget gillade dom.

Annars jobbar Anders på Sahlgrenska sjukhuset på en operationsavdelning.

– Jag torkar blod på kvinnokliniken. Bästa jobbet jag haft. Att gå omkring i sjukhuskorridorerna – det är lite futuristiskt där i kulvertarna under Sahlgrenska...

Framtidsplaner inbegriper att öka folks exponering för elektronisk musik, till sommaren vill Anders köra en minifestival i den lokala parken – elektronik i solskenet. Onekligen en intressant idé.

Henrik Strömberg

Pauline Kamusewu

Du har säkert redan hört hennes röst i Advance Patrols *Välkommen till Malmé* eller Lillemans *Tonårstankar*. Men sedan i somras har 20-åriga Pauline Kamusewu spelat in sin egen debut, fylld av sprittande refränger som gör att avståndet mellan 70-talets Motown och Sverige känns om en blinkning. Hon är född i Zimbabwe men är uppväxt i Älmhultstrakten som också hyser de en gång så heta The Creeps.

– Jag är bara stolt att dom är därifrån, jag tycker dom är grymma men jag har inte lyssnat jättemycket på dom, säger Pauline.

Precis som med så många andra svenska soulartister har Pauline fått Stevie Wonder och de andra serverade med vällingen. Inför sitt albumsläpp kommer hon också att gå hos en sångpedagog för att få mer kontroll över sin röst som hon beskriver som skrikig, lugn och bekväm. Att det under våren släpps en uppsjö skivor och att konkurrensen är stenhård är inget som skrämmar henne.

– Jag tror att det kommer att vara så att det inte direkt görs någon sån musik som jag gör.

Den första låten hon gjorde med sin producent Tobias Karlsson var *Running Out of Gaz*, en biläkarlåt som kan bli ett soundtrack till sommaren. Men även om

det låter radiovänligt vill inte Pauline att det ska vara för polerat.

– Det skulle låta lite smutsigt och lite slarvigt. Gitarren får gärna vara lite otajt och sången får gärna vara lite halvfalsk ibland, och att ljudet låter lite som en grammofonskiva. Det ska låta live, som att man suttit i en källare och spelat in med instrument.

Sedan en tid tillbaka har hon lämnat sitt jobb som telefonförsäljare och ägnar sina dagar åt musik. Trots att Pauline Kamusewus debut inte är helt färdig vill hon redan börja med nya grejer och till nästa skiva vill hon lära sig att spela gitarr, trots att det gör ont i fingrarna i början.

– Jag kan inte så många ackord än men jag gillar maj-ackord, de låter fina och melan-koliska. Mitt mål är att sitta själv och skriva och spela.

Björn Magnusson

Musik är viktigare än pengar

Vid trettiofem års ålder har han skrivit fler fantastiska poplåtar och hängt med fler supermodeller än de flesta hinner med under en livstid. I tonåren bildade han Lemonheads som i början av nittiotalet sålde massor av skivor. Men någonstans gick det fel och Evan Dando var nere på alla fyra. Nu har han rest sig och sju år efter Lemonheads sista skiva släpper han sitt första soloalbum.

NÄR EVAN DANDO i tonåren förklarade för sina föräldrar att han ville satsa på musik var de inte motsträviga även om de gärna sett att han skaffat en utbildning. Evans far arbetade som advokat i Boston och familjen hade gott om pengar. Men Evan jobbade parallellt med musiken som servitör och tjänade sina egna pengar vilket han idag är tacksam för.

– Mina föräldrar var inte den typen av föräldrar som gav sina barn pengar. De ville skicka mig till universitetet men när jag inte ville det sa min far ”Okey son, you wanna do this rock thing, you’re not gonna get any money from me” och det var bra och jag är tacksam för det. Många av mina kompisar som hade föräldrar med pengar blev helt uppfuckade när dom bara fick sina pengar.

Evan Dando blev senare själv ganska uppfuckad och allting är egentligen Mrs Robinsons fel. Lemonheads hade precis släppt den lysande *It’s a Shame About Ray*, en knapp halvtimme klassisk popmusik. Men i samma veva hade Evan Dandos favoritfilm *Mandomsprovet* 25-årsjubileum och han blev ombedd att göra en version av Simon & Garfunkels låt som i filmen har en framträdande roll. Lemonheads punkiga version blev givetvis en hit och lades till som extraspår på *It’s a Shame About Ray*. En cover är ju som bekant ett beprövat sätt att nå ut och har så varit ända sedan popmusik blev till, men det finns nackdelar med att bli förknippade med en annans låt. Idag ett drygt decennium senare är inte Evan ångerfull även om han ibland ångrat att de spelade in *Mrs. Robinson*.

– Jag har gjort det men det är inte logiskt att gnälla över det eller ångra det för den fick verkligen folk att höra dom andra låtarna. Det var konstigt för jag hade aldrig valt att göra den låten men det var jubileum för filmen som jag verkligen älskar och jag tänkte ”Okej, vi gör det”.

EFTER MRS. ROBINSON BLEV Evan Dandos tvålfagra nuna allmängods och han orienterade fel bland långbenta fotomodeller och droger. Men han lyckades ändå samla sig och nyktra till så pass att Lemonheads

fortsatte att göra skivor. 1993 släpptes *Come On Feel the Lemonheads* som också sålde bra och tre år senare kom bandets sista skiva *Car Button Cloth* som mer eller mindre ignorerades i tider när brittopen tagit över. Evan Dando sökte tröst hos sin älskarinna alkoholen. Något som han idag slutat helt med. Och när han nu släpper sitt första soloalbum *Baby I’m Bored* är han förberedd på vad framgång kan innebära.

– Jag vet hur jag ska hålla saker under kontroll och jag har slutat att dricka vilket är det viktigaste. Jag har mer energi nu, inte som när jag var tjugo men jag känner mig som tjugofem igen. Numera röker jag bara lite gräs då och då när jag går på en fest men att dricka var det absolut värsta för mig.

Heroin är ännu värre för det tar din själ, men för kroppen är alkohol absolut värst. Jag behövde verkligen göra något åt drickandet för jag drack 30-40 drinkar från nio på morgonen till kvällen varje dag och det var inte bra.

ATT HA VARIT FÖRSTASIDESSTOFF

och kopplats ihop med en räkka celebriteter är något som Evan inte varit särskilt bekväm med. Och när han på telefon från ett hotellrum i London beskriver sin fru Elisabeth som dansar magdans för honom känns mina frågor om Courtney Love och andra helt onödiga. När det var som värst sa till och med Evan i en intervju att man aldrig ska säga sanningen till en journalist.

– Det är konstigt för av någon anledning har du fått mig att börja prata. Men jag har problem med det för ni är journalister som är mänskliga och försöker att skriva en artikel och det blir alltid så att jag öppnar mig. Jag kan inte lära mig läxan vilket inte är så smart men jag skiter i det, jag är en gammal punkrockare. Jag bryr mig inte om vad folk tycker om mig längre.

”Heroin är ännu värre för det tar din själ, men för kroppen är alkohol absolut värst.”

Något som aldrig går att ta ifrån honom är ett knippe låtar som endast kan komma från ett geni. Och när han för några år sedan kände att det var kul att skriva låtar igen började arbetet med *Baby I’m Bored* som han gjort tillsammans med vänner som Ben Lee och Howe Gelb, John Convertino och Joey Burns från Giant Sand och Calexico. Även om inte *Baby I’m Bored* når upp till samma klass som *It’s a Shame About Ray* känns det som att återse en gammal bekant. Och melodisinet är i det närmaste intakt.

– Det är viktigt för mig och det är samma som med punkgrejer som Wire, där är alltid melodierna vackra, och den första låten som fick mig att inse att jag skulle hålla på med musik var

Heatwave med Martha and the Vandellas och den har en bra melodi.

Men det finns många låtar som jag gjort som är monotona och senare blir melodiösa och det gillar jag.

Evan har alltid haft en fascination för country vilket han tror är ett utslag för någon slags ungdomsrevolt. Hans föräldrar

spelade ofta Hendrix, Beatles och Stones men Bob Dylan och country gillade de inte. I framtidsplanerna finns att göra en countrycover-skiva i Nashville. Han vill också skaffa sig ett kontor som han likt Nick Cave kan använda för att bli mer strukturerad. Evans största svaghet är enligt honom själv lathet. När han gjorde de flesta Lemonheadslåtarna ”hände” de bara till skillnad från nu när Evan ser låtskrivandet ur ett annat perspektiv.

– Numera försöker jag, det låter hemskt, men jag försöker att göra något som är mer hantverksmässigt. Jag vill låta tidlös och just nu känner jag bara att jag vill fortsätta att göra musik. Det viktigaste jag lärt mig genom åren är att slappna av.

Baby I’m Bored är nedstämd och bitvis nästan deprimerande. Texterna speglar en man som söker och ställer de stora frågor-

na om livet. En låt som Evan själv är nöjd med är *Why Do You Do this to Yourself* där han tar strupgrepp på sitt egna destruktiva leverne.

– Jag kände verkligen att jag fångade något där och har varit där själv många gånger. Om man tar för mycket droger eller dricker för mycket så undrar man varför, varför gör jag det här? Den låten är min hyllning till Lucinda Williams eller Hank Williams, den typen av låt. Jag älskar Lucinda Williams och till slut fick jag till en hyllning till henne.

SKIVAN GES UT PÅ det lilla skivbolaget Setanta där Edwyn Collins och Pulp-medlemmen Richard Hawley också återfinns. Att inte hamna på ett stort skivbolag var ett medvetet val från Evans sida, förslag från elefanterna sänkades inte.

– Jag hade kunnat skriva på för ett stort bolag och fått ett stort förskott, men det hade inte hänt något med skivan och för mig är musiken viktigare än pengar. Det kom jag på förra gången, att pengar inte gör en lycklig, det gör det bara värre. Det bästa är att ha precis tillräckligt. Folk blir konstiga när dom får pengar, jag blev aldrig det – jag bara gjorde av med dom.

Men det måste väl fortfarande ramla in några dollar då och då från Lemonheads-tiden?

– Ja, jag klarar mig och det är en annan sak min far fixade åt mig när jag tjänade mycket pengar. Han kunde komma och visa i örat att ”ge mig 30 000 dollar av den checken” och jag försökte alltid räkna ut hur mycket droger jag skulle missa men tänkte att alright. På det sättet har jag en liten pensionsfond och den heter faktiskt Lemonheads retirement fund.

När förbindelsen tillfälligt bryts gissar Evan att det beror på min kraftiga vikingahaka och berättar att hans farmor är född i Sverige och att hennes föräldrar hette Johansson i efternamn. Ett Sverigebesök är planerat, om nu inte mänskligheten hinner gå under.

– Jag har trott sedan 1990 att mänskligheten kommer att upphöra år 2026, så jag kommer i alla fall att fortsätta till dess.

Jesse Malin exorciserar

Simon & Garfunkel, Kiss, Ramones och Jesse Malin är några artister som växt upp i New York-stadsdelen Queens. Ett ställe som man måste bort ifrån på ett eller annat sätt.

Det var under nittiotalet som Jesse Malin sjöng i punkrockbandet D Generation. De gjorde några skivor och åkte på turné i Europa bland annat som förband till Green Day. Jesse Malin gav under 2002 ut sin solodebut. För första gången på egna ben och för första gången där låtarna och texterna står i fokus. Ensam med sin gitarr har han agerat uppvärmare åt Ryan Adams på dennes turné. – Det är lite skönt att ingen känner igen mig eller har hört mina låtar. Pressen och nervositeten blir lite mindre då, säger en nyvaken och nydusad Jesse Malin mellan apelsinjuiceklunkarna.

Felix Gebhard

Han berättar att han tröttnade på att skriva låtar som skulle få publiken längst framme vid scenkanten att skaka på huvudet och tyckte att det var dags att sluta med flaggan i topp.

– Låtarna som jag skrev förr i tiden handlade väldigt mycket om rytm. Men jag gillar texter och att berätta en historia. Ungefär som Tom Waits eller Johnny Cash. För mig är låtskrivande en form av exorcism. Att få ut smärta, vrede, sorg och glädje samtidigt som du berättar en bra historia. Gitarren är min medicin och orden min ammunition.

Tekniskt är det ingen större skillnad på att skriva låtar till ett punkband och att göra innerliga och svarta ballader, menar Jesse. – Jag inspireras av att sitta på barer och höra folk prata. Teater, film och böcker är också bra inspirationskällor. Min mamma dog när jag var ung så det öppnande ju några sår. Olika kärlekar som kommit och gått är även det användbart.

Per Lundberg G.B.

DEMO!

Du har väl märkt att man numera kan lyssna på demobanden vi skriver om?

www.groove.st

Mauro Scocco

text: Thomas Nilson
bild:

”En gång var jag kung” sjunger Mauro Scocco på sitt nya album. För många är han fortfarande det.

Groove pratade med en 40-åring som gör musik för vuxna människor.

22 år efter att Ratata debuterade och 15 år efter att han väntade på den där flickan i hörnet vid 7Eleven är Mauro Scocco tillbaka med sitt sjunde soloalbum *Beat Hotel*. Han må ha tagit ett långsamt farväl till hitlistorna med de senaste skivorna men han är en av få svenska åttiotalssikoner som fortfarande har en trogen publik som ser fram emot varje nytt skivsläpp. På *Beat Hotel* får de höra en Mauro som delvis ser tillbaka på sitt liv och sin karriär.

– När man är ung ser man mer framåt, nu har jag en annan förståelse för var jag kommer ifrån och hur det formade mig. Ens perspektiv på livet är naturligtvis annorlunda när man fyllt 40 än när man är 20. Vissa tåg har gått, vissa dörrar har stängts, vissa möjligheter finns inte mer. Man börjar inse att så här är jag på gott och ont. Jag tror att det skulle bli patetiskt om jag försökte skriva Trackshits för 17-åringar när jag inte längre lever det livet. Dom som lyssnar på det jag gör är nog i min egen ålder, ge och ta tio år.

Så det här är en personlig skiva?

Personlig tillbakablick

– Jag har ju skrivit ganska mycket åt andra så det finns en poäng med att jag gör mina egna skivor väldigt personliga. Man har ofta kunnat höra i din musik vad du varit inne på för tillfället. Kan man det fortfarande?

– Jag tror i alla fall att man kan höra att jag lyssnat mer på Ryan Adams än på Puffy den här gången. Annars är den senaste skiva jag verkligen fick en kick av Jesse Malin. Sedan är Timbaland i och för sig fantastisk, han är ett geni, men det är inget som jag direkt kan överföra till det jag håller på med nuförtiden.

Du var väldigt influerad av r'n'b för några år sedan.

– Ja... den fusion av hiphop och gammal soul som Puffy gjorde då, särskilt med Mary J Blige, var något som inte hade gjorts förut. Det var lärorikt att försöka göra den grejen på svenska, men jag är glad att jag inte fastnade i det för det började kännas som en återvändsgränd till slut. R'n'b-musiken har tyvärr blivit ganska urvattnad. Textmässigt har den blivit så jävla slapp. Det är som om dom jobbar i tre veckor med trummor

och bas och sedan skrivit texten på en kvart. Som alltid handlar om sex eller att dom är störst och ballast och har störst bil.

Och texterna är viktiga för dig.

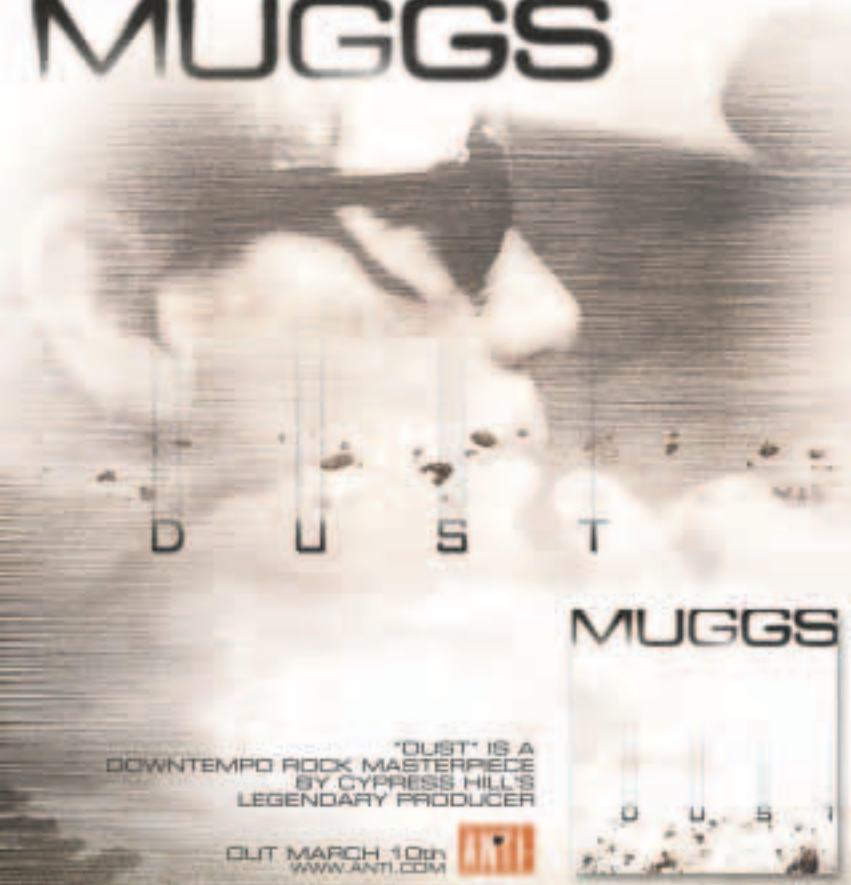
– Och för de som lyssnar på mig. Bra texter på svenska börjar faktiskt kännas lite som något k-märkt.

En av Mauros bästa texter och bästa låtar överhuvudtaget, den hjärtskärande balladen *Långsamt farväl*, har i vår spelats in av Mauros förra adept Lisa Nilsson. Häromåret var den dessutom en internationell hit i form av *Drowning* med Backstreet Boys – även om nu de svenska hitmakare som låg bakom den låten glömde att sätta upp honom som låtskrivare.

– Den var ganska lik i alla fall om man uttrycker sig så, säger Mauro diplomatiskt.

– Det finns faktiskt en komisk tvist på det där, fortsätter han. Andreas Carlsson som skrev *Drowning* körar på Lisas version av *Långsamt farväl*. Och det var han själv som bad om att få göra det.

MUGGS

D U S T

MUGGS

"DUST" IS A DOWNTempo ROCK MASTERPIECE BY CYPRESS HILL'S LEGENDARY PRODUCER

OUT MARCH 10th WWW.ANTI.COM

BUJU BANTON

FRIENDS FOR LIFE

THE NEW RECORD BY THE "GARGAMEL" OF DANCEHALL REGGAE

FEATURES GUEST APPEARANCES BY WAYNE WONDER, BERES HAMMOND AND FAT JOE

AVAILABLE ON CD & 12" VINYL
OUT MARCH 3RD WWW.ANTI.COM

COMING SOON: DANIEL LANOIS - "SHINE" NEW ALBUM OUT APRIL 21ST ON ANTI- WWW.ANTI.COM

ALL SYSTEMS GO

MON CHI CHI

Ny skiva ute nu!

På turne: (med Millencolin)

- Thu 13/3 SWE Stockholm, Arenan
- Fri 14/3 SWE Skellefteå, Folkparken
- Fri 21/3 SWE Göteborg, Kåren
- Sat 22/3 SWE Lund, Mejeriet
- Sun 23/3 NOR Oslo, Rockefeller

BAD TASTE RECORDS
<http://www.badtasterecords.se>

MUSIC NETWORK

Sveriges bästa surfband är tillbaka!

LANGHORNS

MISSION EXOTICA المهمة الغريبة

MICHAEL SELLERS GUITAR
RIKARD SWÄRDH DRUMS
MARTIN BERGLUND BASS

MISSION EXOTICA
Ute nu!

BAD TASTE RECORDS
<http://www.badtasterecords.se>

MUSIC NETWORK

Det blir alltid bättre framåt natten

The Cardigans

– Det finns kaffe i köket, vill ni ha?

Magnus Svenningsson möter oss med utsträckt hand ute på trappan till replokalen. Cardigans tar en paus i repandet och bjuder in Grooves fotograf Johannes Giotas och reporter Per Lundberg G.B. en solig lördagseftermiddag i Malmö.

JAG FUNDERAR PÅ hur vi ska hitta till köket. Oredan är fullständig. Tomma McDonald's-förpackningar, kaffekoppar och snusdosor trängs med kläder, instrument och en blombukett.

Därinne sitter Bengt Lagerberg vid en dator och kollar sina mail. Peter Svensson byter en sträng på sin Gibson. Nina Persson sitter på knä framför en spegel och fixar håret med mobilen klistrad vid örat. Lasse Johansson står bakom sitt elpiano. Magnus myser över att Malmö missar slutspelet i hockey. Hela situationen känns väldigt gemytlig.

– Vi har såna här perioder då vi repar, säger Magnus och undrar om det kommer att ta lång tid för att han har tvätt-tid snart.

Cardigans gör sig redo för att bli fotograferade. Solen skiner och våren finns i luften. Stämningen är uppsluppen. De pikas och skämtar med varandra. Lasse ska fylla trettio och får flest gliringar. Bengt dansar trettioårskris-dansen. En egenhändigt komponerad dans som inte liknar någonting. Magnus menar att när man fyllt trettio så är det okej att lyssna på world music, det blir legitimt. "Vår nästa platta kanske blir något i den stilen" skratrar någon.

TVÅ VECKOR TIDIGARE träffar jag Peter Svensson, även det i ett soligt vårligt Malmö. Det är måndag förmiddag och lunchbesökarna har inte riktigt kommit ännu. Hotellobbyn är ganska öde, sånär som på några hantverkare som bullrar i bakgrunden. Peter är numera stockholmare och är i stan för att repa och välja ut en cover som bandet ska tolka.

– Kanske nåt med Kiss. Eller Black Sabbath, säger Peter och lägger in en pris General.

Peter gick den kommunala musikkolan men berättar att det kanske inte gav så mycket. Han jobbade extra i en skivaffär och sparade pengar för att kunna få råd att köpa sin första elgitarr. Att känslan var obeskrivlig. Det glittrar till lite i hans ögon när han berättar om gitarren som han så länge gått och trånat efter.

– Ace Frehley var idolen, min inkörsport. Sen fanns det ju ett gäng andra också, typ Jimmy Page för att nämna en.

TILLBAKA I REPLOKALEN samlas Cardigans för den första fotosessionen. Peter berättar att de valt att tolka Black Sabbaths *Changes*. Han spelar lite på gitarren och Nina sjunger refrängen som Ozzy en gång skrev om att gå igenom förändringar i livet och att känna hur det är att förlora sin bästa vän. Tanken på en framtida duett mellan Nina och Ozzy får mig att mysa lite inombords.

– Han skulle nog klara av att göra den i vårt tempo, säger Nina och spänner ögonen i mig.

Alla går utomhus och poserar framför kameran. Och trots att solen skiner är det lite småkallt. Vi skyndar oss in i värmen igen. *Long Gone Before Daylight* hamnar i CD-spelaren. Nina sjunger över distade gitarrer, "These are the promises I can't keep". Det låter väldigt bra. Levande. Hungrigt.

– Jag har gnott mycket med texterna, säger Nina. Det är så jobbigt innan man är klar. Känns som om det står helt stilla och att man aldrig kommer att bli färdig. När man är klar är det en befrielse, en sten som faller från hjärtat. Texterna har jag alltid haft problem med att skriva. Det tar sin lilla tid.

Hon berättar att titeln på skivan röstandes fram och att det satt ganska långt inne med en massa dåliga förslag. Till slut var det bara två kvar som de röstade om. *I Love You* förlorade.

– Jag tycker att skivan handlar om natten, att den har ett natt-tema. Den är repad på natten. Inspelad på natten. Jag har skrivit texterna på natten.

Vad inspireras du av?

– Tänk om jag det visste. Förutom livet i sig självt? Medelvärde av hela svadan som livet är, säger Nina och ler.

En av hennes favoritlåtar på skivan är *Live and Learn* med Ebbot som gästsångare. Förutom Ebbot så medverkar även Pelle från Hives och Nicke från Hellacopters genom att sjunga "ooooohh" och "yeaaaaa".

FÖRMIDDAGEN BÖRJAR NÄRMA sig lunch. Peter Svensson berättar hur han förändrats som låtskrivare under årens lopp. Att det är väldigt svårt att sätta fingret på vad det är som gör en speciell i sitt hantverk. Sin alldeles egna signatur.

– Oavsett om vi skulle göra en låt ihop med en stråkensemble eller med Ministry så skulle man höra att det var vi. Det är väl något med vårt melodispråk och givetvis Ninas röst.

På senare år har han lärt sig att sälla bland sina idéer. Han känner när det är rätt eller fel. På nya skivan blev en av låtarna bortröstad. Då känns det lite i hjärtat, säger Peter och tittar ner på sina skor.

– Fast innerst inne vet man att dom har rätt och jag har fel. En del av låtarna är ju över två år gamla och var i början helt annorlunda än vad dom blev. Har man bara grundidén kvar så kan man ändra mycket i arrangemanget och i strukturen. En bra idé kan man flytta runt i olika sammanhang och fortfarande få det att låta bra.

– Förr när vi skulle göra en Cardigans-skiva så satte vi oss ned och snackade om hur vi ville att den skulle låta och sen skrev jag låtar som skulle passa in i den formen.

Det kunde vara att en låt skulle vara så komplicerad som möjligt. Ha svåra ackord eller många taktbyten. Peter insåg att det inte var det bästa sättet att jobba på. Nu är han motståndare till sånt, att en låt måste ha en vers, refräng och ett solo-parti. Han tänker inte så längre.

– De bästa låtarna som gjorts är de låtar som inte följer ett givet mönster. Vad det handlar om är vilket som är det viktigaste momentet i den musik man hittar på. Kan vara antingen en basgång, textrad eller en gitarrfigur.

Det tog ungefär två år att skriva låtarna till *Long Gone Before Daylight* och de producerade tillsammans med Per Sunding.

– Det var meningen att Tore Johansson skulle ha Per som avbytare. Men det visade sig att Per fattade mer vad vi ville. Det är första gången som vi varit med och pro-

ducerat så ingående. Det var jobbigt att säga till någon i ens band, till sin kompis, att det de just spelat inte var bra.

I REPLOKALEN LYSSNAR vi vidare på skivan och för varje ny låt tittar medlemmarna på mig för att få ett godkännande. Ett okej eller något slags klartecken.

Över hela plattan andas tre element; country, rock och pop. Första spåret på *Long Gone Before Daylight* är en ballad. En lugn och vacker ballad som växer i intensitet, med Ninas röst i centrum. Man hör stråkar och orkesterpukor. Ljudbilden är stor och luftig. Tredje spåret en hård rocklåt med larmande gitarrer och en refräng som inte går att värja sig mot. Märker att jag sjunger med redan i andra refrängen.

Nina och Peter agerar kungaparet framför kameran. Nina vinkar diskret och det skrattas hjärtligt åt henne. Lasse sätter sig bakom orgeln och spelar med i låtarna. Han visar mig sitt instrument och tittar på mig med allvarliga ögon. Det slår mig då hur mycket på allvar det är med en ny Cardigans-skiva. Det är inget vanligt band som fått lite studiotid för att spela in några låtar. Nä, det här är en stor apparat.

– Klart att man fattar att det är stort. Men vi känner ändå att vi har kontrollen över slutprodukten, menar Peter. Visst, man kanske inte är insatt i varenda liten detalj. Men det är viktigt att förstå hur musikindustrin fungerar. Jag förstår mig inte på folk som tycker att det är för jävligt att Christina Aguilera säljer så mycket skivor. Det är inte konstigt. Det är inte svårt att fatta. Därför är det bättre att göra som oss, lära sig spelets regler och göra så bra låtar som möjligt och vara ett alternativ.

DEN SENA EFTERMIDDAGEN börjar gå mot tidig kväll. Solen är på väg ned från den klarblå himlen. Cardigans måste repa vidare nu när Magnus kommit tillbaka efter ha slängt in en tvätt i maskinen. När vi stängt dörren bakom oss hör vi hur Nina sjunger "I'm going through changes" och jag blir alldeles varm trots att solen nästan är borta.

Elden är åter tänd

Många trodde nog att det var slut redan när glöden slocknade efter *Elite*. Nu träder Sveriges mest intressanta gitarrmanglare fram ur röken. Singeln *Throw it Away* kom som ett knytnävs-slag i magen och lämnade lyssnaren flämtandes efter mer.

Det är stressigt för Fireside just nu. Gruppen är i slutfasen av arbetet med sin kommande skiva *Get Shot* och Kristofer Åström ska lägga sång på den sista låten dagen efter jag pratar med honom och basisten Frans Johansson. Och även om det inte har brunnit i Firesides brasa på tre år har lågor slagit upp vid sidan om. Hidden Truck, med Kristofer och trummisen Per Nordmark, har släppt två skivor och ger snart ut EP:n *Dead End*, Pelle Gunnerfeldt har producerat andra artister och Frans Johansson spelat med Brick och med The Soundtrack of Our Lives när de var i USA. Men trots den stressiga tillvaron är det en munter stämning. Med fyra skivor i ryggen har Fireside varit med i hetluften förr.

– Uppehållet gjorde att vi fick mer erfarenhet. Det var även ett långt uppehåll innan *Elite*. Då var vi mer inne på att leka med det elektroniska, men vi tröttnade. Nu är det mer rock som gäller. Vi har tagit ett steg tillbaka och två steg framåt, säger Kristofer.

– Det är bra med uppehåll. Jag gillar inte grupper som släpper många skivor under en kort period. Det blir många låtar som inte håller måttet. Vi är väldigt peppade att spela igen, det gäller särskilt för mig och Pelle. Kristofer och Per har ju spelat med Hidden Truck.

Inspelningen av *Get Shot* påbörjades för ett år sedan och blev en utdragen historia. Något som gjorde Kristofer otålig och less på skivan redan innan den var klar, men när de väl befann sig i studion var alla taggade och effektiva. En stor skillnad, i jämförelse med andra inspelningar, är att låtarna spelades in live. Att instrumenten var korrekt spelade prioriterades inte. En annan stor förändring är att gruppen tog in The Soundtrack of Our Lives-medlemmen Kalle Gustavsson som producent, och för första gången under deras tioåriga karriär var det en annan röst som blandade sig i.

– Innan godkände vi det mesta utan att tänka efter. Den här gången var alla mer engagerade, arbetet blev mer demokratiskt. Personligen tycker jag att skivan är det bästa som vi gjort, Kalle pressade fram

det bästa ur låtarna. Han är en nära vän till oss, och en som vi litar på. Vi tog inte in en producent bara för sakens skull. Det hade kunnat bli bråk. Det hade kunnat gå åt helvete – men det fungerade, säger Frans.

– För första gången har vi kastat låtar, innan tog vi med allt. Visst blir man förbannad när någon utomstående kommer in och säger att något inte är bra. Men låtarna har blivit bättre tack vare Kalle. Han har tagit med saker som vi aldrig har tänkt på tidigare, småsaker som viskningar. Det är bra att ha ett bollplank som gör att vi kommer ner på jorden, säger Kristofer.

Att jämföra Hidden Truck med Fireside är som att jämföra öl med vin. De har inte samma innehåll och smakar därför annorlunda. I sitt soloprojekt får Kristofer möjligheten att klä av sina texter in på bara kroppen. Och enligt Frans var det nödvändigt för Firesides existens att Kristofer gjorde sin avstickare. Utan det hade bandet tröttnat på varandra. I Fireside är det annat som styr än den avskalade countryinspirerade musiken i Hidden Truck. Andra förutsättningar som påverkar innehållet i texterna men även själva arbetssättet.

– Jag skriver bara text till Fireside och måste vänta på att Pelle och Frans gör musiken. Till *Get Shot* skrev jag alla texter i studion. Det gick snabbt som fan. Det är inte lika mycket bitterhet, inte lika nattsvart, utan mer ilska med ett hopp om framtiden. Fortfarande är det utlämnande texter men på ett annat sätt. Jag blev förvånad att jag kunde skriva arga texter,

texter som jag skrev i mina gamla punkband. Då var jag förbannad på lärarna, nu är det andra ledare runt om i världen som gör mig irriterad, säger Kristofer.

Det märks att det är ett annat innehåll nu. Låtarna *Follow Follow* och *All You Had* är luftig pop med en tydlig influens från producenten Kalle. Den är lika mycket en tillbakagång som ett språng in i framtiden. På singeln *Throw it Away* anar jag en politisk ådra med rader som "You fools try to live with yourself/dream other peoples dreams/it's a pity you don't listen to yourself.../judging people/putting down their beliefs/is that necessary/You're gone/get it back/believe me". Men det är

ingen uttänkt manifestation. Det bara blev så.

– Visst har vi en åsikt men det är inget som vi blandar in i musiken. Risken är att det inte blir bra, allt går ut på att kunna uttrycka sig så lyssnarna förstår, säger Kristofer.

– Jag tänker inte så mycket på innehållet i texterna, säger Frans. Oftast räcker det med några coola ord, allt behöver inte ha en mening eller en historia. Bear Quartet har Sveriges bästa politiska texter. De har en bra politisk attityd utan att slänga det i ansiktet på folk. Vi är inte på samma nivå.

Pelle Gunnerfeldt saknas på bilden

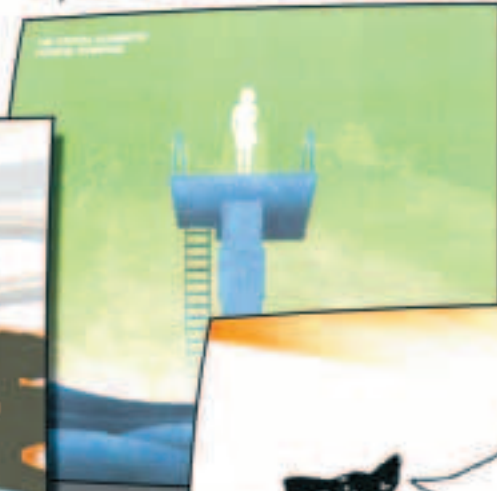
Crystal Committee - Forever Overhead

Future Sounds Of Jazz 9

Blandade artister

BORDER
MUSIC
www.border.se - info@border.se

Beans - Tomorrow Right Now

EP's Trailer Park
L'Esprit D' Escalier

...alltid steget före

NEW CD SINGLE OUT NOW!!

E20 NORR

MONEYBROTHER

Reconsider Me

NEW CDS OUT IN APRIL

TURBONRGRO "Scandinavian Leather" 28/4 • RANDY "Welfare Problems" 21/4

www.burningheart.com

Libertines

text: Gary Andersson
bild: Johannes Giotas

Rock'n'roll high school

Ridern till spelningen innehåller ett par backar öl, några helrör, lite vin, Red Bull och ört-te (?!). Kläderna är hjälpligt lagade och frisyerna bångstyriga. Låt spelet börja.

Vad kan man egentligen vänta sig att få ut av en intervju med ett hypat engelskt slyngelrockband ute på sin första Europaturné? Kanske inte så mycket, speciellt inte som rykten i brittisk press dessutom gör gällande att kvartetten ägnar större delen av sin tid till att utmärka sig i den klassiska grenen turnévineri. Turnémanagern sparkades nyligen för att han påstått vara för sträng, andra erfarna medarbetare har i media berättat om excesser i sex, droger och rock'n'roll – så vad är egentligen problemet?

Jo, det är svårare än så att få grepp om The Libertines. Sångaren och gitarristen Peter Doherty visar sig vid närmare kontroll vara en välartikulerad ung man med rörligt intellekt som viskande kommunicerar med omvärlden. Slarvig, trashig och irriterande medveten om sin nyvunna position, visst, men även intresserad och levande. Men samtidigt som han sitter hop-

kurad längst bak i turnébussen och pratar om en massa saker så säger han inte mycket. För The Libertines är yrket/hobbyn och den berömmelse som följer ett spel som emellanåt kan vara underhållande, men oftast behöver kryddas för att gå ner. Detta gör att det också är näst intill omöjligt att tro på något Peter Doherty berättar. Enligt honom skriver de hela tiden nytt material i bussen, "en perfekt miljö som är varm och säker".

Och ja, bandet spelar sprittande Mick Jones-producerad Clash/Strokes/Jam-inspirerad boogierock på ett klart slafsigt sätt som skulle kunna ge dem många fans på andra sidan Atlanten också – och ja, jag tycker att deras debutplatta *Up the Bracket* är ett av förra årets starkaste rockalbum. Så vad är egentligen problemet?

Inget egentligen. Jag njuter (trots att jag får stå och vänta) av att Peter och basisten John Hassall fånar sig

med den andres instrument innan soundchecket kommit igång (andre frontmannen Carl Barat är ute och går någon annanstans). När Carl väl är på plats testar de alldeles för många låtar och verkar lagom nonchalanta mot alla utanför den innersta kretsen. Allt tar väldigt lång tid. Carl och Peter släntrar hellre omkring med en cigg i mungipan och en spritflaska i handen. John och trummisen Gary Powell agerar statister.

I bussen kastar Peter undan Carls Björn Borg-kalsonger från soffan och berättar om The Libertines essens, små och stora drömmar och hans passion till det skrivna ordet. Och hur mycket han lever i musiken, i låtarna. Han citerar Liverpools legendariske fotbollsmanager Bill Shankly: "It's not a matter of life and death – it's more important than that".

Live och direkt med All Systems Go

Turnerande har sina vedermödor men tydligen också sina fördelar. Från en telefonautomat på Bourdeaux tågstation kommer en rapport, All Systems Go är ute på sin tredje europaturné.

– Vi gjorde tre spelningar i LA innan vi kom över hit och den här veckan har allt varit bra än så länge, förklarar sångaren John Kastner. **Vad är skillnaden mellan att spela i USA och i Europa?**

– Här får man röka på klubbarna. Men LA är ett så impress-me-kind-of-place också. Fast olika länder i Europa är olika. Holland var bra men folk stod bara och tittade på, medan i Frankrike så är kidsen helt galna och klättrar upp på PA:t.

Betyder det att ni får köpa ny utrustning ofta?

– Nej, vår road crew ser till att allt funkar. Men senast vi spelade i Italien hoppade 20 pers upp på scen efter spelningen och stoppade på sig pedaler och mikrofoner, så där är vi alltid extra försiktiga. Vi ska dit nästa vecka...

All System Gos andra platta *Mon Chi Chi* som kom i vintras är varierad, på gränsen till splittrad. Den inleds med garagerockslammer i bästa Stooges/Union Carbide-stil i *Taking Up Space* medan en annan höjdarlåt är *Tell Vicki*, en fin poplåt med tydliga Fountains of Wayne-refränger. Dessutom låter *Roll Your Eyes* som något Weezer pulat ihop och *Record of Hate* skulle kunna varit med på senaste Wannadies-plattan.

Live är bandet intensiva, spelningarna är bekräftelsen som gör det värt allt slit. Låtarna tar delvis en ny skepnad när de injiceras med adrenalin från publiken och bandet. Och så har det alltid varit för John Kastner som spelat i band sen han var 14, först i The Asexuals sedan elva år med The Doughboys.

Tröttar du aldrig?

– Nej, jag älskar det fortfarande trots att resandet är jobbigt. Men vi försöker göra det så bekvämt för oss som möjligt.

Kan du tänka dig att sluta?

– Inte nu. Om det inte känns kul då är det dags att lägga av. Men vi har aldrig förstått om det är en välsignelse eller en förbannelse att spela i band, det är som en krossad spegel.

Du längtar inte efter ett "vanligt" familjeliv?

– Nån gång ska jag ha det så, jag ska inte fortsätta i all evighet. Men kicken man får live är fantastisk, så därför vet jag inte om musiken är en välsignelse eller en förbannelse.

Gary Andersson

24 MARS

stockholm records

www.cardigans.com / www.stockholmrecords.com

Marsutgåvans mediasida bjuder på två nyheter. För det första har den utökats till ett uppslag, en nödvändighet med tanke på det överflöd av material vi haft till vårt förfogande. För det andra rymmer sidan, som i vanliga fall vigs åt allt som inte hör hemma bland skivrecensionerna, också en recension av samlingsboxen *The Music of Bollywood*. Det kräver kanske en förklaring och den är förödande enkel: ingen på redaktionen förstår sig på indisk popmusik. Därför bad vi serietecknaren tillika hindipopfantasten David Nettle – som tidigare skrivit om fenomenet i *Kapten Stofil* – reda ut begreppen och förklara för de ännu oinvidga vari charmen egentligen ligger.

Dan Andersson/mediaredaktör

BÖCKER

"A Love Supreme: The Creation of John Coltrane's Classic Album"
ASHLEY KAHN

Granta

Det är underligt att en biografi vanligen har som mål att föremålet för berättelsen dör. För så är det ofta. En människas liv sönderanalyseras på ett antal hundra sidor, sedan dör han. Är det då inte bara vägen till döden som är berättad?

Ashley Kahn har en helt annan metod. För två år sedan skrev han den smått fantastiskt trevliga boken *Kind of Blue: The Making of the Miles Davis Masterpiece*, som, i sin noggranna men inspirerande berättarstil, gav många fler dimensioner till skivan, Davis själv och hans medmusiker. Kahn fokuserade sin bok kring de få inspelningsdagarna men lyckades samtidigt få en bra och vid bild av människorna som var delaktiga, både som musiker och som privatpersoner (om det nu går att skilja ut). Han fortsätter nu med att göra samma sak med John Coltrane och hans fascinerande skiva *A Love Supreme*.

Kanske beror det på Kahns klara berättarstil, kanske på ämnet, men det är sällan jag blir så inspirerad av att läsa musiklitteratur som jag blir av det här. Visst kan det diskuteras om just

A Love Supreme verkligen är höjdpunkten på Coltranes karriär men Kahn lyckas med sin entusiasm ändå övertyga om att så är fallet. Större delen av boken handlar om plattan, lämpligt nog inspelad ganska sent i Coltranes karriär. På så sätt blir biografien fram till december 1964 utförlig. För precis som med boken om Miles Davis har Kahn träffat många människor runt Coltrane – självaste Elvin Jones skriver förordet och alla personer med någon som helst koppling får komma till tals. Särskilt roligt är att läsa de ganska många intervjuerna med Coltranes sista fru Alice, som på många sätt inspirerade den religiositet som *A Love Supreme* andas. För det är en spirituell Coltrane man möter, koncentrerad och märkligen besatt av sin egen musik, som om han själv inte riktigt var övertygad om hur han kunde frambringa sådan magi som han faktiskt gör.

Det märks att jag har smittats av Kahns superlativ men det är lätt hänt – det är inspirerande att läsa hans bok. Den andas en naken entusiasm för musiken och människorna som gjorde den. Att han sedan har utförliga utvecklingar om skivbolaget Impulse och inspelnings-teknikern Rudy Van Gelder och hans studio förstärker bara intrycket av att Kahn har viljan och orken att spegla hela bilden av *A Love Supreme*, inte bara torrt analysera musiken.

I andra Coltranebiografier, till exempel Bill Coles som kom ut härom året, begränsas känslan av musiken till notbilder, vilket, som alla vet, inte säger mer än "bajs" i sammanhanget. För *A Love Supreme* är, som Kahn många gånger skriver, en metafysisk och spirituell upplevelse. Känslan av andlighet kan varken fångas av noter eller en trög berättelse om vägen till döden, men Kahns kärleksfulla hyllning till denna stora skiva gör många gånger just det.

Fredrik Eriksson

"Mick & Keith"

CHRIS SALEWICZ

Orion Publishing Group

"Mark Twain said that if you wrote well enough your work would last 'forever – and by forever I mean thirty years.'" Orden tillhör Stanley Booth och är hämtade ur efterordet till den andra utgåvan av hans *The True Adventures of The Rolling Stones*. 19 år har förflutit sedan boken publicerades och ytterligare elva återstår innan den, om man får tro Twain, kommer att raderas ur evigheten. Frågan är bara vad som ska kunna ta dess plats. Booths bok är nämligen inte bara en alltfjämt oöverträffad biografi över ett av musikhistoriens onekligen svängigaste rockband; den är också ett bedärande stycke fulländad

rockjournalistik. Genom ödets ironi verkar just *The True Adventures of The Rolling Stones* vara den enda bok i ämnet som journalisten och ihärdige biografiförfattaren Chris Salewicz inte tagit sig friheten att låna ur inför *Mick & Keith* – med undantag för den har nära nog en komplett bibliografi över bandet och deras anhöriga plundrats. Vad Salewicz själv bidrar med är tesen om de kreativa fixstjärnorna Mick Jagger och Keith Richards som någon slags fullständigt helt, en enhet fungerande bortom ens deras egen kontroll. Det dröjer emellertid inte länge innan teorin faller på sin egen orimlighet och på de ibland snudd på makalöst bristfälliga efterforskningar författaren företagit sig. Hans slutsats "So it was clear: there were but two Rolling Stones", baserat på att omslaget till *Goat's Head Soup* bara avbildar Jagger (framsidan) och Richards (baksidan), är bara en av många idiotier. Konvolutet är utvikbart – hade han brytt sig om att öppna det hade han upptäckt även de resterande tre medlemmarna.

Men huvudinvändningen mot uplägget är än mer grundläggande. Faktum är – och det är ingen hemlighet ens för de endast ytligt initierade – att det förhållande som myten bygger på, låtskrivarduon Jagger/Richards, är något alltigenom artificiellt och knappt mer än ett sammanträffande. Hade inte visionären tillika managern, Andrew Loog Oldham, vädrat pengar i kölvattnet av The Beatles, så hade han aldrig läst in dem och tvingat dem skriva sin första låt tillsammans. Att det blev just de två är egentligen ganska självklart – den enda andra tänkbara kandidaten, grundaren Brian Jones, var inte lika lättimponerad. The Rolling Stones var hans band, åtminstone tills de började nå framgångar med Jagger och Richards kompositioner – det var först därefter som The Glimmer Twins uppnådde den status de innehar idag. Sammanträffanden är givetvis inte oväsentliga i rockhistoriska sammanhang; oftare än inte verkar de spela en avgörande roll. Men när Salewicz inte ens skyr astrologi (!) för att bekräfta sina slutsatser, då går det för långt.

Vad skulle man då kunna erbjuda för svar på frågan om vad som kan fylla tomrummet efter *The True Adventures of The Rolling Stones* när den går ur tiden om ett drygt decennium? Tja, med *Mick & Keith* färsk i minnet kan man väl inte annat än hoppas att gubben Twain var ute och cyklade.

Dan Andersson

DVD

"Somewhere in South America... Live in Buenos Aires"
STEVE HACKETT
InsideOut Music/Border

En sittande och väldresserad publik på en teater någonstans i Buenos Aires verkar njuta av Genesis-gitarristen Steve Hacketts svepande musikstycken. Och det är stora musikstycken som framförs. Bandet är allvarligt koncentrerade på uppgiften, som innebär att inte missa en ton i den musikskoleflödande strömmen av melodiska sjok som står på spellistan. Självklart går de i land med det där speciella konststycket att spela klanderfritt utan att lyckas skapa någon gnista eller stake i låtarna. Frågan är hur de orkar ens. Men det är klart, alla ska väl försör-

ja sig på något.

Tillsammans med DVD:n, som innehåller den vanliga mängden intervjuer och bakomscenerna-snacket, följer även inte mindre än två live-CD-skivor – för den som bryr sig.

Gary Andersson

“Punk-O-Rama, The Videos Volume 1” DIVERSE ARTISTER Epitaph/MNW

Gamla punkbolaget Epitaph från Kalifornien tycker det är dags att samla ihop 22 videor från 1994 och framåt på en DVD vilket i sig inte är en dålig idé. För visst har de släppt en del bra saker. Mycket är dock alltför trallvänligt; Bad Religion, NOFX, Bouncing Souls, Rancid, Dropkick Murphys och Pennywise och andra band bestående av nästintill uteslutande medelålders män lämnar ju inga direkta spår efter sig.

Som bäst i klassen utmärker sig istället de svenska bidragen från The (International) Noise Conspiracy, Division of Laura Lee och självklara vinnarna Refused som bidrar med sin underhållande och svängiga video till stänkaren *New Noise*.

Bland extramaterialet finns bolagets historia från 1980-talets första stapplande steg via succéåret 1994 med Offsprings platta *Smash* (som sålt i nio miljoner exemplar) fram till nutid genom intervjuer med grundaren Brett Gurewitz och personalen. Och denna resa är intressant att följa för alla som tror att det inte går att starta något själv. Det är kul att höra hur Brett i början var totalt okunnig om hur skivbolagsbranschen fungerade – hans första möten med distributörer som ville köpa hans skivor är exempelvis dräpliga.

Epitaph har hela tiden gått sin egen väg trots flertalet erbjudanden från diverse storbolag, och de verkar vara överens om att det konstnärliga oberoendet kan bestå även nu med många anställda och kontor i Europa. Dessutom samarbetar de ju med bra människor på utvalda undergroundbolag såsom sköna bluesetiketten Fat Possum och svenska Burning Heart och har även lyckats signa både Tricky och Tom Waits till underetiketten Anti.

Gary Andersson

SPEL

“Rock Manager – Gold Edition” Pan Vision

– This is a pile of shit!

Det är det första bröderna och blivande rockstjärnorna Lol och Nelly Golander säger till mig, deras nya manager. Mitt uppdrag är att spela in deras skiva, marknadsföra dem i radio och tidningar och se till att hålla de bråkande bröderna nöjda.

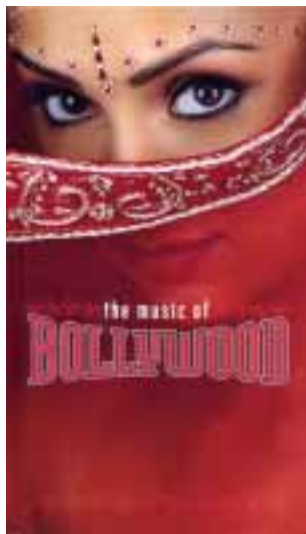
På baksidan av spelet – som namnet antyder en uppdaterad PC-utgåva av *Rock Manager* – står det att “artisterna är dina slavar” men det är snarare jag som får slita med att välja låtar, spela in och mixa ljudet. Saker som att styra upp ett snyggt bandnamn, skivomslag och fjäska för media är det enklaste av allt som ska göras. Nästan all tid och pengar går till de diviga artisternas resor, öl och presenter såsom TV-spel, hockeybiljetter eller gitarrer.

Spelets charm vilar till stor del i möjligheten

att välja genre. Det kan handla antingen om ett radioanpassat popband eller ett arrogant punkband – är det för poppigt får man inga spelningar på The Rock Pit och är det rockig får man inga på The Mirrorball. På skivbolaget Global handlar allting om att tjäna pengar och det spelar ingen roll hur det går till. Rebel Recordings, å andra sidan, är ett ställe där man får jobba hårt, ett sånt ställe som Kelly Osbourne egentligen skulle vilja vara på men där hon aldrig kommer att hamna, lika lite som den stora skivbolagsbossens dotter som jag ska göra till stjärna.

Det roligaste med *Rock Manager – Gold Edition* är artisternas personligheter. Lol och Nelly påminner nämligen om ett i högsta grad verkligt par bråkande brittiska bröder och svär minst lika mycket som dem. Och även flummiga basister, The Village People-kladda trummisar och gitarrister som blir arga när man sänker deras gitarrer är kul – i ungefär en helg. Spelet i sig är tyvärr inte särskilt utmanande och det kanske inte heller är meningen. Fast det är klart, emellanåt blir till och med jag sugen på att hoppa in i datorn och gå på “mitt” bands konserter på stadens arena Colosseum.

Klara Kjellberg

BOX

“The Music of Bollywood” DIVERSE ARTISTER Universal Music

I Indien lever populärmusik och film i ett symbiotiskt förhållande. En stor del av den inhemska popen är filmmusik, och den överväldigande majoriteten av alla filmer är musikaler. De kallas för masalafilmer – “Masala”, som i Garam Masala, betyder blandning och filmerna är en unik mixtur av alla kända genrer. En inledning dominerad av asiatisk dratta-på-åndan-humor kan i nästa sekund övergå till blodsprutande extremvåldssaction, för att sedan landa i en episk släktsaga som spänner över flera generationer, eller en djupt tragisk kärlekshistoria.

Hindifilmens stjärnor måste alltså vara

ganska mångsidiga, men det hör till undantagen att de sjunger på riktigt. De dubbas av sångare som oftast har betydligt längre karriärer än de själva, vilket ibland får märkliga följder – det händer att en sjuttioårig Lata Mangeshkar dubbar en artonårig Preity Zinta's röst.

Bollywoodfilmerna brukar nästan alltid innehålla fem eller sex musikalinslag. Dels påkostade shownummer med hundratals dansörer, elefanter, blomsterkaskader och långa Las Vegas-trappor, dels enklare nummer där ett kärlekspår dansar runt i snart sagt vilken miljö som helst – ett slumområde i Bombay, ett äventyrsbad, eller en australisk trafikrefug.

Själva musiken till dessa sång- och dansnummer bjuder på samma breda stilblandning som filmerna själva. Äldre pop och rock, jazz, techno och indisk folkmusik kombineras med en imponerande fördomsfrihet och den läckert formgivna boxen *The Music of Bollywood* bjuder på 41 sånger, från tidigt sjuttiotal fram till nutid. Urvalet är brett, från den äldre hindipop som utgår mer från traditionell folkmusik till senare tiders mer västinspirerade tongångar. Viss tonvikt ligger på hindifilmens discoperiod, som i princip sammanfaller med åttioalet.

En av favoriterna på den här samlingen är *Jana O Meri Jaana*, som oförskräckt blandar sextiotalsagentjazz i James Bond-stil med spanska gitarrer, primitiva syntljöd, discotrummor och omiskännligt indiska stråkar. Det egendomliga är att det fungerar – de minst sagt disparata elementen smälter samman och bildar något nytt.

Nyskapande på ett annat sätt är A. R. Rahmans *Kehna Ki Kya* från filmen *Bombay* (1994) – egendomlig och hypnotisk körmusik som är så stämningsfull att inte ens en plötsligt uppdykande funkbas som verkar vara på rymmen från *Seinfeld* kan fördärva den.

Men efter att ha lyssnat igenom den här kompilationen så är man en smula frustrerad över att det är så många smäktande ballader av äldre hindifilmstyp – de tenderar nämligen att låta rätt likartade. Urvalet känns en smula ängsligt och tillrättat. Nyare hindipop drar sig sällan för att låna riff, basgångar eller hela refränger ur västerländsk pop och rock, men de indier som har gjort urvalet till den här skivan har undvikit de mest skamlösa stölderna. Vi får alltså inte höra *Sexy, Sexy, Sexy*, där hela refrängen är tagen rakt av från Sabrinas *Boys Boys Boys*, eller *Knightrider Bhanga* där signaturmelodin till David Hasseloffs gamla TV-serie framförs som punjabisk folkmusik. Man verkar också ha väjt en smula för sångtexter som innehåller engelska fraser, så man får inte heller höra till den fantastiska refrängen “ABCDEFGHIJKLMNQPQRSTUVWXYZ – I love you!”, eller den sena nittiotalsklassikern *What Is Mobile Number?* – den verkligen sjövlida hindipopen. Man kan misstänka att de som gjort urvalet velat visa den mera respektabla sidan av sitt hemlands populärkultur.

Men visst innehåller boxen mycket fantastisk musik – ena sekunden är den så vacker att man blir tårögd och får svindel, och i nästa ögonblick bjuder den på såna osannolika stilblandningar att man börjar skrattra hjälplöst. Kort sagt – bra hindipop.

David Nessler

PETER, BJORN AND JOHN People They Know

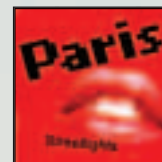
Tredje singeln från deras kritikerrosade debutalbum. Innehåller två exklusiva låtar. Håll utkik efter video'n på TV.

Turné: 14/3 Sundsvall, 15/3 Trondheim, 16/3 Oslo, 25/3 Jönköping, 26/3 Hultsfred, 27/3 Linköping, 28/3 Växjö, 29/3 Lund.

VINYL SINGLES GOING STEADY!

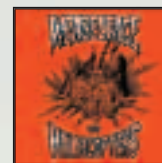
Paris

Streetlights

7” Ep med ett av de hetaste nya svenska banden just nu! Limited edition 500 ex. Släpps 21/3.

Hellacopters/Weaselface

Speedfreak/ Bomber

7” Två Motörhead klassiker i svenska punkrock versioner. Limited edition 500 ex. i färgad vinyl. Släpps 21/3.

Dolores singelklubb

Varje singel släpps 300 ex. De flesta går ut till prenumeranter (se www.hotstuff.se/dolores) Övriga säljer slut snabbt.

Senast utkomna:

Caesars Palace - “Get off of my cloud”
Alf - “Malmö City” Klippansound 2003,
Love is All - “Lost Thrills” diy electropoppunk

Andra heta vinyl singlar i lager: Speedmarket
Avenue, Caesars (Palace) -UK Ep, Kitty-I am a
Mf, Adam West - Scandinavian Chicks, Jmyhaze
Beatbox, Marky Ramone, De Stijl, Wired for Mono...

Sveriges bästa utbud av officiella
svenska rock T-shirts mm. Vi
sköter försäljningen åt:
**Kent, Thåström, The Ark, Håkan
Hellström, Mando Dia, Nicolai
Dunger, Wannadies m.fl.**

Kolla www.hotstuff.se/merchandise

www.hotstuff.se

Box 147, 343 22 Älmhult. Tel. 0476-10449
mailorder@hotstuff.se

MOLOKO - STATUES

NYTT ALBUM
INNEHÅLLER SINGELN
FAMILIAR FEELING

ROADRUNNER
NEW MUSIC

Galenskaparna & After Shave **KASINO FEBER**

Nu kan du köpa musiken från
succéforeställning Kasino Feber
med Galenskaparna och After
Shave.

I din skivbutik nu!

...alltid steget före

BORDER
MUSIC
www.border.se - info@border.se

4LYN

”Neon”

Universal

Det ska visst vara ett band från Europa som får en att fatta vad nu-metal går ut på. Inte uttråkiga amerikanska muskelriffband som Limp Bizkit eller Linkin Park. 4Lyn är från ett så osexigt ställe som Hamburg. 4Lyn har inte bakvända kepsar, stora brallor eller anabol-svullna biceps. 4Lyn är smartare, gör snyggare låtar och har bredare influenser; A Tribe Called Quest, Entombed och Nirvana. Då blir det bättre nästan per automatik. Helt klart ett band att kolla upp för den som säger sig gilla musik signerad stalledrängen Fred Durst. 4Lyn sopar banan med honom.

Per Lundberg G.B.

50 CENT

”Get Rich or Die Tryin”

Shady/Universal

Måttlighet verkar inte vare Curtis Jacksons honnörssord. Han har blivit skjuten med massor av skott (nio), gjort sig ovän med en massa rappare (till exempel Jay-Z, Big Pun, Ja Rule) med låten *How to Rob*, och sålt rekordmånga skivor första veckan som debutant med *Get Rich or Die Tryin* (872 000).

Fast 50 Cent är egentligen ingen debutant. Dels finns ett gäng olika samlingar med honom och crewet G Unit och för några år sedan skulle albumet *Power of the Dollar* släppas av Columbia. Då blev 50 skjuten och plötsligt fanns inte längre något intresse för gangstarap hos skivbolaget. 50 vet att det kan hända igen och konstaterar på *Patiently Waiting* att ”If I get shot today my phone’ll stop ringing again/These industry niggas ain’t friends/they know how to pretend”. Bara 50 Cent överlever nästa attack kommer han i alla fall att kunna leva gott på pengarna han drar in på *Get Rich or Die Tryin*.

Förutsatt att man har en förkärlek för pistolskott i varje låt finns det finns något för alla på plattan. Tunga låtar som *Many Men (Wish Death)* om hur alla vill komma åt 50, klubbbröjare som bästa spåret *In da Club* och till och med en kärlekslåt med Nate Dogg, *21 Questions*. På den rappar 50 för en gångs skull inte om hur hård han är och vad som kommer att hända med alla de som jävlas med honom, utan här frågar han sin älskade djupsinnigheter som ”And in bed if I used my tongue would you like that?/If I wrote you a love letter would you write back?”.

50 Cent lever framförallt på sitt grundmurade rykte som äkta gangster, och till och med hans coolt sluddriga röst sägs komma av att han fått en kula i käken. Att 50 jobbar med Dr. Dre och Eminem och inte skäms ett dugg för att skriva radiovänliga hookar gör förstås också underverk för karriären. Men som rappare och textförfattare är 50 inte mer än medelmåttig, så köp *Get Rich or Die Tryin* redan idag, för om några månader kommer du att ha tröttnat.

Daniel Severinsson

ADVANCE PATROL

”Utskrivna”

Playground

Efter singeln *Para Ti* väntade jag mig mer sydamerikanska rytmer på debuten från latino-kvartetten från Malmös förorter. Men med undantag för *Rytmer från hemtrakten* har Advance Patrol musikaliskt gjort en ganska konventionell platta. Masse har producerat det mesta och han har som vanligt gjort ett gediget jobb, särskilt på sorgliga *Estupidos* som är en given hit. Andra favoritspår är DJ Salla-bangern *OrdUpp!* och Sekken Thautz-proddade *Smunken* om folk som parasiterar på sina polare.

Musiken på *Utskrivna* skiljer sig alltså inte nämnvärt från många andra svenska hiphop-plattor, men rappen är desto mer originell. Gonza Blattesåknska, Magyver Juan och Rock-A-Spot blandar lekfullt och självklart svenska, engelska, spanska och ibland franska. Det är inte nödvändigtvis tigt men nästan alltid charmigt som ”Gonza/går inte bromsa/Kan göra det snabbt om du vill men också långsamt”.

Advance Patrol är bäst i de personliga låtarna vare sig de handlar om fest, jobb eller saknaden efter bortgångna tidigare medlemmen Baba Chafua. Mindre lyckade är samhällskritiska låtar som *Åsiktsfrihet* där de dissas rasister, Pinochet och pedofiler. Förutom sådana svackor och ett tontigt intro är *Utskrivna* den platta jag hoppats på ända sedan *Vem vill hem*.

Daniel Severinsson

B.G.

”Livin’ Legend”

Edel/Playground

B. Gizzle, tidigare Baby Gangsta, från New Orleans är bara 22 och har redan hunnit släppa sex album, vilket han tycker gör honom till en legend. I USA har han sålt några miljoner plattor men i Sverige är han förmodligen mest känd för att ha varit med och lanserat uttrycket bling bling. Nu har han lämnat sina gamla polare (Juvenile, Lil Wayne, Baby med flera) på Ca\$h Money Records och startat sin egen label Chop-per City Records. Det betyder att superproducenten Mannie Fresh inte gör beatsen utan mest en okänd kille som heter Kidd. Kidd är visserligen från Detroit men beatsen låter lika mycket smutsig södern-bounce för det.

B.G. verkar anse sig vara en ny 2Pac, och det ligger något i liknelsen med tanke på deras enorma produktivitet och mängden utfyllnadsmaterial på skivorna. Men det finns en avgörande skillnad – 2Pac var ju i sina bästa stunder en stor rappare.

Daniel Severinsson

BOB HANSSON (OCH INSTITUTET FÖR HÖGHASTIGHETSKONST)

”Kör solen kör”

National

Bob Hansson, poet och hittills bara utgiven i bokform, finns nu även att tillgå på skiva. Det är antagligen glada nyheter om man gillar Bob Hanssons poesiuopläsningar så mycket att man vill kunna ta hem en alldeles egen Bob Hansson att lyssna på när man vill. Eller om man går igång på finurliga världsförbättrarbudskap där allt är tokspontant och alla rufsar varandra i håret för att sprida lite kärlek.

För oss med en mer cynisk läggning är *Kör solen kör* en ganska otäck upplevelse – oavsett språkläjdje, uppfinningsrikedom och ett fint budskap. Och direkt obehagligt blir det när Bob Hansson i låt efter låt väser om att alla får vara med, frihet åt individen och en revolution man kan dansa till, för att sedan tycka att man är stift och tråkig och inte alls får vara med om man inte känner för att dansa. Då faller hela grejen med friheten och då är Bob Hansson verkligen inte min slags revolution.

Therese Bohman

CAT POWER

”You Are Free”

Matador/Playground

Chan Marshall har alltid haft en förmåga att på något sätt bli ett med själva stämningen i sina låtar. På den förra *The Covers Record* lyckades hon också med tricket att få andras låtar till att bli sina helt egna. Nu är hon här med första plattan med eget material på fyra år och alla bitar har fallit på plats. Det som gör *You Are Free* till hennes självklart bästa platta

är att hon denna gång vågar titta fram lite mer under luggen och musiken blir inte lika ihopkruken som tidigare. Mer kraft och mer el trots att det fortfarande ibland är så där charmigt ogästvänligt. Ödsligt ensamma låtar som *Names* eller *Maybe Not* får den där extra kick-en av det snygga pianot, medan *Free* och *He War* är arrogant rockiga. Men viktigast av allt är Chans röst som trots sin avspändhet går rakt genom murg. De små stämmorna som kommer då och då gör att man kommer på sig själv med att sväva. *You Are Free* är egentligen inte mer lättlyssnad än tidigare, bara mer direkt. Och det går definitivt att bli ännu lite lyckligare av vetenskapen att hon redan har material till ännu en platta och att hon snart är i Sverige.

Jonas Elgemark

CDATAKILL

”Paradise”

Ad Noiseam

I *Den gudomliga komedin* slår Dante följe med Vergilius som ledsagar honom genom helvetet, skärselden och paradiset. När jag lyssnar på *Paradise* kan jag inte undgå att tänka på denna litterära klassiker. Inte bara för titeln på skivan. Zak Roberts tar med mig direkt ner i helvetestratten som Dante beskrev, men förutom i titeln kommer vi aldrig upp ur helvetet.

Förvridna breakbeats, oljudsattacker och perverterade stråkhharmonier som aldrig sett dagens ljus är vad Roberts visar mig när vi går genom det evigt mollstämda musikhelvete han målar upp för mig med sin programmerade musik. Det är oändligt fascinerande till en början, men efter ett tag längtar jag upp till ljuset. Eller åtminstone till något komiskt. Och sån tur då att Sveriges noisekung Tarmvred bidrar med en remix på *Vodkaspitter*. Bara inledande röstmumlet ”breakdance” på bred svengelska räcker. Sen står jag ut med hur mycket noiseattacker som helst och Tarmvred visar att Cdatakills musik faktiskt kan göras hårdare än i original.

Mats Almegård

SYLVAIN CHAUVEAU

”Un Autre Décembre”

Fatcat/Border

Fina små pianostycken. Tolv ultrakorta verk utgör ett fullfjädrat album på mindre än 24 minuter. Sylvain Chauveau har tagit åtta måna-

När hiphoptidningen XXL listar de mest efterlängtrade skivorna i år finns inte Neptunes med, de har kanske haft sin tid. Det finns redan musiker som sitter med en ny vibe i fickan. Frågan är bara vem, musikbranschen verkar bara ha plats för nån åt gången. Jag fick nyligen frågan vilka som blir framtidens klassiker och bet mig själv i svansen när jag rabblade traditionsbundna gitarmän. Jag kände mig genast gammal.

Björn Magnusson/skivredaktör

Album

der på sig att skapa detta lilla mästerverk, där mycket av jobbet har varit att ta bort allting som inte behövs. Bort med stråkar och blåsinstrument, kvar finns bara vackert pianospel och lite genomtänkt knaster. Och det räcker mycket väl. Erik Satie för 2000-talet. Kunde vara filmmusiken till ett minimalistiskt franskt relationsdrama. Nödvändigt.

Henrik Strömberg

CLUB 8

”Saturday Night Engine”

Labrador/Border

I väntan på Club 8:s femte album, *Strangely Beautiful* som kommer i april, släpper duon en singel, trots att de inte gjort någon sedan 1998. *Saturday Night Engine* är en märklig låt för att komma från Sveriges melankoliska svar på St. Etienne. När jag lyssnar på den, på jättehög volym såklart, tänker jag mer på Caesars Palace. Det är just därför de beslutade sig för att släppa denna låt som singel; för att den är så bra och så annorlunda. Här har Karolina Komstedt även överlåtit det vokala till Johan Angergård. Övriga spår på denna 6-spårs EP håller sig till det sound vi är vana vid. Nästan i alla fall. *So Tied Up* är även den mer uptempo än brukligt. Och *People Who Would Go for You* har ett snyggt 80-tals-syntsound à la Ladytron. Svinbra verkligen! Jag förstår inte varför Club 8 inte är större än vad de är. Härmed uppmanar jag er därute att upptäcka dem. Och det snarast!

Annica Henriksson

CONTEMPORARY PUNK UNIT

”Can You Compute?”

www.idealrecordings.com

Vad är punk? Allt fler hävdar att elektronisk musik är den nya punken. Släng ihop något i hemmastudion/datorn och pressa upp några CD eller kanske en tolvå, långt ifrån allt vad stora bolag heter. Samtida punkenhet, det vill säga Joel Brindefall i Karlskrona, har satt ihop ett litet album som känns mer punk än vilket kliché-fyllt gitarr-bas-trummor-sång-band som helst. Ena stunden brutalt smutsig techno, andra stunden skir men olustig ambient musik. Låtar som är kortare än två sekunder. Det svänger som fan. Contemporary Punk Unit drar sig inte för att köra en knytnäve i magen på dig.

Henrik Strömberg

ATARI TEENAGE RIOT

”Redefine the Enemy”

Digital Hardcore/VME

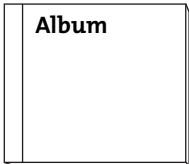
Redefine the Enemy är rena julaften om man någon gång träffats av en ATR-låt. Remix-, live-, instrumental- och a capella-versioner av fantastiska käftsmällor som *Deutschland (Has Gotta Die!)*, *Destroy 2000 Years of Culture* och *Sick to Death* avlöser varandra, självklart i ett omänskligt tempo och på smärtsamt hög volym. Det skriks och skränas – Alec Empire, Carl Crack, Hanin Elias och Nic Endo piskar upp sitt musikaliska inferno tills man som lyssnar gråter av antingen lycka eller smärta.

För mig verkar ATR som ett efterlängtat blodbyte, alla sinnen skärps och livet känns mer påtagligt och dokusåpebefriat än annars. Jag får för mig att alla människor kan styra sina egna liv, att samhället som det ter sig för oss bara är en chimär med all sin orättvisa och roffarmentalitet. Att det finns nåt bättre inom räckhåll – kanske till och med under min livstid.

Men jag skrattar också ofta för vissa låtar är så totalt absurda, så höga bpm- och decibeltal finns ju inte! Men kraften finns där, och i överflöd dessutom. Andra artister verkar helt enkelt sakna ATR:s rättframhet och pondus i sitt musikskapande. ATR krånglar nämligen aldrig till det, de tar närmaste vägen till målet och tittar inte bakåt. Texterna är uppbyggda på antikonformistiska slagord och musiken benknäckande. Och det funkar. Hoppas Alec, Hanin och Nic kan göra musik tillsammans även om Carl tragiskt försvunnit för alltid.

Gary Andersson

DANGER DANGER

"Screw it"

CBS/Border

Danger Danger är ett av alla de härmapeband vars medlemmar lyssnade på Poison och Ratt i sina pojkrum. De var som mest kända i början av 90-talet, om ens då. Paketerat i en töntig utsida i Walt Disney-klass släpper de nu en best-of. Med poppiga hookrefränger, vassa gitarriff och väldigt, *väldigt* tonåriga texter. Vad sägs om "One girl aint enuff for me/I think I'll play with two/stack 'em up like pancakes/flip 'em over when I'm through" blandat med sentimentala klyschor som "I still think about you/do you think about me". Hur äkta känns det?

Samtidigt går det inte att avfärda kontrasten. Även sex junkies och wannabes kan bli kära, bedragna och hjärteskjuka.

Screw it är lika dålig som den ibland faktiskt är bra. Med rätt marknadsföring och timing skulle DD kunnat slå. Fasa mände antisexismen. Bäst är låten med den pinsamma titeln *Slipped Her the Big One*. Svårt att sluta nynna på skiten.

Torbjörn Hallgren

DEUTSCH AMERIKANISCHE FREUND-SCHAFT

"Fünfzehn neue DAF-Lieder"

SubSpace Communications/Playground

DAF söker sig tillbaka till sin storhetstid. Närmare bestämt till albumtrilogin *Alles ist gut*, *Gold und Liebe* och *Für immer*. Det fåniga .dos i namnet är borta, discoexperimenten från *1st Step to Heaven* likaså. Det är tunga syntbasar, mangelslingor och aggressiv sång. Till och med omslaget påminner om *Alles ist gut*, Gabi och Robert med bara överkroppar. Svettigt och muskulöst. Precis som gamla goda tider alltså? Nej tyvärr, så bra blir det inte. DAF känns inte lika hårda idag, trummorna känns förvånansvärt tunna, sången ibland oengagerad. Det farliga med DAF är borta.

Lite ängsligt känns det också att inom parentes påpeka att *Der Sheriff* är en anti-amerikansk sång. Det framgår ju med all tydlig-

het av texten att den tysk-amerikanska vänskapen inte är direkt god i dessa tider av krigshets. Men de har kanske lärt sig av erfarenheterna med *Kebab Träume*. En antirasistisk låt som välkomnades av skinnskallar och rasister. Ett sånt missförstånd vill de nog slippa denna gång.

Mats Almegård

ANI DIFRANCO

"Evolve"

Righteous Babe/Playground

När andra musiker låser dörren och isolerar sig från omvärlden i flera år för att finslipa på sina skivor öppnar Ani DiFranco sin musikaliska vattenkran och fullkomligt sprutar ut album. Hennes diskografi är lika fullmatad som varierad. Den senaste *Evolve* är det tjugonde alstret på tretton år. Nu är det två år sedan förra studio-skivan *Revelling/Reckoning* släpptes, om man inte räknar med liveskivan *So Much Shouting*, *So Much Laughter* från 2002. Kanske ett tecken på en påbörjad skrivkramp eller en mer genomtänkt inställning till sin musik.

Ani DiFranco har under hela sin karriär sprungit i frontlinjen för den arga, radikala och feministiska singer/songwriterskaran. Och det var det som gjorde att jag fick upp ögonen för henne. Men på *Evolve* är den exploderande vulkaniskan tillrättalagd och inbakad i jazzfunkiga toner. Hon har fortfarande mycket att säga men gör det på ett annat sätt och på vägen förlorar hon lite av det som gör henne intressant.

Andreas Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"Bip-hop Generation v.6"

www.bip-hop.com

Detta är sjätte och sista delen i denna serien samlingar. Bilden formad av omslagens ryggar är komplett. Idén har varit att presentera några av världens kompositörer av avancerad elektronisk musik. Varje del innehåller 10–15 minuter av sex artister vardera. Sammantaget har det varit en ojämn resa med en hel del bra låtar men också ganska många svårlyssnade minuter. Så även denna gången.

Musikaliskt följer albumet i singlarnas spår. Bombastiska orkesterarrangemang och snygga klubb-beats. Ibland går det överstyr, *Will You Follow Me?* till exempel liknar alldeles för mycket överdriven Hollywood-filmmusik för att vara njutbar. Men ofta funkare det alldeles utmärkt. Rob Dougans angst-fyllda "drama queen"-texter samspelar väl med stråkarna, och appellerar till oss som inte får ut så mycket av pop-musikens vanliga "I love you"-plattityder. Synd bara att de två singlarna också är albumets bästa låtar, resten av materialet kommer inte riktigt upp i samma klass. Vilket inte vill säga att låtar som *Instrumental*, *Born Yesterday* eller *Nothing at All* är dåliga, bara inte så bra som man kunde hoppats.

Henrik Strömberg

Det löst sammansatta temat för v.6 tycks vara illbient, industriell ambient musik. Relativt välkända namn som Scanner, Ilpo Väisänen (Pan Sonic) och Schneider TM samsas med mer okända Alejandra & Aeron, Bittonic och Battery Operated. Det är skum musik. Låtar jag en gång tyckte var bra skär mot örat vid nästa lyssning, och sådant jag avfärdat kan vid ett senare tillfälle låta riktigt bra. Hela serien är ett intressant dokument över modern elektronisk lyssningsmusik, men egentligen var det nog bara den dub-techno-fyllda v.5 som var riktigt bra.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Electroclash Compilation"

Ministry Of Sound/BonnierAmigo

En electroclashsamling känns lite som en *Abso-lute Indie*. Det svåråtkomliga, ogreppbara har ju varit en del av charmen, att alla svar på frågan vad electroclash egentligen är måste börja med ett eftertänksamt "Eeh...". Därför känns det lite trist när en genre paketeras och definieras på det här viset – för säkerhets skull med en förklarande text på konvolutets baksida där man upplyses om att electroclash är "the punk of electronic music" samt att det handlar om sex. Men trots den beklagliga avmystifieringen är det en bra samling, och ja, handlar om sex gör det ju definitivt. Sex och läppglans och storstad och glamour och snygga märkeskläder toppat med en klart feministisk Fuck You-attityd som verkar både lite skrämmande och oerhört lockande.

Självklara namn som Miss Kittin och Peaches saknas men det gör inget när alla tjejer på skivan (för det är mest tjejer, eller i alla fall de som står för den största behållningen) är dödligt coola, när Chicks on Speeds *Fashion Rules* är med, och man får fantastiska textrader som "Do I look like a slut?/Aha/Shut up!".

Och innan allt som spännande och kittlande med genren slutgiltigt dör när Madonna gör electroclash på sitt nästa album – för det kommer hon säkert göra – är det här en utmärkt samling för alla som sukter efter lite ren och kemisk dekadens och inte kan hålla fötterna borta från de mest oergonomiskt spetsiga stövlar skobranschen kan uppååå.

Therese Bohman

DIVERSE ARTISTER

"Game Tight"

Game/Playground

Denna samling från bolaget Game innehåller ett överflöd av två saker: Playboybrudar med minimala klädesplagg i bookletten och tuff hip-hop på ljudspåret. Dessutom är Eminem, Royce da 5'9" och 50 Cent representerade med låtar som är ett par år gamla, och det skadar ju inte intresset för *Game Tight* alls i dagsläget.

Bolagsbossarna Shecky Green och Ric Riggler har i alla fall satt ihop ett astajt album där inte bara kändisarna glänser, Blahzay Blahzays *Federal Reserve Notez* är hård med en skrämmande ljudbild, detsamma gäller *Hit 'em Up* med Pretty Ugly (som är tuffast), P-Dap och 50 Cent. Blu Wartas *This is Love* är också en höjdare med snirkliga stråkararrangemang och skön refräng medan kaxiga *Rowdy Niggaz* med Tré Little är mer som en högerkrok på hakspetsen – men schysstast är ändå tungvrickande *Scary Moves* och framförallt *Nuttin' to Do* med Bad Meets Evil (Eminem & Royce). Eminem är definitivt snabb, infallsrik och rolig (detta innan han förvandlade sig själv till en seriefigur). Avslutande titelspåret är å andra sidan en väntat kvinnoförnedrande programförklaring man kunde varit utan.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Who Will Buy (These Wonderful Evils)"

Dolores/Virgin

Vissa låtar får en helt ny innebörd när de rycks ur sitt sammanhang och sätts tillsammans med helt annan musik. Fantastiska låtar som *Up for Sale* med The (International) Noise Conspiracy eller Nicolai Dungers *Hey Mama* eller Tages *Fantasy Island* kryper upp ännu några snäpp på denna Dolores-samling.

16 nya svenska artister får samsas med 17 artister från 60- och 70-talen. Extra kul att vi får höra alternativa tagningar med Soundtrack of Our Lives och Broder Daniel. Att ta med Håkan Hellströms *Den fulaste flickan i världen* känns också självklart eftersom det är det bästa den mannen spelat in. På andra skivan kan man höra mer kända namn som Ola and The Janglers till mer okänt som Charlie & Esdor och Outsiders. Man får också ännu en gång bekräftat vilket överskattat band Hansson & Karlsson är och att *Här kommer natten* med Pugh förmodligen är det bästa som spelats in i Sverige.

Jonas Elgemark

KATHLEEN EDWARDS

"Failer"

Zoe/Playground

Kanadensiska Kathleen Edwards debutalbum ter sig vid en första lyssning egentligen inte speciellt anmärkningsvärd. Alternativ country är väl inte den mest unika av genrer, och *Failer* är inte heller den speciellt unik. Det som däremot är speciellt med den är hur habil och äkta den känns. Edwards berättande texter är kanske inte några mästerverk, men höjer sig över den genomsnittliga nivån. Dessutom är hon begåvad med en röst som har förmåga att locka till sig örat, och se till att man lyssnar till vad som berättas, den är personlig och jordnära. Vård att knoppa upp ovan den regntunga myllan.

Magnus Sjöberg

EDWYN COLLINS & ORANGE JUICE

"A Casual Introduction"

Sony

Titeln *A Casual Introduction* ("En flyktig introduktion") fungerar egentligen ganska illa. Vem minns Edwyn Collins? Hans *A Girl like You*, å andra sidan, kan knappast någon ha undgått efter att den toppade listorna i hela världen för åtta år sedan. Att ingen lagt hans namn på minnet får man kanske ha överseende med.

Här erbjuder han emellertid en möjlighet att åtminstone, som sagt, flyktigt lära känna honom och den enastående popmusik han åstadkommit de senaste 20 åren, dels på egen hand, dels som medlem av skivbolaget Postcards flaggskepp The Orange Juice. Och även om han alltid varit för ivrig för att sitta still – på bara ett år kan han växla från The Byrds-doftande gitarrpop till funk – har han kvalitetsmässigt alltid varit konsekvent. Inget är, så att säga, sämre än bra och detsamma gäller den här samlingen av 18 av hans mest publikfriande låtar. Givetvis saknar man både ett och annat men det är väl i det närmaste symptomatiskt för den här typen av resuméer. Faktum är att Edwyn Collins är, och kommer sannolikt att förbli, en enastående hantverkare av popmusik. Förr eller senare går det inte längre att värja sig – kvalitet alltid vinner i längden.

Dan Andersson

HANIN ELIAS

"No Games No Fun"

Fatal/Border

Andra fullängdaren från Berlinbaserade Hanin Elias innehåller som väntat en utflykt i oländig elektronisk terräng men också en rejäl dos naiv men obändig lyricism. Vissa beröringspunkter

Album

finns med våra egna The Knife faktiskt, även om Hanin självklart är tuffare än Karin Dreijer. Ett av plattans hårdaste spår, Beastie Boys-doftande *You Suck*, är dessutom producerat av Atari Teenage Riot-kompisen Alec Empire.

Många spår är suggestiva såsom *Wanting a Machine* och *Rockets Against Stones*, andra som *Falling* och *One of Us* gränsar till barnramsenivå – men denna omväxling gör *No Games No Fun* till en synnerligen skön punkupplevelse.

För Hanin gör som hon vill, hon sparkar på superstjärnor och –makter och deras beteende och är väldigt punk. Och det känns befriande. Visst kan plattan bli påfrestande efter ett tag, men Hanin räknar sig nog ändå inte som en del av underhållningsindustrin. Men om man tvivlar kan man lyssna på fantastiska titelspåret ett par gånger i rad där J Mascis gitarr ylar som en galen hynda bakom Hanins besatthet. Se sedan om du hittar någon annan låt du gillar bättre den här månaden. Jag gissar att det blir svårt.

Gary Andersson

EMPEROR "Scattered Ashes – A Decade of Imperial Wrath"

Candlelight/Plastic Head

Emperor måste ha musikvärldens mest våld-samma och mytomspunna historia, med ett blodigt förflutet i knivmord, kyrkobränder och skändning. Lägg där till fängelsestraff och det faktum att svartalven Mortiis spelade bas i Emperors begynnelse.

Tillsammans med de lika legendariska banden Mayhem och Darkthrone smidde Emperor dogmakriterier om hur black metal skulle spelas. De fick snabbt många efterföljare. Nu gör smederna av black metal samma försäljnings-knep som Cher, Stevie Wonder och tusentals andra – släpper en best of-platta. Och det är bra.

Verk som hypnotiska *In the Wordless Chamber*, *I am the Wizards* och *An Elegy of Icaros* trängs med utgivet material och covers på Merciful Fates Gypsy och Thorns makalösa *Aerie Descent*. Allt ing på två skivor. Här finns något för både nya och gamla fans.

Det är sorgligt och avskyvärt med det våld som tog överhanden i black metal-undergroundens Oslo på 90-talet, men Emperors musik talar för sig själv. Toner sammansatta på ett labyrinthiskt sätt. Lyssna bara på *The Tongue of Fire* och *Curse You All Men*.

Torbjörn Hallgren

EP'S TRAILER PARK "L'esprit d'escalier"

Rollercoaster/Border

Jag kan inte låta bli att gilla Eric Palmqwist. Men trots hans melankoliska sånger och känsliga stämman tog det tid att uppskatta bandets debut-album *Apartment Recordings*. När han och Trailer Park nu kommer med en ny platta är det med något poppigare anslag men med samma vemod och sorgsna texter om övergivenhet, desperation och uppbrott. Måhända något bitt-rare. Trots att skivan är inspelad live i studion kändes debuten mer direkt och innehöll därtill pärlor som *The Great Fall Waltz* och *Little Kid*. Men det är troligt att den här plattan växer med tiden.

Robert Lagerström

EVERGREY "Recreation Day"

Inside Out/Border

Ska du lyssna på Evergrey får du ta dig tid. För precis som med kolbitar tar det ett tag innan de blir diamanter.

Bandets fjärde album *Recreation Day*,

mixad av Fredrik Nordström, har en del låtar som blir diamanter. Andra förblir svarta kol-bitar. Det är just huvudspåret som är plattans bästa. Låten efter, *Visions*, tillhör plattans sämstegång.

Största hjärnsläppet är dock covern på Dilbas hit *I'm Sorry*. If it ain't broken, don't fix it. Att ta en hyfsat ny bestseller-låt, göra den nästan likadant och släppa som singel med påkostad video är att sälja sig. Att bli ett nytt Abba Teens. Kommersiellt får den säkert mycket tid på ZTV och det är väl det som är meningen.

Evergrey har ett atmosfäriskt namn, en sångare Tony Iommi dreglar över och fingerfärdiga musiker. De står stadigt på egna ben.

Torbjörn Hallgren

IBRAHIM FERRER "Buenos Hermanos"

World Circuit/MNW

Det är skönt att slippa höra Ry Cooder vanliga gitarrfigurer. Som producent är han betydligt mer intressant och när han nu släpper ifrån sig ett andra album med Ibrahim Ferrer låter det hur bra som helst. Den kubanske sångaren låter trots sina 77 år otroligt vital och levererar jazzigt eleganta ballader och svängiga boleros som får extra färg av några oväntade inbopp av gäster som trumpetaren Jon Hassell, dragspelaren Flaco Jimenez och sångarna i Blind Boys of Alabama.

Robert Lagerström

GOOD CHARLOTTE

"The Young and the Hopeless"

Sony

Det har kallats MTV-punk, leksakspunk och Musse Pigg-punk. Men det skiter Green Day, Blink 142 och Good Charlotte i. Om deras musik gör dem glada så räcker det för dem, skit samma vad andra tycker och tänker. Om inte den inställningen är punk, vad är då punk?

Good Charlotte har redan gjort sig ett namn genom låten *Lifestyle of the Rich & Famous*. Nu kommer fullängdaren med 14 låtar inspelad av Eric Valentine som också jobbat med Queens of the Stone Age.

Killarna i bandet ser ut som kidsen som hänger hos familjen Osbournes men brödraparet Joel och Benji Madden fyller faktiskt 24 i år. *The Young and the Hopeless* är trallvänlig och målgruppsinriktad. Good Charlotte kommer att sälja skivor trots att de ibland får höra "why do you even call yourselves punk" av hårdnackade punkare i USA.

Torbjörn Hallgren

RACHEL GORDON "The Coming of Spring"

Sounds of Subterranea/Sound Pollution

Kan vara ett namn att komma ihåg. Rachel Gordon lirar rak rock. Rakryggad och lika självklar som vilken Bruce eller Ryan som helst. *The Coming of Spring* är verkligen en vitamininjektion i vintermörkret. Det sprudlar om låtarna och det sprudlar om Rachels röst. Kaxigt och sockersött i samma andetag. Rachel Gordon har potential att bli något riktigt stort, det bevisar *The Coming of Spring* med räge.

Per Lundberg G.B.

GRAND DRIVE

"See the Morning in"

Gravity/BMG

Det brukar bli en lite intressant effekt när britiska band gör "amerikansk" musik. Så även med Grand Drive. För fastän det egentligen är väldigt mycket americana i botten av låtarna, så låter det mest 70-tals singer/songwriter av det, och inte mig emot. Hybriden gör att hela konceptet ändå känns fräscht fastän att referenspunkterna inte alltid gör det. Ofta lugnt och

stillsamt, som en dammig landsväg i mellanvästern en ljummen sommarkväll. Oklanderliga låtar och en produktion som känns avskalad utan att bli minimalistisk gör *See the Morning in* till något jag gärna återkommer till. Om inte annat så för att minnas hur det var att njuta av lugn och ro.

Magnus Sjöberg

ED HARCOURT "From Every Sphere"

Heavenly/Capitol

Att det här egentligen var tänkt att bli ett konceptalbum med titeln *The Ghosts Parade* som skulle bre ut sig över två CD-skivor är tecken på att Ed Harcourt har en skruv lös. Men så brukar ju också genier kombinera briljans med en smula galenskap. Och bilden av den 25-årige britten som ett musikaliskt geni blir allt tydligare för varje skiva han släpper.

Debutalbumet *Here Be Monsters* var ett litet mirakel till skiva. *From Every Sphere* är förmodligen ännu bättre. Ur en till synes oändlig låtskatt plockar Harcourt fram sånger som både är sorgsna och lyckliga, vemodiga och romantiska, på samma gång. Det finns enstaka små skönhetsfläckar men helheten är helt jävla oantastlig. Och i sällskap med Beth Ortons *Sweetest Decline*, Saint Etienne's *Hobart Paving* och Eds egen *Those Crimson Tears* är de gudomliga *Fireflies Take Flight* och *Metaphorically Yours* det vackraste som någonsin spelats in på Heavenly Records.

Thomas Nilson

HUMANOID

"Sessions 84–88"

Rephlex/Goldhead

Future Sound of London-relaterade skivsläpp står som spön i backen. Alldeles nyss kom Amorphous Androgynous-EP:n *The Mello Hippo Disco Show* och Stackersoundtracket *Eurotechno*, och nu är det dags för Humanoids *Sessions 84–88*.

Humanoid var ett acid house-projekt Brian Dougans sysslade med innan han slog sig ihop med Garry Cobain i vad som blev Future Sound of London. Något av ett one hit wonder, Huma-

noids största hit var acid-klassikern *Stakker Humanoid*, och givetvis inleder en mix av den låten denna samling av mestadels utgivet arkiv-material.

Det är en orgie i kul acid-ljud och energisk tidig techno. Visst låter det primitivt med dagens mått mätt, men materialet genomsyras av så mycket positiv energi och upptäckarglädje (vad händer om jag vrider på *den* knappen?) att det är en fröjd att lyssna på. Samtidigt är det uppenbart att ingen av låtarna egentligen är alls lika bra som *Stakker Humanoid*, och att mycket av lyssningseuforin kommer från hjärnans nostalgi-center.

De sista 20 minuterna på skivan utgörs av låtfragment gjorda innan 1988, och är alltså fria från acid-ljud. De är tagna från Dougans experimentella Zeebox-projekt, och även om det inte är helt ointressant psykedelisk elektronisk musik, så är det inte heller vidare svårt att förstå varför det inte givits ut förrän nu.

Henrik Strömberg

ANDERS ILAR

"Everdom"

Shitkatapult/Border

Det är sisådär tio år sedan ambient stod på sin topp senast. Album som Future Sound of Londons *Lifeforms* och Orbs *UFOrb* markerade en topp under början/mitten av nittio-talet. Vägen innan kom i slutet av sjuttio-talet och början av åttio-talet. Då var det bland andra Tangerine Dream och Brian Eno som gjorde episk musik som fick stor respons.

Nu är det svenske Anders Ilar som visar att ambienten är långt ifrån uträknad. I sju magiskt vackra spår visar han att ambient är långt mer än ett soundtrack till veckans naturfilm i TV. Ilars soundscapes vilar mestadels i Eno-traditionen, vilket innebär ljudstämningar som är väldigt diskreta. Men därmed inte sagt att rytmer saknas. Vissa av spåren är snarare minimal techno än ambient. Skivan hålls dock samman och känns helgjuten. Från början till slut är detta intressant, vacker och suggestiv musik.

Mats Almgård

THE FUTURE/THE HUMAN LEAGUE

"The Golden Hour of the Future"

Black Melody/Border

Är det någon som orkar tänka på förra årets tommaste och mest förvirrade genre, electroclash? Säkert inte. Vad handlade det om egentligen? Kan någon människa vara vänlig att försvara denna hjärndöda journalists bristande adjektivförråd och berätta innehållet med electroclashen? Kan man inte låta de låtsastuffa och trendparanoida hålla sig med att knöla ner byxor i Converse-skor och låta musiken vara som den är utan att sätta löjligenamn på den för att ge den berättigande.

Betydligt mer intressant är då Black Melodys skivsläpp med tidiga inspelningar av The Human League och deras förstadie The Future. Det är långt ifrån det man förknippar med senare Human League. Inga trevliga poplåtar om spirande kärlek på cocktailbarer utan mer besläktat med de avkönade Kraftwerk. Det handlar som vanligt om ett par teknikkbögar som vid sidan om att sitta och gnugga på kontrollerna till sina futuristiska mastodontsyntar ändå lyckas göra extremt charmig och bisarr låtsatsmodern musik. Till en början mestadels

instrumentalt med inslag av dadaistiska utbrott och Holland, Dozier, Holland-covers. De skyller naturligtvis allt på miljön i Sheffield med dess stålindustrier men också på en medvetenhet om punkens reaktionära rockattityd. När sedan Philip Oakey lade till sitt snygga utseende och framförallt pop-medvetna sångmelodier uppstod fantastisk musik som vi alla känner till som en av syntpopens ursinglar *Being Boiled*. Den finns dock inte med här men väl mycket annat gott som säkert kan få vilken orolig electroclash-klubbbesökare att darra av förskräckelse av att kanske ha missat något nytt från New York. Som alltid är musik-historien full av guldgruv.

Fredrik Eriksson

Som vanligt dräller det av superbegåvningar. Som vanligt fick många inte plats, blivande superidoler som kanske någon annan hade skrivit om. Så ni som inte finner er omskrivna, tänk att det berodde på utrymmesbrist och inget annat. Som vanligt gäller också den högljudda uppmärksamingen att ni läsare ska hitta inspiration och glädje själva framför att hoppas att någon sveltig skivmagnat ska suga åt sig äran. Gå därför in på www.groove.st och hitta dina favoriter!

Att grungen snart piskar oss varma igen är ett välkänt faktum. Vad kan då vara dugligare än att uppmärksamma **Kinder Whore** som förstår exakt vad det är frågan om. Samma desperation och kantighet som hos tidiga Hole, samma förträffliga tafflighet som hos Mudhoney. Kort sagt väldigt bra, såpass att de säkert kan bidra till den solkiga flanelskjortornas segertåg.

The Resurrection är retro i en helt annan tradition. Gospel och psykedelia samsas med en Gerry Rafferty-cover (!) och eko modell katedral. Ibland lite Primal Scream men det ekar lika gärna obskyrt sextiotalersband klädda i blommiga skjortor knaprandes piller, eller The Beatles runt *Revolver*, eller Beach Boys. The Resurrection är ändå allt som oftast väldigt egna, med en självklar stilkänsla och fantastisk popmusik som de vårdar ömt. Faktiskt oväntat jättebra, de något svärbemästrade influenserna till trots.

Det är möjligt att **Firestone** har vuxit förbi denna spalt men eftersom de kallar sin EP för demo-EP får jag väl recensera dem. Detta är en färdig produktion som det är stor skam att inget bolag har tagit tag i. Blytung hängrock med stonervibbar och sjuttioalssvett som ändå inte andas unkenhet utan känns ovanligt fräsch. Superkraftgitarer, svängfuzzbasar och stilsäkerhet i ljuv förening.

Ännu ett projekt som känns överkvalificerat är **Radio Lxmbrg**, vars musik numera också är filmaktuell. Det filmiska återspeglas också i musiken de gör. Kanske beror det på deras franska sångare eller det spretiga groovet som ramlar runt i 60-och 70-talets filmmusik eller de pampiga stråkarna. Tja, det är ju aldrig fel med lite chanson bland pluggar och parametrar, särskilt om det gör en såpass glad som Radio Lxmbrg ändå gör en.

Återigen in från vänster gruppen **Sanchez** i **Driven by Demons**, som fortsätter långt in i instrumentalpostrockens mest obskyra hörn. Bandet har krympt till en duo vilket inte hindrar dem från att fortsätta med sin återhållsamt kärva samhällskritiska experimentmusik. De flesta likheterna med Godspeed You Black Emperor! är borta, istället har Sanchez arbetat fram ett organiskt unikt sound som jag har svårt att inte famna.

En skiva som blev liggande från förra omgång en är **Luke from Moscow**. Deras småhemliga lantliga hemmapop är för underbar för att lämnas okommenterad. Det är det anspråkslösa framförandet som gör det – nästan obefintliga trummor, lite akustiska gitarer, lite hemmakeyboards, några spröda oohh-körer men ack så bra poplåtar. Låtar som kan konsten att balansera mellan oskuldsfullhet och mesighet på det bästa av sätt, det slår mig att så här kan bara riktigt popkärlek låta.

Fredrik Eriksson

För kontakt:

Kinder Whore: ollenorin@yahoo.se

The Resurrection: lipstickmusic@hotmail.com

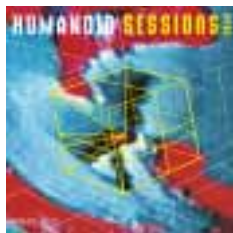
Firestone: Firestone@spray.se

Radio Lxmbrg: radiolxmbrg@yahoo.se

Sanchez is Driven by Demons:

sanchez@red-starcommunity.com

Luke from Moscow: lukemoskow@hotmail.com

ISOLATION YEARS

“It’s Golden”

Nons/MNW

Inland Traveller var en fantastisk debutplatta och uppföljaren styrker det vi redan vet. Att Såvar-kvintetten är så fruktansvärt begåvade och gör låtar med så mycket själ att man undrar om de sålt sina till djävulen. Titelspåret *It’s Golden* är bland det vackraste jag hört. Får man inte rysningar och tårfyllda ögon när Jakob Nyström öppnar munnen, då är det nog dags att uppsöka läkare. Jag var tvungen att kliva upp ur sängen mitt i natten för att lyssna på den i hör-lurar om och om igen. En än mer korkad incident uppstod när jag var tvungen att låsa in mig på krogtoaletten härom kvällen för jag bara var tvungen att få en dos av Isolation Years. Måktiga *Frosted Minds* fullkomligt kör över en som vore det en ten ton truck. Blåset, Keith Moon-trummorna, refrängen – puh! låt mig hämta andan. Sedan fortsätter det bara med det ena spåret bättre än det andra, magnifika *I’m Not Myself*, popdängan *Open Those Eyes?* Jösses vilken toppbetygsplatta. Isolation Years är för bra för att finnas. He jår såm å drå-ga katta åttabak!

Annica Henriksson

THE JACK BROTHERS

“ReMix”

www.jackbrothers.nu

Under 2001 släppte alltså Jack Brothers tolv album, ett i månaden. Och nu har åtta av Sveriges främsta producenter av elektronisk musik fått ta del av materialet med var sin remix som resultat. Överlag håller låtarna hög kvalitet, även om vissa av spåren känns tveksamma. Av de bättre spåren är det intressant att både Spänka Nkpg och Håkan Lidbo valt att remixa *Monkey Jazz*, med radikalt annorlunda – men bra – resultat. Också utmärkta är de mer lågmälda electronica-spåren från Bauri, Fetfön (Mikko) och Existens Minimum, där den senares innovativa version av *Polska efter Bröl-Ölle* definitivt vinner i längden.

Henrik Strömberg

THE JAYHAWKS

“Rainy Day Music”

Lost Highway/Universal

När Mark Olson övergav The Jayhawks för åtta år sedan lämnade han ett band som till synes inte hade något kvar att bevisa. Bandets fjärde album tillika Olsons sista, *Tomorrow the Green Grass*, var kulmen på bandets countryfierade poprock och antagligen vågade ingen ens hoppas att Gary Louris och de resterande medlemmarna skulle kunna åstadkomma något lika fullkomligt bedärande på egen hand. Det gjorde de emellertid – uppföljaren *The Sound of Lies* höjde insatserna avsevärt med sina oemotståndliga flirtar till The Beatles och, inte minst, Big Star. Och efter en hopplöst radioanpassad mellanplatta, *Smile*, har bandet i och med *Rainy Day Music* återvänt till såväl bekanta jaktmarker, som de triumfer de uppnådde i mitten av 1990-talet. Anslaget är enklare och mer avslappnat – förskansat någonstans mellan The Byrds *The Ballad of Easy Rider* och en uppenbar kärlek till Simon & Garfunkels osvikliga känsla för harmonier – men inte desto mindre effektivt. Framför allt gör The Jayhawks klart en gång för alla att de fortfarande har något att bevisa – och gör det med all önskvärd tydlighet.

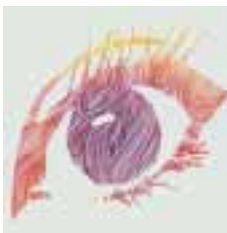
Dan Andersson

KAMASUTRA

“Moonbound”

Revolving Records

Kamasutra kastar sig handlöst rakt in i stonerock-genren. Men istället för platt fall reser de sig och hamnar i ett eget och personligt fack

bland alla posörer. Bedriften att få till ett naturligt sväng trots skumma takter och byten lyckas de med galant.

Jag brukar akta mig för att peka ut enskilda medlemmar i band, men jag kan inte låta bli att ge mig på sångaren som verkar anstränga sig för att låta farligt rockig hela tiden. Ofta fungerar det, men lite av den känsla som bandet skapar reduceras ibland av sången. Men i fuzzad rock av det här slaget kan man nästan komma undan med detaljer som tveksam sång. Kamasutra är trots allt en positiv överraskning och vips så har den skånska bondbyn Sebbarp fått en naturlig plats på den stenade rockens världskarta.

Jonas Elgemark

R KELLY

“Chocolate Factory”

Jive/Zomba

Varningstecken fanns där redan från början. Giftermålet med den 15-åriga Aaliyah och så låten han skrev till Michael Jackson – *You Are Not Alone*. Men det senaste året har cirkusen kring R Kelly som bekant totalt urartat. Plane-rade skivsläpp har skjutits upp gång på gång och det album som nu släpps som *Chocolate Factory* har inte mycket gemensamt med det album som skulle kommit förra året under namnet *Loveland*.

Om förra skivan *TP-2.com* var spretig och ojämn är *Chocolate Factory* mer homogen men också ganska ospännande. Av Kellys egensinnighet syns mindre än vanligt – ofta känns det som en väldigt konventionell r’n’b-skiva. Förvisso en bra sådan, men det räcker förstås inte när det är fråga om R Kelly. Även om hans genialitet skyntar till lite då och då – framför allt i den suveräna remixen av *Step in the Name of Love* – går det inte att komma undan känslan av att man lyssnar på en kompromiss.

Thomas Nilson

THE KILLS

“Keep on Your Mean Side”

Domino/MNW

PJ Harvey möter The White Stripes på ett flygplan i sprickan över amerikanskt och engelskt musiklandskap. I sätet bakom sitter duon The Kills och tjuvlyssnar. Och de tjuvlyssnar bra. Det är enkel, avskalad och skramlig rock med en lagom tillbakalagd frustration, där multimusikern Hotel har ett finger med i varje instrument och även i en del av sången. Det är ängest utan att bli skitnödigt, aggressivt utan att slå sig själv i huvudet. Sångerskan VV, som tidigare var med i Discount under sitt riktiga namn Alison Moss-hart, låter uppriktig i sin självömkan och har studerat sina Polly Jean-skivor noga. Enkelspårigt är det men vad gör det när VV:s rossliga hostning i slutet på *Superstition* får mina nackhår att resa sig och *Kissy Kissy* sveper över mig som en vind från den amerikanska södern. *Hitched* slår ner som en bomb från B.R.M.C. och avslutningen *Gypsy Death* and *You* är härligt förförisk. *Keep on Your Mean Side* är en produktion med naken råhet som borrar in sig i hjärtat.

Andreas Eriksson

KING BRITT

“Adventures in Lo-fi”

Rapster/Goldhead

Trots skivtiteln blir jag förvånad över vad King Britt serverar upp denna gång: inte den normala dosen partyfunk utan istället övervägande tungt rullande allvarlig hiphop à la Common eller Michael Franti. Låtarna är raka i ryggen och får mig att både intressera mig och slappna av på samma gång. Rappare som Cherrywine (*The Sound*), Will Brodie (*Apollo Creed*), Dice Raw (*Rise and Vibe*) och Capitol A (*Next Pla-*

teau och *Caught Out (There)*) gör genomgående ett fantastiskt jobb med ändå återhållna vokala medel i symbios med det skarpa hiphopbeatet som alltid är närvarande – med ett helt enkelt lysande resultat. Kärlek, kunskap och kraft är ledorden – frihet målet. Frihet att göra kick ass music, att vara fungig som en pimp och att inte svara inför någon. Jag är imponerad in i minsta detalj.

Dessutom stoppar King Britt in fjäderlätta dansgolvssoufflämtare som *Superstar* med Ivana Santilli, partyteasern *Cobbs Creek* med De La Souls Pos och Trugoy och totalt jävla soulfunkiga *Stay Free* med Grand Agent på plattan. Finns absolut inget att klaga på i det här äventyret.

Gary Andersson

LAAKSO

“Long Beach EP”

Adrian Recordings

Hela min barndom har jag tvingats höra på *Finska skivor*, ett lokalt program i Norrbottensradion. Samma låtar varje vecka. Många svenska låtar översatta till finska. Kan de inte skriva något eget i Finland? Så tänkte jag då. Och jag har alltid avskytt det finska språket. Fy tusan vad fullt det är. Men om jag hade fått låra mig *Meänkieli* som liten hade jag kanske tyckt annorlunda. Just nu är jag faktiskt förälskad i den finska låten i reklamen för Mercedes Benz. Hur som helst, det är bara på sista spåret som Laakso sjunger på finska. Det är “finnjäveln” Markus Krunegård från Norrköping som sjunger. Hans frasering liknar Stina Nordenstams och resonansen påminner om Tom Barman.

Markus och David Nygård (trombon, trumpet, dragspel) från Kiruna hittade varandra på en folkhögskola var de kände sig som missanpassade jazzmusiker. De flyttade till Uppsala och började göra sin egen musik. Namnet kommer från Tornionjokilaalo, det vill säga Tornedalen som är killarnas gemensamma nämnare. I pressreleasen står det att målet för Laakso är att skapa en klassisk tango för att värma alla finska hjärtan. Duon hittade tre andra tango-fantaster i Lars Skoglund, Jonatan Nilsson och Micke Fritz. Så mycket tango är det kanske inte i Laakso musik, även om ett vackert dragspel letar sig in i *Vesi*. *Long Beach EP* påminner starkt om dEUS lågmäldare stunder. Mycket vackert. Jag ser framemot en följande.

Annica Henriksson

LANGHORNS

“Mission Exotica”

Bad Taste Records

Med Langhorns som reseledare får man det inte tråkigt. Tredje fullängdaren inleds mitt i en biljakt där James Bond kör på smala Tangiergator i rasande fart med kulorna vinande. Sen helt plötsligt står du med en Frozen Marguerita i ena handen och en cigarett i andra och minglar på ett fint cocktailparty på någons lyxyacht utanför S:t Tropéz.

Michael Sellers är mästare på att göra det enkla och banala till stor konst. För Langhorns instrumentala musik kommer direkt från magen utan att passera hjärnan. När Robert Johnson & Punchdrunks är orborstade och råa så är Langhorns snygga och eleganta. *Mission Exotica* är ett spännande äventyr. Platser, dofter och människor. Alla med olika karaktärer lurar bakom varje ny låt. Det skulle kunna vara ett perfekt soundtrack till den bästa action/kärleksfilm du sett. Men den räcker ändå gott och väl till en av de bästa partyplattorna som kommer att komma i år.

Per Lundberg G.B.

Album

LOUD SILENCE

“Odes”

Ant Nest Records

Grabbarna från Skåne ger sig ut i ett rymdskepp för att sprida den jordiska musiksikten. Atmosfäriska rockambassadörer om man ska tyda skivkonvolutet där medlemmarna är iklädda rymddräkter på väg genom universum. Och det finns sämre musik att skicka med på expeditioner till våra utomjordiska grannar. *Odes* är en väl inkokt, pompös och mustig rockgryta som grundats med piano och cello. Ingredienser är hämtade från skafferiet där Live, The Soundtrack of Our Lives och ett oglamoröst The Ark trängs på hyllorna. Det doftar 70-tal med ett behagligt Tindersticksvemod som eftersmak och en sång-röst som frestar gommen. De elektroniska trumljuden i *A Sight to be Seen* är en krydda som höjer anrättningen och *Journeys* blir ett flummigt mellansnacks på matbordet. Mysmusik att servera till den du älskar. Men hoppa över den avslutande, fem minuter långa, *Undo the Done* som är sövande tråkig i sin melankoli.

Andreas Eriksson

MASSIVE ATTACK

“100th Window”

Virgin

Jag har alltid gillat Massive Attack. De djupa basgångarna, den släpiga rappensången, hela hybriden mellan dub, hiphop och pop. Och jag gillar den här nya skivan, ganska mycket. Men den är absolut inte lika bra som *Mezzanine*. Den saknar en egg, låtarna känns inte lika minnsvärda som förut. Kanske kommer jag om ett år tycka att *A Prayer for England* eller *Antistar* är lika bra som *Inertia Creeps*, *Safe from Harm* eller *Protection*, eller för den delen förra årets massiva samarbete med Mos Def, *I Against I* – men nu har jag lyssnat på skivan i en månad, och jag är tveksam. Dessutom, *tre* låtar med Sinead O’Connor är minst en för mycket. Inte för att jag inte gillar O’Connor, för jag tycker om mycket av vad hon har gjort, utan för att hon inte passar vidare bra ihop med 3D:s musik. Eller så är *What Your Soul Sings* helt enkelt inte vidare bra.

Trots det är jag är jag positiv till albumet, de ökade influenserna från arabisk musik funkar mycket bra, det har en hel del riktigt snygga ljudkombinationer och det är skönt att sätta på lite i bakgrunden.

Henrik Strömberg

TOM MCRAE

“Just like Blood”

BMG

Tom McRae är en sorgsen ung man som spelar singer/songwriter-pop fylld med stråkar och svårtade texter. Hans nya album är varken särskilt originellt eller nytänkande men jämfört med andra i hans genre lyckas han med de små nyanserna.

Det är inte melodierna eller refrängerna man minns efter att ha lyssnat igenom skivan utan detaljerna. Det snygga introet till *A Day Like Today* (som påminner om introet till Whitney Houstons fantastiska *It’s not Right but it’s Okay*), en oändligt vacker textrad som “It’s alright I can comfort you/If you let me I could love you to death” och de ödsliga pianoklinken i introet till *Karaoke Soul* innan de fantastiska stråkarna brakar in och träffar en rätt i magen. Just *Karaoke Soul* är skivans bästa spår eftersom kontrasterna mellan mjukt och hårt och svagt och kraftfullt sitter perfekt.

McRaes svaghet är hans röst som är lika tråkig och oinspirerad som Travis sångares. Många av texterna är politiska och enligt honom själv “arga”, men det hör man inte. Om hans

röst låtit som Morrisseys hade den här skivan varit fantastisk, men med McRaes uttryckslösa röst kan låtarna inte komma till sin rätt och slutbetyget blir inte mer än okej.

Moa Eriksson

THE MICROPHONES

“Mount Eerie”

K/Border

Phil Elvrum’s alter ego The Microphones är alltid underligt i sin kombination av lo-fi-estetik och new age-aktiga förhållanden till naturen. Inte osökt låter sig kombinationen av Yes och tidiga Smog ofta fint att lägga sig tillrätta bland mossor och trasiga orglar. Förrförra årets *The Glove pt. 2* var en hemligt storslagen exposé i underligheter, ofta svåråtkomlig och luddig i konturer-na men ack så vacker. Kanske ett av det årets höjdpunkter.

Det känns därför naturligt att Elvrum denna gång serverar oss en komplett konceptskiva om varandet och döden i relationen till det lätt metaforiska berget Mount Eerie. Jag ska inte ge mig in på att komma med direkta tolkningar om vad berättelsen egentligen handlar om. Ännu efter några veckor har jag inte riktigt lyckats spåra de första slagverksexcesserna till jagets födelse till flykten ifrån skräck och död till berget (i skuggan av en stor sol). Det låter lika flummigt som det ser ut i skrift. Elvrum’s veka röst fläsar mig i nacken och den obehagligt vackra brusighet som omgav The Glove är än mer påtaglig. Röster och instrumentfragment kommer och går, krälar omkring i förvridda poser, det är så oerhört pretentiöst och nästan fysiskt arbetsamt att lyssna på. Aldrig att jag inte tänker mig för innan jag laddar min skiv-spelare med *Mount Eerie*. Det kräver styrka och själslig scanning. Jag kommer aldrig att lämna The Microphones oberörd utan sitter här med min samtidspropp och är så glad, så glad.

Nästan hela skivbolaget är engagerat som medmusiker och medkreatörer och på något sätt känns det mer ärligt än exempelvis Constellation-kollektivet och deras allvarsamma ytliga dekorerande. Att göra en skiva som *Mount Eerie* idag är extremt modigt och att faktiskt släppa den är ett fantastiskt exempel på allt det som gör K till ett så fantastiskt skivbolag och Calvin Johnson till en sådan fantastisk kultur-spridare.

Fredrik Eriksson

MODER JORDS MASSIVA

“I jorden”

Flora Fauna

Moder Jord gräver sig djupare ner i myllan än på första skivan, vilket resulterat i ett något mörkare sound. Det är en blandad jordmån som möter oss på den här skivan, även om mycket känns igen från tidigare. Reggae, dub, elektroniska ljud och lite disco.

Moder Jord har insett faran med att verka som ett kollektiv. I pressreleasen skriver man att intentionen har varit att skapa en enhetligt hållen skiva. En god intention. Kollektivprojekt brukar spreta åt alla håll och kanter. Det är det som gör dem intressanta, men även disparata och svåra att ta till sig. Och nja, jag vet faktiskt inte om de lyckats. Visst det finns en grundton som är genomgående, men den känns inte så upphetsande. Tillbakahållen och lite ängslig snarare. Det finns höjdpunkter så klart, *I jorden* är en skön introduktion, men den blandas senare med Peps-Persson-bluesreggaespar som *Dina dagar*. Så blicken flackar fortfarande – intressanta innovatörer eller folkhemsreggae?

Mats Almegård

NEXT

“The Next Episode”

J/BMG

Att Kay Gee är en av de bästa och mest stilsäkra producenter just nu råder det ingen tvekan om. Naughty By Nature-medlemmen har sedan han 1997 släppte singeln *Too Close* med sin första akt Next på egna bolaget Divine Mill, sålt truck-laster med skivor. Kay Gees ömsom slicka, ömsom hårda r’n’b-produktioner gör att en hård-nackad hiphoppare som vår egen Ken laddade batterierna bakom lås och bom med Jaheims *Ghetto Love*, som kanske är Kay Gees bästa verk hittills. På *Ghetto Love* medverkade också Next-medlemmen RL som låtskrivare på mäktiga *Just in Case*. Och där Jaheim på sin senaste grävde ner sig allför långt i balladträsket är pulsen på *The Next Episode* uppskruvad några slag utan att glömma av att det är kärlek som får jorden att snurra. Next är jämfört med Jaheim mer mänskliga som sångare vilket kompenseras av melodier och beats som luktar funk och sex. *The Next Episode* kan vara ett av årets album.

Björn Magnusson

BJÖRN OLSSON

“Björn Olsson”

Gravitation

Instrumentalmusik är inte det lättaste. Den blir ofta betraktad som bakgrundsmusik och de flesta hamnar i 70-tals-filmmusikträsket. Andra i mer monotona, psykodeliska områden och en del i hammond-easy listening-fällan. När man lyssnar på Björn Olsson så flimrar en hel del filmer förbi på näthinnan; *Saltkråkan* och *Sommaren med Monika*. Filmer med tre gemensamma nämnare. Hav, Sverige och sommar.

Låtarna heter *Tjörn* och *Juli* och när Olsson kör igång blir allt positivt och välvilligt. Det är musik lika blågul som någonsin Kalle Jularbo eller Sven-Ingvards. Flaggstången är i topp och Björn Olsson spaterar omkring barfota och visslar förnöjt sina optimistiska melodier. Men i låten *Smögen* börjar sommaren gå över i höst. Semesterfirarna har rest hem och en sval bris sköljer över den öde stranden. Björn Olssons tredje skiva är totalt ofarlig men mycket behaglig.

Jonas Elgemark

PARIS

“Les Amis de Paris”

Look Left/V2

Efter ett antal, oftast svinbra, demoplattor blir jag först väldigt glad att Paris skiter i att vänta på ett fett skivkontrakt och ger ut sin sex-låtars miniskiva på ett jättelitet bolag. På något sätt ligger det mer i handen för deras lättviktiga discopop, lite lagom underground-indie sådär. Men det som skulle kunna bli ännu bättre i och med ett “riktigt” skivsläpp har istället en ganska, säkert ofrivilligt, tråkig lo-fi-touch över sig. Nu menar jag lo-fi i sin bokstavliga betydelse, att produktionen faktiskt är kass. Det är väldigt synd, för låtarna är fortfarande väldigt catchiga, men hemkeyboard-känslan tangerar inte längre det charmiga utan blir bara en hopplös kamp i en dålig ljudmiljö. Det är så svårt att kunna vara charmig där vissa få utvalda, som exempelvis Pastels, lyckas. Paris har alltid förut varit på rätt sida men tyvärr inte nu längre. På *Les Amis de Paris* är det istället faktiskt lite meningslöst och tråkigt. Usch, det känns som jag har blåst upp förväntningarna på dem för mycket så att vad de än skulle ha släppt så skulle jag blivit besviken. För som sagt, popkänslan har de kvar och både videospåret *Streetslights* och sötpop-stänkaren *Hey Sailor* skövlar in poppoäng. De ordnar och krusar med melodier så det är synd att det ska låta så här jämntjockt och trist. Eller är det faktiskt så att min entusiasm bara har minskat och Paris aldrig varit annat än ett medelmåttigt hemstudieband. Det är nog inte Paris det är fel på, det är jag som fattat fel. Fan.

Fredrik Eriksson

PATRIK BOMAN SEVEN PIECE MACHINE

“Johnny Mob in Deep City”

Arietta Discs

Basisten Patrik Boman har spelat med i stort sett alla i den svenska jazzliten. Bernt Rosengren och Peter Nordahl är några som fått äran att ha Bomans välsvängiga bas i ryggen. Han är helt klart ett väljudande bevis på varför den nya svenska jazzen är något alldeles extra just nu. För ett par år sedan arrangerade han för första gången den mångdubbelt prisbelönade skivan *Seven Piece Machine* och just som

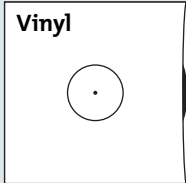
DIVERSE ARTISTER
“We’re a Happy Family – A Tribute to Ramones”
Columbia/Sony
RAMONES
“Their Toughest Hits”
Rhino/Warner

Många är de som gillar och står i hyllningskören kring Ramones. Ett band som haft stort inflytande på så många artister världen över. Nu när både Joey och Dee Dee vandrat vidare så är det mer än fritt fram att göra tributeskivor. Och det är inget dåligt artistuppbåd som medverkar. U2, Marilyn Manson, Kiss, Pretenders, Red Hot Chili Peppers och Eddie Vedder. Manson mässar fram en blytung version av *The KKK Took My Baby Away*. U2 tolkar *Beat on the Brat* utan att göra bort sig. Pretenders låter *Something to Believe in* bli sin alldeles egna. Givetvis finns det ruttna blåbär också. Rancid, Rob Zombie och Offspring tar i så att de kissar på sig. Ramones var ju aldrig ett band som gick på fart och styrka. Ramones agerade efter mage och hjärta. Och det är en speciell känsla när man sedan lyssnar på originalet.

På *Their Toughest Hits* samlas ett helt pärlhalsband av hits. Jag finner nya favoritlåtar i *I’m Against it*, *Wart Hog* och *Mama’s Boy*. Upptäcker att Joey Ramone skrev texter som inte bara handlade om att sniffa lim och att vara någons pojkvän. På *Their Toughest Hits* finns även en livekoncert från 1985. För att vara live och med ett Ramones i utförsbacke så låter det ändå hyfsat, trots att vissa låtar går så fort att Joey knappt hinner med att sjunga. Det här är förmodligen inte den sista samlingsplattan (eller heller inte den definitiva hyllningsplattan) som kommer att komma från Ramones. Det här är bara början.

Per Lundberg G.B.

En av de bättre skivorna från 2002 med kanske den bästa titeln, *Every Time a Bell Rings* an *Angel Gets His Wings*. Från den **Logh**-skivan ger Bad Taste Records ut låten *Ghosts* och outgivna spåret *White as Snow*. Efter bandets konsert på förra årets Arvika-festival då tårarna inte gick att hålla tillbaka och Mathias Fribergs röst träffade likt vårregn i ansiktet kändes det som om man föddes på nytt. Trots att Loghs musik vid första anblicken kan kännas deppig och ödslig så ger de mer hopp om livet än många andra artister i dagens musikvärld.

Per Lundberg G.B.

Gang Starr levererar i och med *Skills* ett smakprov från kommande plattan *The Ownerz* (Empire/Virgin). Guru rappar som vanligt varmt och tajt medan DJ Premiers produktion låter släpigt underground, väldigt likt något Looptroupe skulle kunna göra. B-sidans *Natural* tar upp de uråldriga frågorna kring att vara "på riktigt" utan överraskningar. Utan tvekan är *Skills* klassen bättre.

Softa och dubbiga **70S 80S** (Warp/Border) från **Nightmares On Wax** flummiga fullängdare *Mind Elevation* kan även fås i sex olika remixar som sträcker sig från **The Scientists** reggae-influerade version till den kaxigare Up Bringing Mix och den skönt souliga **RJD2**-mixen. Stor chill out-känsla som vanligt från NOW. A capellan är faktiskt också riktigt kul.

Svenske superfunkaren **Kaah** får mig att längta efter dansgolvet med porriga *Du kan få mig* (Jideblasko International/Capitol). Extraspåret *Detroit* är ännu mer intravenös avklädd futuristisk soulfunk. Less is more.

Gary Andersson

Voom:Voom är Peter Kruder och Fauna Flash. Deras *Baby³* (Compost/Border) låter bra ända tills "sången" kommer in – en riktigt vidrig vocoderröst som tjarar den intelligenta texten "baby baby/baby baby baby baby baby baby baby ooh/shake it baby". Håll käften! Förstöra en snygg uplifting house-låt på det viset. Betydligt mer acid jazz-house är *Bene* (Temposphere/Border) av **Painè** feat. **DJ Fonx**. Tolvan innehåller fyra versioner (och lite ljudeffekter), bland annat en mix av **Herbaliser**, men med tanke på att man tröttnar på den där ettriga flöjten redan innan första versionen är slut känns skivan mer än överflödig.

Henrik Strömberg

arrangör kanske Bomans begåvning kommer allra mest till sin rätt.

Johnny Mob in *Deep City* är en deckarberättelse om den hemske krymplingen Cyber Sam som under sitt alter ego Suger Daddy stjälar oskuldsfulla flickors själar över internet. Huvudpersonen, den hemlighetsfulla Johnny Mob, och superhackern Cactus är de hårda hjältarna. Berättelsen har illustrerats av tecknaren Rasmus Grahn vars konturskarpa bilder av Deep Citys slitna miljöer i allra högsta grad förstärker berättelsens både allvarliga och samtidigt behagligt lättsamma sci-fi-artade karaktär. Det är lätt att jämföra projektet med John Zorns *Spillane* vilket kunde varit ett väl högt mål att satsa på. Men där Zorn ger uttryck för det postmoderna i sättet att vilt kasta sig mellan genrer och fragmentariska hårdarrangemang lyckas Bohman istället med konststycket att dra mer åt trettioalssving och fyrtitalsbop än åt kaotiska utbrott och chorusindränkta gitarrer. Givetvis kan man även här använda musikalisk postmodernism som en nyckelterm, men det är absolut inget som känns tvunget. Boman har nämligen teman och låtar som är så självständiga och säregna att det kort och gott kan sammanfattas som "musik". Det är tätt och många gånger primalt hårt svängigt men ändå så dynamiskt att det aldrig blir säsigit eller rörigt. Ensemblen har mycket botten tack vare barytonsaxar och basklarinetter, Daniel Fredriksson är som vanligt exemplarisk i sväng och timing och Magnus Broos djungeltrumpet är oftast bara så skön. Men, som sagt så imponerar framför allt arrangemangen även om enskilda solosatser givetvis sitter som en smäck. Detta är ensemblemusik på allra högsta nivå, med spänning och innehåll som imponerar.

Kort sagt: sveltigt sväng som inte kväver hjärnan med alltför komplexa figurer kan inte spelats bättre än så här. Det skulle absolut inte förvåna mig om Boman ännu en gång får pryda bokhyllan med nya fina priser.

Fredrik Eriksson

SEAN PAUL
"Dutty Rock"
VP/Warner

Gimme the Light är helt okrossbar på dansgolvet med sitt stötiga beat och plockande gitarrfigur bakom Sean Pauls välfriserade sång, på *Dutty Rock* finns dessutom en remix där polaren Busta Rhymes lägger stenhård rap vilket verkar trigga Sean Paul själv till stordåd. Kanonversioner båda två.

Resten av låtarna på framtida dancehall-klassikern (?) *Dutty Rock* är också sensationella. Från snärjande *Shout* (*Street Respect*) till det simpla svängat i *Like Glue*, från knasiga Neptunes-producerade *Bubble* till kärleksserenaden *Punkie* (som även finns i en spansk version vilken inte låter så bra men är precis så udda som man kan föreställa sig). Sean Paul reglerar över hela linjen, helt enkelt.

Sean Paul har kul och det har jag också. Det är musik som inspirerar och perspirerar. Det är musik som kommer att leva kvar länge än eftersom den förvaltar muskarvet från Jamaica men tar det vidare och utvecklar det till 2000-talets snyggaste version – talande i klassiskt smekande reggaesnyftaren *I'm Still in Love with You* där Sasha och Sean Paul kör lite skön call and response och i *Top of the Game* där beatboxkungen Rahzel står för förnyelsen och upptäckarglädjen. *Dutty Rock* funkare både för hardcorefans och reklamradiolyssnare – därför är den så spännande. Bland annat.

Gary Andersson

PHUNKY DRAKES
"After School Special"

Groover Recordings/Border
Knyt på dig ett par sköna skor för här ska det dansas. Det skulle kunna vara mottot för svenska duons Phunky Drakes debutalbum. Det handlar om hårdsvängande house som inte tvekar att blanda mellan genrer och stilar. Resultatet är en oslipad diamant som skiftar form hela tiden. Och som samtidigt ständigt svänger. Från radiovänlig vocalhouse i *A Place* (skivans svagaste spår) via funknacksvingar till syntpoppiga experimentet *My Whole World* (skivans bästa spår). Bara filterhanteringen i *Funk Sensation* får mig att gå i taket. Det är givetvis en klassisk inledning på en houselåt, men de lyckas ändå få det att låta fräscht och fint. En riktigt bra debut.

Mats Almegård

PORCUPINE TREE
"In Absentia"

Warner
Porcupine Tree har med *In Absentia* slutgiltigen sällt sig till ett av de där banden som är mer intressanta än bra. Steven Wilson är en häpnadsväckande kompositör som saknar musikaliska gränser, men jag undrar hur roligt hans liv är för tillfället. På *In Absentia* tar han ibland till ett slags gotiskt heavy metal-sound för att få ut sina lustar. Men inte hela tiden tack och lov. De är fortfarande de neo-proggare de alltid varit, men popen som då och då skymtar på deras tidigare skivor är nu nästan helt borta. Man kan lätt hålla sig för skrätt alltså även om det är en spännande utflykt som de bjuder på. På låten *Gravity Eyelids* kompas de av spöktåget som obarmhärtigt rusar fram över det mörka landskapet. Som om Kraftwerks *Trans Europe Express* skulle framföras av Radiohead och ett gäng mentalpatienter (samma sak?). Det är stort och mycket på en gång för att nästa sekund ta en ny vändning. Inte bra för psyket, men de gånger Wilsons sång inte dränks av ett lager gitarrer hör man de fina små melodierna som fortfarande är Porcupine Trees styrka.

Jonas Elgemark

PROMINENT
"Long Time Coming"

Royalty/Playground
När jag för två år sedan hörde Prominents tolv *All These Ladies* kändes det som att de var på god väg att fylla ett stort tomrum i svensk musik. Malmö-trion har egentligen ingen

svensk konkurrens, endast Masayah har med sin debut svingat micken i liknande territorium. Prominent gör något så ovanligt som r'n'b med attityd och hiphop-estetik i en fungerande mix. När debuten nu landar har rapparna Colossos och Piñero tillsammans med sångaren Castelo tagit på sig Mecca-tröjor med targetmärken där det ganska lätt går att skjuta full pott i referens-tävlingen. Men likt Håkan Hellström som snor från de bästa i sin värld lånar Prominent av de bästa i sin värld. Och resultatet blir i min värld – om foten och huvudet förutsättningslöst får bestämma – bitvis lysande.

Long Time Coming är långt ifrån ett helgjutet album men de har en handfull partyvältare. Produktionen är i det närmaste oklanderlig, vilket både är en styrka och en svaghet då smuts och funk som bekant passar som hand i handske. Prominent borde med singlar som *She* och *Say Hey* sikta utanför Sverige, särskilt när klimatet på hemmaplan skriker rock.

Björn Magnusson

THE RAVEONETTES
"Whip it On"

Crunchy Frog/Sony
Hoppas att otroligt tuffa singeln/videon *Attack of the Ghost Riders* inte gått någon förbi – denna tamburinfyllda fuzzfest känns nämligen som årets fräschaste retrogaragerocklåt. Att duon bakom den är dansk känns lika bisarrt som det i sin tur är väntat att Sune och Sharin är pretentiösa och högravande när de pratar om sin högst okomplicerade slackerrock med stora delar av rotsystemet fast i den Jesus and Mary Chain-relaterade delen av skivsamlingen. Näväl, *Whip it On* innehåller åtta korta riffiga treackordslåtar som är lätta att förväxla med varandra men som jag har svårt att säga nej till. Stämsången ligger perfekt över de pulserande rytmerna både i refränger och verser men de uppkäftiga gitarrerna hamnar ändå i strålkastarljuset. Bonusen är att denna EP bara är ett smakprov, fullängdaren är på väg, hoppas den är gjord med samma gnista och glimt i ögat som *Whip it On*, då blir det här riktigt roligt.

Gary Andersson

PUGH ROGEFELDT
"Pugh"

National
När Pugh väljer att stoppa sina låtar i en låda av kartong så gör han det så omsorgsfullt och snyggt att man blir alldeles röd. Grymt snyggt

PET SHOP BOYS
"Disco 3"
Parlaphone/Capitol

Det har gått drygt tjugo år sedan Smash Hits-journalisten Neil Tennant smet ifrån en intervju med Sting för att äta ostburgare med producenten Bobby Orlando och övertala denne att arbeta med Tennants nystartade band Pet Shop Boys. Orlando producerade senare den första versionen av *West End Girls*.

Så någon sorts cirkel sluts antagligen nu när Pet Shop Boys på *Disco 3* spelar in Orlandokompositionen *Try it (I'm in Love with a Married Man)*. Den skrevs åt dem redan 1983 – men det är ju först på senare år som Neil Tennant öppet börjat sjunga saker som "Do you think about me darling when you make love to your wife?".

I övrigt blickar de som vanligt framåt. Pet Shop Boys har med varierande resultat

alltid försökt låta sig influeras av utvecklingen inom dansmusiken. Den här gången fungerar det lyckligtvis ganska bra. Om inte annat klär electroinfluenserna på *Disco 3* deras musik betydligt bättre än eurotechno-influenserna på katastrofala *Disco 2* som släpptes under Culture Beat och Haddaways storhetsdagar i mitten på 90-talet.

Och så avslutar de skivan med en helt förtjusande pianoversion av *London*.

Thomas Nilson

VINN!

Cardigans ALBUM + BOK

Fingathing ALBUM

Evan Dando ALBUM

Tosca-PRYLAR

www.groove.st

Album

omslag och en bok så omsorgsfull att man lätt väljer att ha den vid sängen som kvällsläsning ett bra tag framöver. Det är John Erik "Eggis" Johansson som tidigare boxat både Ebba Grön och Lundell som nu hjälpt Pugh.

Det börjar 1965 och slutar 2003. Pugh och Eggis har varit på vinden och rotat längst ner bland kartongerna och hittat allt möjligt spännande. Resultatet blir en hel del kuriosita i form av utgivet livematerial och demos. Tonvikten ligger på Pughs tidiga och starkaste period med plattor som den ultimata *Ja då ä då*, den fantastiskt suddiga *Pugish*, mer jordnära och imponerande *Hollywood* och grandiosa *Bolla och rulla*. 80-talet är knappt med liksom kompromisser som *Attityder* och *Face*. Det var under perioden 1969-1975 som han var som bäst och mest sällsam. Pugh var först med att göra rock på svenska och dessutom lyckades han göra provokativ rock'n'roll och pop av det synonymfattiga språket. Kan inte komma på något jag saknar på denna varierade men ändå väldigt koncentrerade box.

Jonas Elgemark

SAM-E "Om ni ba wuiste" Streetzone/Border

Sam-E har varit med på olika mixtapes och gjort en del gästspel men alltid verkat lite i skymundan av Special Blend-polarna Fattaru och Fjärde Världen. Han har också släppt demoalbumet *ZemiAutomatic* men *Om ni ba wuiste* får räknas som hans debut. Det saknas inte låtidéer och Sam-E har skrivit en hel del bra texter om till exempel sin uppväxt (*De så de e*), om vänskap (*Bara vi*) och om slang (*Slagsnack*). Soundet på plattan är genomgående fräscht vilket mest är tack vare El Sheriffo (när kommer nya EP:n?). Överhuvudtaget har de svenska producenterna höjt nivån på sistone, vilket är kul.

Sam-E är en habil rappare med okej röst och flyt men bristerna på *Om ni ba wuiste* ligger ändå mest i hans framförande. Trots att Sam-E vågar vara uppriktigt och lämna ut sig själv saknar han den riktiga närvaron och förmågan att gripa tag i lyssnaren. Skillnaden hörs bäst på *Kan bara vara dom* där Fattaru-killarna lägger lite allmänt skryt med en helt annan självsäkerhet och intensitet. Den låten är det tyngsta svenska jag hört på länge även om beatet av Lucci a.k.a. Pato Malo & First Born är lite väl likt deras beat till Ison & Filles *Ljus kamera* (*Ruggiga typer*).

Daniel Severinsson

SEBA "Producer06" Good Looking/Goldhead

När drum'n'bass stod på toppen första gången under mitten av nittiotalet fanns det väl knappast något hetare bolag än Good Looking Records. Så det är väl inte så konstigt att de vill casha in nu när d'n'b är hett igen. Signifikativt gör de det genom att ge ut en serie med gammalt material. Inte så aktuellt och spännande kanske?

Nej, men i Sebas fall jävligt bra. Låtarna på den här skivan har funnits med på diverse samlingar bolaget gett ut under åren 1996-2001. Och det gläder mig att Sebas atmosfäriska d'n'b ges ut på nytt. Det är den värd. Skivan är ett bevis på att Sebastian Ahrnberg är en av Sveriges mest intressanta skapare av elektronisk dansmusik. Det blir aldrig såsigt och tråkigt när han sveper sina ambientmattor över mig. Så som det kan bli när LTJ Bukem vinglar iväg genom ljudlandskapen. Seba har en stringens och ett driv i rytterna som håller allt på plats och ljuden är mjuka och fina. En mycket bra samling.

Mats Almegård

THE SIGHTS "Got What We Want" Sweet Nothing/Border

Vill man ta till ett enkelt knep och klassificera dessa tre halvt långhåriga polisongbeklädda grabbar från Detroit säger man att de är retro-rockare. Det ryms en hel del 60-tals-pop i deras bag. I konvolutet poserar trion med en ilsken katt. Men i pressrelesen står det att gruppen sedan dess fått påökning i form av en keyboardist.

De flesta låtarna skrivs av sångaren och gitarristen Eddie Baranek och troligen har han och Supergrass liknande skivsamlingar. Eller kanske har han rent av några plattor med just Supergrass. *One and Only* är en *Mansize Rooster*. *Everyone's a Poet* är inte långt ifrån Lovin' Spoonful. *Last Chance* å andra sidan drar mer åt 70-talets engelska hårdrocksband med en tjock mullrande gitarrvägg och nära på falsett-sång. Ett par spår lever på gasen från r'n'b medan *Nobody* faktiskt låter som The White Stripes. Märklig blandning må jag säga. Men solklara popmelodier och en hel del ös räcker inte för att dessa grabbar ska få tillhöra "the new rock revolution". De rider en smula för mycket på retrovägen, dock inte mig emot. Men genom att inte få vara med bland de stora grabbarna lär framgången bli svår att uppnå. Förmodligen kommer ingen på andra sidan

Atlanten bry sig om The Sights. Och jag skulle bli förvånad om de fick komma över hit och spela. Men men, jag är glad att ha The Sights i min samling.

Annica Henriksson

SLAPTONES "Simplify" Capitol

Det är rätt intressant, egentligen. Med all uppmärksamhet som ägnas både amerikansk country och rock, så har ännu inget rockabilly-band rönt någon rejäl uppmärksamhet. Om det beror på att det någonstans lurar ett Stray Cats-spöke eller om Reverend Horton Heat eliminerat alla relevanta kandidater vet jag inte. Bara att frånvaron av rockabilly varit anmärkningsvärd.

Här kommer i alla fall ett svenskt band för att ställa saker och ting tillrätta. Det handlar mestadels om covers, men av den genomtänkta och relevanta sorten. Gammalt 50-tal, sådär. Ibland känner jag att jag saknar en lite mer aggressiv attityd i musiken, och ibland att jag saknar någon form av uppsluppenhet. Men jag inser i samma stund också att det här speglar rötterna mer än mycket av andra nutida rockabillyband som får komma till tals. Det är klassisk rock, men svänger mer än mycket annat gjort i samma genre. Allt är inspelat live i studio, vilket också märks på närvaron, och sången är oklanderlig. Lagom skitigt, lagom perfekt. Och rockabillynerven suktar efter mer.

Magnus Sjöberg

FRANKIE SPARO "Welcome Crummy Mystics" Southern/Border

På Frankie Sparos debutplatta var det rejält sparsmakat med sång, gitarr och en rytmbbox. Nu två år senare tar han hjälp av gästmusiker och sångare. Styrkan med debuten var det utlämnande och nakna. Nu är det mer som stör i ljudbilden och att Frankie vågar experimentera med sin sång gagnar inte lyssnaren utan förmodligen bara honom själv. Men när han låter som mest manisk och sinnesrubbad som i *Back On Speed* tror man på varje ord han säger. Har inte sett Frankies journaler och vill inte se dem heller men en därfink är han alldeles säkert. När han ger sig in i ambient terräng blir det som det ska och när det är som mest trasigt så trillar det nästan i bitar. När han sjunger om sin syster ackompanjerad av ståbas och piano är det precis så vackert man vill ha det och den valiumdränkta *Camera* blir kulmen på denna högst självcentrerade men ändå lite fångslande platta. Orkar du hela vägen så får du tillträde långt in i denne mans psyke.

Jonas Elgemark

THRENODY ENSEMBLE "Timbre Hollow" All Tomorrow's Parties/import

Threnody Ensemble består av två gitarrister och en cellist. Tillsammans, och med en del tillförd instrumentering, skapar man ljudlandskap, inte helt olik Godspeed You Black Emperor i framförande. Den stora skillnaden är egentligen att Threnody Ensemble är mer inriktade på klassisk avantgardemusik, vilket också tyvärr leder till en del transportsträckor utan stämning och känsla. Det finns naturligtvis en nerv här, men inte tillräckligt stark för att gripa tag och skaka om en på det sätt som nästan krävs av symfoniskt inspirerade verk. Ibland blir det nästan som en avskalad orkesterremix av en klassiskt inspirerad Radioheadlåt. Nog så spännande, men inte alltid lika kul som det låter.

Magnus Sjöberg

TOSCA "Dehli9" G-Stone/Border

En dubbel-CD som går i invanda spår och samtidigt trampar upp helt nya stigar. Första skivan tar vid där *Suzuki* slutade. Det handlar om downtempodub som är följsamt smidig, på gränsen till insmickrande. Där *Suzuki* kunde vara mörk och lite småfarlig är CD 1 på *Dehli9* glättigare och mer kommersiell. Det är inte dåligt, men lite småtråkigt har jag allt när jag lyssnar.

Men när jag stoppar i CD 2 har jag inte tråkigt längre. Stämningsfull pianomusik strömmar ur högtalarna. Här finns den nerv och det djup som jag saknar på första skivan. Rupert Huber visar upp sina kompositörstalanger vid pianot och Richard Dorfmeister skruvar in några elektroniska ljud mellan pianotonerna. Men pianot är dominerande. Elektroniken understryker bara försiktigt vad pianot har att säga. Inga beats. Det påminner mig om György Ligeti. Han som skapade *Ricerata Musica* som användes i filmen *Eyes Wide Shut*. Precis så monotont suggestivt och bra är det här.

Mats Almegård

VOIVOD "Voivod" Chop House/Playground

Jason Newsted har blivit hårdrockens Vince Clarke. Han har pumpat bas i Flotsam and Jetsam, Metallica och nu i Voivod, där han har fått namnet Jasonic. Men det var långt ifrån Jasons imponerande CV som gav honom jobbet. Voivod-killarna och Jason har känt varandra i nästan 20 år.

Voivods trettonde fullängdare, som släpps på Jason Newsted's egna skivbolag, sammanför dessutom originalsångaren Snake med Jasonic, Away och Piggy. Det här är mumma för Voivods trogna fans. Men det lär inte komma många nya till lägret. Bandets musik känns intern, beundrarskaran är redan utvald. Trots det är det värt att ta reda på om du är ett Voivod-head eller inte, för deras musik är unik och originell.

De bättre låtarna är *Facing Up*, *Invisible Planet* och videolåten *We Carry On*. Voivod spelar plain nordamerikansk hårdrock som påminner om åttiotalets Death Angel, eller Sex Pistols med musikutbildning.

Torbjörn Hallgren

THE WALLFLOWERS "Red Letter Days" Interscope/Universal

Det är nog det enda sättet, att göra som Jakob Dylan gör med sitt Wallflowers. Har man Bob Dylan till farsa och själv vill göra musik, så är det nog bäst att se till att i alla fall musiken ligger så långt från päronträdet att ingen i alla fall kommer att jämföra sonens musik med faderns. Även om det kanske inte har lyckats helt hittills. Och visst är Wallflowers Tom Petty-rock kompetent och i många fall riktigt bra i genren, men det känns ändå som en besvikelse varje gång man lyssnar till en låt. För egentligen var det ju länge sedan släpande, melodisk amerikansk rock överraskade och engagerade, och inte heller här känns det särskilt angeläget. Här finns ett par bra låtar, men inte tillräckligt för att få en att rusa upp och treva efter repeat-knappen, även om jag är bra nära under *Too Late to Quit*, med det sitt lilla monotona riff. Hur som helst är *Red Letter Days* det bästa jag hört av Wallflowers hittills, så det kanske finns anledning att fortsätta hoppas på att de riktiga stordåden kommer längre fram?

Magnus Sjöberg

THE WHITE STRIPES "Elephant" XL/Playground

Så är den efterlängtrade uppföljaren till *White Blood Cells* här. Och eftersom Jack och Meg White är rädda att CD:n skulle läcka till nätet så har journalister fått *Elephant* på vinyl, vilket gör den än bättre. White Stripes musik är gjord för vinylens varmare, rundare ljudbild. Oavsett om den faktiskt redan finns för allmän nedladdning så är den värd väntan. Det är en inspirerad och mer fullkomlig platta än den förra. Mer bluesig och mindre hetsig, mer groovig än poppig och mer en skiva än en samling slagkraftiga låtar. Och om ni nånsin undrat hur de låter med en bassist så får ni svaret på öppningslåten *Seven Nation Army*, riktigt bra – nästan bättre. Meg sjunger också sin första låt *Cold, Cold Night*. Men som alltid

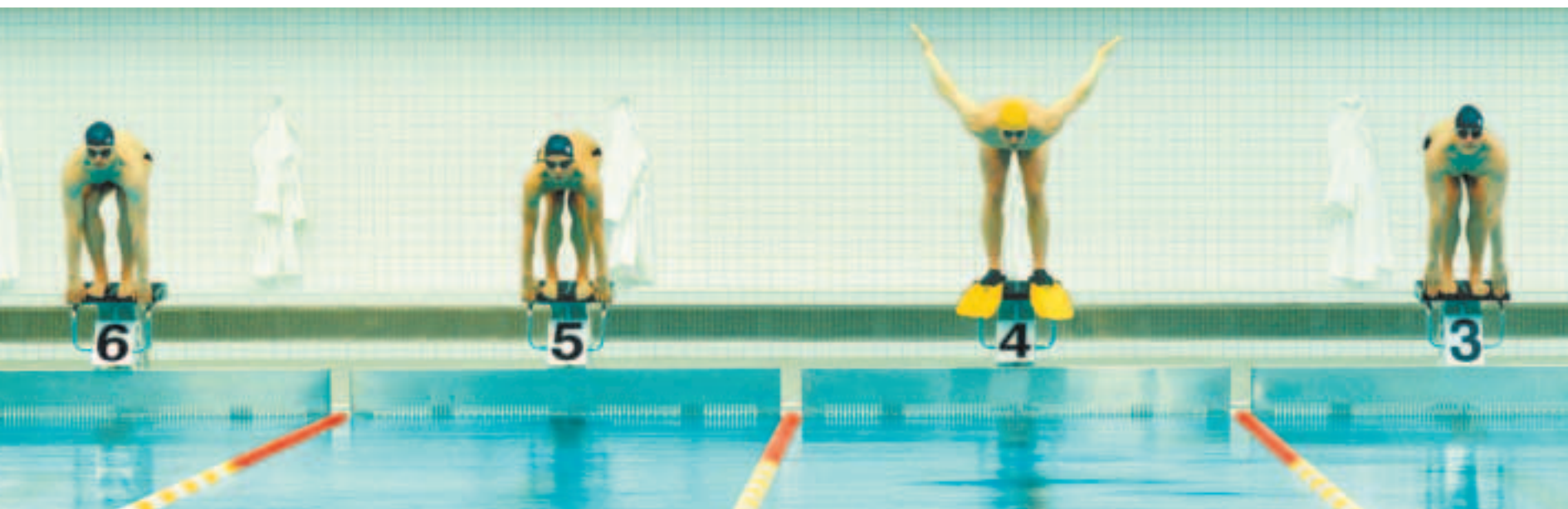

med White Stripes, det som sticker ut är Jacks röst och hans inspirerade gitarrspel. Det är också enligt utsago White Stripes sista platta och som sådan tycker jag den summerar deras karriär perfekt. Enkel, avskalad rock'n'roll med både fötterna djupt nersjunkna i Mississippis bördiga jord.

Mathias Skeppstedt

WHATEVER IT TAKES TO BE FASTER!

Snabbare internet med ADSL /bredband från Bostream!

Välj mellan hastigheterna 0.5, 2.5, 4.0 eller 8.0 Mbps.

För mer information, besök gärna www.bostream.com.

298:– /mån

istream 0.5 Mbps ADSL. Anslutningsavgift tillkommer från 695:-.

ADSL 0,5	MÅNADS-KOSTNAD	HASTIGHET	LOGIN	FÖRSTA-SIDA	MODEM
Bostream	298:-	0,5 Mbps	Behövs ej	Valfri	Alcatel SpeedTouch
Telia	375:-	0,5 Mbps	Måste logga in	Tvingad	Zyxel/D-Link
Telenordia	369:-	0,5 Mbps	Måste logga in	Tvingad	Erbjuds ej

Prisuppgifter och fakta per den 1 januari 2003.

speedtouch™
ALCATEL
www.speedtouch.com

Bostream
SVERIGES STÖRSTA OBEROENDE ADSL-LEVERANTÖR

3 DOORS DOWN

"Away From the Sun"
Republic/Universal

Ifall *Away From the Sun* är "good ol' american rock'n'roll", som bandet själva påstår sig spela, är jag jultomten. Skivan är alldeles för lugn och kraftlös för att jag ska känna lusten att rocka loss. Jag väntar på att få släppa ut mitt hår, men det händer aldrig utan istället tvinnar jag slingor och mina tankar vandrar. En perfekt platta för den som vill ha lite mysigt bakgrundsljud och koncentrera sig på annat.

Låtarna på 3 Doors Downs uppföljningsskiva bjuder inte på några variationer utan smälter lätt in i varandra. Men det finns några utstickande överraskningar, *Going Down in Flames*, *Sarah Yellin'* och *Changes* får mig att vicka på tårna.

Sångaren Brad Arnold har en bra röst men för att plattan ska gå på högvärv hos mig behöver bandet tuffa till sig och rocka mera. Men för er som gillar mjukisrock med smöriga texter är *Away From the Sun* obestridd på skivtallriken.

Susanne Pettersson

TONY ALLEN

"Home Cooking"
Comet/VME

I gränslandet mellan junk, runk och funk traskar afrobeat-trummisen Tony Allen som mest gjort sig ett namn som pulsen i legendariske Fela Kuti's 60-talsproduktion. Och trots att trumspölet är bländande i sin släpiga men ruffiga elegans känns det som *Home Cookings* stora akilleshäla. Live hade jag förmodligen gått bananas men på skiva får det mig endast att misstänka att London gör sig redo för en acid jazz-revival. Ett lysande undantag finns i inledande *Every Season* där Damon Albarn gapar lite i falsett och blåser i sin melodica, men det räcker inte.

Björn Magnusson

ATHOME PROJECT

"Ahome Project"
Beatservice/VME

Skön musik från Norge. Stian Jacobsen har pulat ihop plattan hemma i sovrummet (därav det hemska bandnamnet), och bett sin kanadensiska kompis Caitlin Simpson sjunga på några av låtarna. Det är ett trevligt svängande album, lite klubb-poppigt sådär, lite som Röyksopp fast med bättre sång och med fokus på breakbeats/drum'n'-bass snarare än houseakter. Det är snyggt, men i det långa loppet rätt harmlöst. Reklambyråmusik.

Henrik Strömberg

AQUALUNG

"Aqualung"
Warner

"Turn the lights down low" sjöng Bob Marley, både själv och i en konstruerad duett med sin svärdotter Lauryn Hill. En uppmaning som borde stå på omslaget till debuten *Aqualung*. Det är som att flytta runt i en vattentank, omgiven av skymningssken, med ett medley av världens sorgesånger i hörlurarna. Eller att gå barfota på en öde strand. Den Coldplay-sjungande Matt Hales kommer som John Blund, bäddar in mig i ett skönt silkestäcke och vaggar mig till sömn. Internetsökningar på Aqualung ger genren electronica men de inslagen är undgängömda i bakgrunden. På *Aqualung* är det pianot som har huvudrollen även om datoriserade ljud varierar ljudbilden på ett utsökt sätt. Stundtals blir det lite väl prentiöst och krampaktigt i vaggvisorna och ibland känns det som att det stämningsfulla klinkandet fyller mina lungor och dränker mig. Nu återstår bara förhoppningen att Matt plockar fram datorn från kulisserna på nästa skiva och ger mig den livräddning jag behöver.

Andreas Eriksson

CONNY BLOOM

"Been There, Done What?"
Deaf & dumb/MNW

Conny Bloom släpper en liveplatta med några av sina egna låtar och ett parti covers, bland annat Pat Travers *Snortin Whiskey*. Det är en av världens största gåtor att det verkligen kom publik till hans spelningar 2001.

I ett brev från Conny Bloom till sina skivköpare får gåtan sin lösning. Conny adresserar brevet "Dear musiclovers". Musiclovers älskar musik, och går på vilken konsert de sjutton vill gå på, och köper vilka liveplattor de sjutton vill köpa. Och nu får musiclovers Conny Blooms mest kända låtar på ett bräde; *All Lips and Hips* och *Mary in the Mystery World*.

Torbjörn Hallgren

MARTIN BÄRJED

"I andanom"

Lilla Livet/Silence

Martin bor i en stuga i Västra Ämtevik i de värmländska skogarna. Där sitter han och spelar in musik alldeles själv. Ibland tittar det förbi några tjejer som han övertalar att sjunga kör. Titeln betyder "För sin inre syn" och anspelar på Martins inställning till att göra musik. På samma sätt som Dungen skriver om att fly staden och flytta till landet pratar Bärjed om självhushåll, icke-tempo, blöt jord och vårens dofter. Musiken då? Eget är det första man tänker på men det är snyggt framfört och arrangerat. Oftast inävtvå så det räcker och blir över men lite krampaktiga melodier krystas fram ibland. En salig röra av det mesta som ändå lyckas bli en slags sammanhängande helhet. Det är inte lätt att gilla det men ändå svårt att inte gilla det. Sug på den...

Jonas Elgemark

CALEXICO

"Feast of Wire"

City Slang

Över tre album sedan mitten av 1990-talet har Joey Burns och John Convertino, alias Calexico, frammanat stämningar i rakt nedstigande led från såväl Ennio Morricone och Astor Piazzolla, som den ödesmättade mariachimusik Sam Peckinpah envisades med i sina bästa filmer. Oftare än inte har resultatet – mer eller mindre instrumentala musikstycken avsedda för inbillade tillika aldrig inspelade westerns – varit smått enastående. Tyvärr har det också varit ett problem – att de presenteras helt utan sammanhang – något som emellertid åtgärdas i och med *Feast of Wire*. Istället tjänar duons förkärlek för dragspel, akustiska gitarrer och dramatiska stråk- och blåsar-rangemang som en slags scenografi till de surrealistiska berättelser Burns frammanar med sin tunna röst. Inte för att det råder någon brist på vad de förfina på sina tidiga plattor; stackatotrumpeterna i *Close Behind* hade inte varit malplacerade i Sergio Leones filmer. Nej, inget har gått förlorat – det har bara blivit effektivare.

Dan Andersson

RAY CHARLES

"Thanks for Bringing Love Around Again"
CrossOver/Playground

Soullegenden Charles smyer fortfarande omkring kring sitt kära piano och pular pliktskyldigast ihop en platta utan att någon kommer att bry sig speciellt, han har ju redan gjort sitt i musikhistorien. Det svänger vuxet, och soundet är lite väl plastigt men rösten finns till stor del kvar.

Gary Andersson

COLOMBIAN NECKTIES

"Why Change Your Moves?"

Sounds of Subterranea/Sound Pollution

Danskt rockband med ambitioner att bli något större än både Hellacopters och Nomads. Känns aningen krystat fast tanken

är god. Klassiska riff och texter om brudar, bärs och trimmade bilar. Förmodligen trevligare live än på skiva.

Per Lundberg G.B.

CONVERGE

"Unloved And Weeded Out"
Deathwish/Sound Pollution

En uppstyckad platta. Både låtvalet och musikaliskt. Här finns demos och liveinspelningar tillsammans med nytt material. Musikaliskt spretar Converge mellan fusionjazz och Morbid Angel. Converge är kul i små doser, blir det mer så somnar man lätt.

Per Lundberg G.B.

ALEX CORTIZ

"Mesmerising"

Swirl/Coast to Coast

"Ask your friends over and bring on the cocktails" säger Alex Cortiz i pressreleasen. Och därmed är mycket sagt. Det är en skiva för fest och cocktails, men kanske inte för dansgolvet. Cortiz' blandning av downtempo och dansant house är inte tillräckligt pådrivande för att få ett dansgolv i gungning. Däremot kan den nog funka bra som bakgrundskuliss för ett cocktailparty. Som lyssningsmusik är det inte direkt spännande. Du behöver nog ett par drinkar för att inte somna.

Mats Almegård

THE CRYSTAL COMMITTEE

"Forever Overhead"

Chalksound/Border

Forever Overheads omslag har stramt och snyggt art work medan musiken är klassisk norrländsk indiepoprock inspirerad av allt från Sonic Youth till Lemonheads. Låtarna känns angelägna och är krispigt producerade, och även om *Forever Overhead* känns lite förutsägbar så kommer jag att återvända till den ofta nu när vårsolen anlänt på riktigt.

Gary Andersson

DATA 80

"Data 80"

Forcetracks/Border

Det går inte säga annat än att Håkan Lidbo är väldigt mångfaldig. Ändå blev jag förvånad när jag upptäckte att han låg bakom Data 80. Mest för att jag tycker att skivan suger. Det är något med ostiga vocoderröster som jag får en allergisk reaktion av. Att musiken är en blandning av 70-talsfunk och 80-talsskräp-pop gör inte saken bättre. Skivan låter lite som den franska house-vågen från slutet av 90-talet fast vriden alldeles för många varv åt fel håll. Hela projektet verkar vara en ironisk kommentar, och det är väl inget fel på ironiska kommentarer som sådana, men det är inget jag vill lyssna på flera gånger. Man fattar skämtet första gången, och det är knappt det var roligt ens då. Hur välproducerat det än är. Vill du lyssna på en uppdaterad version av synt-pop kan jag rekommendera Luke Slaters *Alright on Top*. *Data 80* med sina vocoderövningar råder jag dig lämna därhän.

Henrik Strömberg

DIAMOND DOGS

"That's the Juice I'm On"

Feedback Boogie

Lite överblivet, utgivnet och en och annan alternativ tagning. Det bjuder Diamond Dogs på så här mitt i vintern. Om det värmer något? Nja, man behöver nog vara med i deras svettiga replokal eller sitta instängd i Stevie Klassons rörförstärkare för att det ska bli riktigt hett. Med andra ord så är det här en lite överflödigt platta. Har man deras *As Your Greens Turns Brown* så har man Diamond Dogs när de är som bäst. Där har de vetat att variera sig och balladerna med slidegitarr lyfter alltid hela paketet några snäpp.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER "Cold Chillin' Choice Cuts" Cold Chillin'/Playground

En 27-spårs dubbel-CD från Marley Marls legendariska Cold Chillin'-etikett kan inte bli dålig. Några av klassikerna på skivan är MC Shans *The Bridge*, Big Daddy Kanes *Ain't No Half Steppin'* och världens mest kända posselåt *The Symphony*. Och även om man redan har alla "måste"-låtarna så blandas de upp med lite mer ovanliga spår med Grand Daddy IU, TCF Crew och Diamond Shell. En del låter förstås väldigt daterat men så har ju många låtar sisådär 15 år på nacken. En snudd på heltäckande samling i alla fall.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "C.S.I. The Soundtrack" Universal

Den makabra och vilt framgångsrika TV-serien *C.S.I.* har självklart ett soundtrack med fickljudna låtar (ja, förutom New Orders ljuvliga *Crystal*, *Come Into Our Room* med Clinic och Robbie Robertsonss suggestiva *Unbound* då) som producenten kunde lägga vanterna på. Lite småmys men inget att hetsa upp sig över.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Lights Out – Deepsounds of Sweden" Night Lights/Legion

En samling låtar som ger mig känslan av att vandra under en kall norrländsk natthimmel. Det är svart, kallt, klart och luften känns lätt att andas. Ett sprakande norrsken lyser upp och får det kalla att kännas varmare och mer inbjudande. Så känns den djupa housemusiken på den här samlingen. Det är avskalat och lite kyligt, men ändå med ett varmt dimskimmer över sig. I några spår blir det lite väl suddigt och påminner mer om en gråkall dimmig skänsk hösteftermiddag, för att fortsätta med de meteorologiska metaforerna.

Men som sagt, mestadels mycket skön djup house. Framförallt Ronin, Goldrain och Cellerman lyckas väldigt bra tycker jag. Ronin får upp tempot lite också, vilket gör att det inte känns för stillastående.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Playlist" Compost

Efter förra årets debutalbum *In Between* hämtar Jazzanova andan. Resultatet är *Playlist*, där de samlar femton spår som getts ut på deras egen underetikett på Compost. Laguppställningen är alltså given om man följer Jazzanovas A&R-arbete under åren: Victor Davies, Nuspirtit Helsinki, Koop, Underwolves och andra välkända namn. En gedigen samling bossajazzlåtar helt enkelt. Det är svängigt dansant och luktar solsken hela vägen. De flesta av låtarna är ej tidigare utgivna på CD, vilket gör att skivan känns relevant. Men har man alla vinylerna så är det här inget att ha.

Allra bäst är Manfred Ludwig Sextett och deras *Zwielicht*. Låten finns förvisso redan på CD:n *Formation 60*, men den för-tjänar att uppmärksammas igen. Gammal sextiotalsjazz från forna DDR är det ju inte ofta man stöter på. Att gräva fram MLS är den mest lyckade musikarkeologi som Jazzanova ägnat sig åt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Pre-set"

Mute/Playground

Det här känns ju ovanligt efterapande för att vara Mute. Bolaget FatCat gjorde samma sak för två år sedan. Samlade ihop en bunt demos och släppte dem på CD. "Titta vad mycket bra musik vi får. Vi kommer nog inte släppa hela album med artisterna, så bra är det inte, men ändå!"

Undertiteln till *Pre-set* är "New electronic music", och nog för att låtarna kanske är gjorda alldeles nyss, men vidare nyskapan- de känns de knappast. Några av de här tolv låtarna är utan tvekan bra, men alltför många av dem är det inte. En högst medelmåttig samling.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "The Night is Young 3" Life Enhancing Audio

Trivsamt partymusik med fokus på house, downbeat och lite upphottad salsa och latinska dansrytmer. Pete Moss feat Terra Devas *After 2* är en skön deephouselåt som får mig att känna sommarens ljuva bris mot min kind. Annars är det ganska förutsägbart. Din vanliga loungesamling i butiken helt enkelt.

Mats Almegård

DJ SPINNA "Here to There" BBE/Playground

DJ Spinna från Jigmaster är bara en i en lång rad av producenter som släpps lös helt på egen hand av BBE. Spinna utnyttjar svängrummet till max och använder sig av både samlingar och riktiga musiker. Stilar- na han provar är så många att jag inte ens orkar räkna upp dem. Själv gillar jag mest de klassiska hiphospåren som *Hold* med Apani B. Fly och Jean Grae. Instrumentala jazzlåtar som *All Up in it* funkar däremot bäst som bakgrundsmusik.

Daniel Severinsson

THE DONNAS "Spend the Night" Warner

Jag vill inte bara spendera natten med The Donnas. Jag vill också vara en Donna och leva i den tuggummituggande high school- världen som *Spend the Night* förför mig med. The Donnas har allt: image, attityd, killar, sex appeal och de är tjejer som spelar grymt skön 70-talsrock. Fast om man lyssnar på rykten verkar det som att detta bara är ett luftslott de byggt, jag väljer dock att låta mig luras.

Det är okokta gitarrer och genomträngande trummor ackompanjerat av tuffa texter som handlar om tjejernas vilda leverne. *Take it Off, Dirty Denim, You Wanna Get Me High* och *Take Me to the Backseat* är bara några av låtarna som visar var skåpet ska stå. Donna A, C, F och R går bland annat i Ramones, Motörheads och Kiss fotspår, och de gör det med bravur. Hela plattan är full av stygga låtar och nåt av det bästa jag hört på länge.

Spend the Night känns äkta och The Donnas ÅR sex, drugs & rock'n'roll oavsett rykten. Fast det är ju klart, man kan inte misslyckas med fyra Donnor i ett band!

Susanne Pettersson

EVERCLEAR "Slow Motion Daydream" Capitol

Denna amerikanska muskelrocktrio flirar på *Slow Motion Daydream* med collegeradiopubliken genom att blanda in poppiga refränger och lite sådär udda och anti texter med ironisk klang (lätttitlar inkluderar *Volvo Driving Soccer Mom* och *How to Win Friends and Influence People*), men jag hoppas att de misslyckas. Det känns nämligen tillgjort och planerat. De når i sina bästa stunder inte upp till Weezers medelmåttiga låtar – och hur ser då framtiden ut? Finansiellt tillfredsställda men filosofiskt ointresserade.

Gary Andersson

E-Z ROLLERS "Titles of the Unexpected" Moving Shadow/Border

Har svårt att säga något positivt om drum'n'bass år 2003, och den känns hopp- löst daterad även i E-Z Rollers version på

Titles of the Unexpected som även innehåller en mix-CD. Beatet är tradigt och låtar- na enormt tjatiga, enda gångerna något händer är i raggaflytande *Lady Jam* och i softa *You'll Never Know* där Doug E. Fresh lägger sköna rhymes över en skapligt upp- daterad ljudbild.

Gary Andersson

FLOW-CLICK "Flow-Click" Rufflife/Playground

Denna latinoduo rappar om familjen, brudar och livet på gatan över kalifornienheta beats, plattan varken berör eller upprör den bara flyter på. Men den söder-om-gränsen- känsla som genomsyrar plattan är dock flummigt skön, det påminner ofta om vad old school-killen Mellow Man Ace åstadkom för drygt tio år sedan. Soft. Och skönt.

Gary Andersson

THE GLADIATORS "Once Upon a Time in Jamaica" XIII Bis/Playground

Denna Bob Marley-klassiska typ av reggae känns väl mossig 2003 faktiskt, låtarna joggar på i makligt tempo utan att något händer och jag börjar skruva på mig i fätöl- jen. Lite sköna blåsarrangemang och några snygga gitarrfigurer räcker inte, *Once Upon a Time in Jamaica* är hopplöst seg.

Gary Andersson

HED PE "Blackout" Zomba Records

Ett band som varit med ett tag. I alla fall om man snackar nu-metal. Det märks också tydligt att Hed pe inte är några Linkin Park-kopior. Även om grunden är hard- core av den gamla skolan så finns här också uppdaterade tongångar. Den obligato- riska hiphopingrediensen känns fräschare än många av de andras. Problemet med Hed pe är de från första början inte är något vidare hardcoreband. Även om det glimrar guld om vissa låtar som *Crazy* och *Blackout* så är resten ganska platt och intetsägande.

Per Lundberg G.B.

HELL IS FOR HEROES "The Neon Handshake" Chrysalis/Capitol

Brittiska Hell is for Heroes serverar på debuten *The Neon Handshake* upp en trög- flytande gegga byggd på förutsägbar muskel- rock och posander ursinne, inget nytt under solen alltså. Trista gitarriff flankeras av klon- kiga trummor och förvånansvärt livlös sång i denna amerikanskinspirerade ljudbild. Och bandnamnet gör ju inte saken bättre...

Gary Andersson

ISRAEL VIBRATIONS "Fighting Soldiers" Nocturne/Playground

Fighting Soldiers är häglös, så varför ska jag bry mig när de inblandade inte verkar göra det? Trött, nyproducerad turistreggae hamnar inte högt upp på min lyssningstopp- lista, har svårt att se att detta skulle kunna angå någon annan heller...

Gary Andersson

JAGA JAZZIST "The Stix"

Jaga Jazzist/Warner

Dessa norska väljud blir i längden påfres- tande, livet ter sig via *The Stix* så mjukt och luddigt som det egentligen aldrig är, vil- ket får mig att bli rastlös. De fluffiga låtar- na leder heller ingenstans. De består bara av klanger och spröda rytmer som går mig obemärkt förbi. Och jag vill i alla fall ha mer av musik än så här.

Gary Andersson

JA-MAN ALL STARS "In the Dub Zone" Blood and Fire/Playground

Detta är en samling som består av två Dud- ley Swaby-producerade skivor från slutet

av 70-talet, plus några alternativa mixer, inspelade i Kingstons legendariska Channel One-studio. Ett 20-tal musiker (ja, Sly och Robbie var med) har använts för att skapa ett klassiskt dublandskap med tung rytmsektion, flyende klaviaturer, annalkande blås och eko-eko-eko. Det mesta går som ni förstår enligt formulär 1A, men förmodligen är i alla fall minnena från inspelningarna roliga (om någon av de inblandade kan tänkas nå dessa genom dimman).

Gary Andersson

JESSE JAMES "Punk Soul Brothers" Golf

Skjortorna är lika viktiga för Jesse James som någonsin Clash, Dexys Midnight Runners och 60-tals-soul. Tuggande gitarrer, cockneydialekt och blås är också väsentligt för Jesse James. Att få gå till puben efter jobbet och titta på fotboll är livskvalitet. Är man med i Jesse James får man också hänga solglasögonen så där avslappnat i skjortöppningen. Det är party året om och nästan alla är nöjda. Gäsp!

Jonas Elgemark

MAD CADDIES "Just One More"

Fat Wreck Chords
Rätt kul punkrock från Santa Barbara, Kalifornien. Det skulle kunna vara hur tråkigt som helst. Dricka bärs, åka bil och ragga brudar kanske inte det originellaste temat man kan ha. Men en massiv blåssektion gör *Just One More* till en stundtals mycket trevlig platta.

Per Lundberg G.B.

DANIEL MAGG "Facets" Compost

Daniel Maggs debutalbum låter faktiskt inte riktigt som det Compost annars brukar släppa. Visst, det är mycket som känns välbekant. Det jazziga sambainspirerade groovet, de slicka arrangemangen och det klubbiga soundet som parkerar mellan bardisken och dansgolvet. Men Daniel adderar lite mer ruffig technokänsla till mixen och det gör att jag spärrar upp öronen lite mer. Han bevisar att man kan få spänningen att stiga med lite hårdare sound utan att för den skull inte lämna barhänget i sticket.

Mats Almegård

MARDUK "World Funeral" Regain Records

Marduks åttonde album inleds med citatet "I am inspired by the devil". Och sen brakar det loss. Svenskarna spelar black metal ofta i formel 1-tempo, men det är i de tyngre låtarna som *Bloodletting*, melodiosa *Castrum Doloris* och buldozerkraftiga *Bleached Bones* som Marduk låter som bäst.

De snabbare låtarna kan lätt gå förbi i en gäspning. Inte för att de är dåliga utanför att det låter jämntjockt. En anledning kan vara att sångaren Legion väljer att sjunga growl i alla sångpartier. Lite nyans skulle ge mer kontrast och mer dramatik till musiken.

Torbjörn Hallgren

MERCILESS "Merciless" Black Lodge

Från Strängens barrskogsklädda höjder kommer Merciless, ett band som en gång stred på barrikaderna för svensk metal men splittrades desillusionerade 1994. Nu gör de comeback med samma death/thrash som en gång ledde till konserter med Entombed, Sepultura och Dismember.

Deras nya album består av tio låtar och kan bäst beskrivas med ett diagram som liknar en hängmatta. Bra i början, svackigt i mitten, bra igen i slutet. De låtar som bäst

visar varför Merciless åter fick skivkontrakt är *In Your Blood* och *Violent Obsession*.

Bert Karlsson brukar säga att vissa band är allt för mycket producerade för att falla honom på läppen. Med Merciless är det tvärtom. De skulle behöva en producent som kunde skapa ett sound som ger atmosfär åt skivan. Det räcker inte med att kamma håret bakom öronen, sätta sig på stjärkarn och lira bra som fasiken. Någon måste ratta enhet mellan instrumenten. Det är då hmn-låtarna höjs ett snäpp och blir whooa-låtar.

Torbjörn Hallgren

MICHIGAN "Graceful and in Sin"

Memento Materia/Border
Musiktävlingar i stil med Popstars och Fame Factory är inte bara vigda åt intetsägande och själlös popmusik. Även den elektroniska musiken är drabbad. Skivbolaget Memento Materia anordnade en liknande tävling under namnet Quest for Fame och segrande ur striden gick Michigan. Säkert ett bra tillfälle att synas, men frågan är om det är försvarsbart att få skivkontrakt efter en musiktävling. På debutskivan *Graceful and in Sin* blandas bitar från de gamla hjältarna som hade sin storhetstid i slutet av 80-talet. Och det är här som det största problemet ligger. Den elektroniska cocktailen har stått framme för länge och smaken har tynat bort. Förnyelseprocessen är obefintlig, det är för mycket Depeche Mode, för mycket Mesh. Glöm Michigan om du vill ha elektronisk musik som tillför mer än bara utfyllnad. Leta upp originalen istället.

Andreas Eriksson

MIDNIGHT CHOIR "Waiting for the Bricks to Fall" S2/BonnierAmigo

Det är inte ofta man överhuvudtaget nämner Elvis när man beskriver musik. Ännu mer sällsynt är det att man jämför en nutida sångare med Elvis. Men när det gäller Paal Flaata så kan man faktiskt det. När han tar i så stannar tid och rum för ett tag. *Will You Carry Me Across the Water* är den vackraste balladjävel jag har hört på mycket, mycket länge. Faktiskt en religiös upplevelse. Plattan som helhet är inte det men ett par spår är så bra att man kippar efter andan. Norrmännen har aldrig tidigare hittat så här rätt även om den fem år gamla *Amsterdam Stranded* drar åt samma håll. Om ni har några som helst krämpor så är jag övertygad om att *Waiting for the Bricks to Fall* botar och läker det mesta.

Jonas Elgemark

BARBARA MORRISON "Barbara Morrison" Arietta Discs

Denna finstämda och smygande platta sägs vara inspelad i studio på endast tre timmar förra sommaren – om så är fallet ska alla inblandade vara väldigt nöjda med resultatet. Amerikanska Barbara Morrison besökte Sverige och skapade tillsammans med svenska fingertoppskänsliga musiker självfyllda och jazzinspirerade versioner av pianoleda klassiker som *What a Difference a Day Made* och *I'm in the Mood for Love*. Att lyssna på denna platta är därmed att jämställa med balsam för själen, långt ifrån stadens brus och jakt. Och det behöver vi ju alla lite till mans.

Gary Andersson

MOUNT SIMS "Ultrasex"

International DeeJay Gigolo Records
Electroclashare har förmodligen blivit närda med DAF:s *Sex unter wasser*, Soft Cells *Sex Dwarf* och det mesta av Die Form i nappflaskan. Samma fascination för hårt pulserande, simpel elektronisk musik. Samma besatthet av sexualitet. Mount

Sims sällar sig till Fischerspooner och Miss Kittin i denna hyllning av 80-talets mörkare sidor. Och det är bra. Effektivt enkla syntlingor piskar på tempot, skitigt förvrängda basar skruvar sig runt i magen, texternas monotoni skapar ett fascinerande universum där det bara är att ryckas med. Det är svettigt, vansinnigt och euforiskt.

Mats Almegård

JOHN MURPHY/DIVERSE ARTISTERS "28 Days Later"

XL

Jag hade tänkt gå och se filmen innan jag recenserade den här soundtrack-skivan, men givetvis har jag förlagt alla mina fribiljetter. Näväl. Till skillnad från Danny Boyles tidigare filmer (*Trainspotting*, *A Life Less Ordinary*, *The Beach*) har *28 Days Later* INTE ett soundtrack fyllt av populärmusik. Jag minns hur Boyle i en intervju beskrev hur han desperat försökte hitta en scen i *A Life Less Ordinary* som skulle funka med en Oasis-låt. Så inte denna gång. Det mesta av soundtracket består av specialskriven filmmusik av John Murphy. Det hörs att det är en skräckfilm, man slungas mellan skrånande industrioljud, hotfulla elgitarrer och stämningsfulla stråkar. Murphy använder hela paletten; postrock, klassiskt, ambient. Utan tvekan en hel del riktigt bra musik, men som album känns *28 Days Later* alltför fragmentariskt, det får ingen helhet utan filmen. För att öka skivans kommersiella potential, kan man misstänka, har producenterna också slängt in en gammal Granddaddy-låt, Brian Enos ambientmästerverk *An Ending (Ascent)* och Blue States lätt pompösa avslutningslåt. Allt i en riktigt snygg förpackning.

Henrik Strömberg

OPUS ATLANTICA "Opus Atlantica" Regain Records

Opus Atlantica spelar power metal som förmår Legolas att döda lite fler fiender när orken tryter. Det är sån här musik E-type skulle vilja spela om det inte var för att han är businessman hellre än fattig hårdrockare.

Opus Atlantica är sångaren Pete Sandbergs projekt, en sångare som i sina mest engagerade stunder låter som power metal-smurf. Väldigt bra alltså. Därför borde den fullkomligt onödiga instrumentallåten *Ant-herm* ha skippats. De partierna kunde läggas in i de andra låtarna. Eller kvävs i sin vagg.

Visst kan power metal vara ensidigt i längden, men Opus Atlantica klarar av att göra sin musik intressant. Mycket tack vare just Pete Sandbergs sångröst, mindre på grund av keyboardens syntetiska ljud. Men det i sin tur associerar till 80- och 90-talens datorspel med kungar, svärd och lövskogar. Och det är såna allusioner power metal ska skapa.

Torbjörn Hallgren

CHRISTINE OWMAN "Open Doors" Revolving Records

Med gråtmild och naken röst anför Christine Owman sina vänner i den innerliga och sparsamt instrumenterade *Open Doors*. Låtarna är välkommande singer/songwriter-mysare för mörka höstkvällar framför en sprakande brasa, betänksamhet är resultatet av genomlyssningar vilket kanske inte passar nu när dagarna blir längre. Men vackert är det.

Gary Andersson

PAPRIKA SOUL "Into the Light"

Baseline/Timewarp

Pumpande hammondorglar, svindlande stråkar och lekfulla gitarrer. Allt uppbackat av ett stadigt pumpande beat med inslag av

latinorytmer. Paprika Soul utforskar de musikaliska världar som man kan finna i Karibien, Latinamerika och korsbefruktar det med europeisk/amerikansk klubbmusik. Resultatet är om inte nydanande så dock ganska lyckat. Det svänger, det har soul och om inte annat blir man sugen att resa ut och upptäcka världen på egen hand.

Mats Almegård

LAURA PAUSINI "From the Inside" Warner

"Okej, då lägger vi upp strategin för nya Laura Pausini... hennes första engelskspråkiga faktiskt, spännande! Är TV-reklamen klar att sändas? Spelar Mix Megapol singeln? Och har någon skickat ett exemplar till den där musiktidningen i Göteborg som är så oombärlig i lanseringen av italiensk radiorock? Toppen! Det här kan ju inte gå fel."

Thomas Nilson

THE POHJOLA'S "Keep My Eyes but Don't Pin and Mount Them" Amigo/Arko Records

Matti Pohjola är medlem i Den Flygande Bokrullen, en kvintett som koncentrerar sin repertoar till klezmermusik. En musikstil som härstammar från den judiska folkskolan i gamla Östeuropa. Som The Pohjola's har Matti styrt sin riktning mot den svenska popen från förra decenniets början. Och han leker friskt med sina influenser. Det är en galen blandning av kornett, mandolin, mandola, tenorbanjo och barytonhorn med en inramning av "vanliga" instrument. Vilket gör att resultatet spänner över ett stort område. Solodebuten *Keep My Eyes but Don't Pin and Mount Them* är ett verk skapat med experimentlusta och är en enmansshow, till stora delar inspelad i Mattis eget hem. Den enda gången som mitt leende försvinner är i *Hold My Head* som är ett jobbigt och irriterande undantag där mixen blir för mycket. *Dodonka*, *Ranko*, *Little Banter* har kompet från *Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka Dot Bikini* och blir i The Pohjola's version en komisk flört med originallåten. *Keep My Eyes but Don't Pin and Mount Them* kringgår alla benämningar och fack och sprutar ut sig en glädje som är svår att motstå.

Andreas Eriksson

THE RASMUS "Dead Letters" Playground Music

Finska poprockhoppet The Rasmus återkommer nu med sin andra skiva där de följer den inslagna radioanpassade stigen. Spänningen lyser med sin frånvaro och inspirationen hittades kanske inte riktigt denna gång heller. Jag har svårt att se vem som skulle få för sig att köpa en så pass intetsägande platta som *Dead Letters*.

Gary Andersson

THE REALISTICS "Go Ahead" Adrian Recordings/Border

Rockklimatet i världen har under de senaste åren varit inbäddat i ett högtryck från en mängd olika retroband. En stil som jag har ett splittrat förhållande till. Unga killar och några enkasta tjejer i skinnjackor och tajta jeans som hellre tittar tillbaka än framåt. Och just därför har nytänkandet blivit lidande. Energin och känslan av att välta den stora massan står som en stöttepelare, dessvärre riskerar resultatet oftast att bli alltför slentrianmässigt. Men så finns det några pionjärer som går i ett eget led. The Realistics är ett av de 70-talsälskande rockband som sticker ut med en egensinnig inställning. Visst finns det träffande paralleller på den sjuspåriga *Go Ahead* till andra, mer kända förmågor, i genren. Men med små metoder, ett poppigare punkljud med ljuvliga orgeltoner och inslag av falsettsång,

skapar de en helt ny spänning. Avslutande *Film Star* växer till en favorit med sin lunkande gång och klistrande refräng. *Go Ahead* levererar rås med eftertänksamma melodier och är en förnyelse i det gamla som väcker myrorna i benen.

Andreas Eriksson

THE RUBINOOS "Crimes Against Music" Houston Party/Border

Detta coverband skojar till det med ett antal alster från mer begåvade musikanter och jag ställer mig bara frågande till allt utom skivtiteln.

Gary Andersson

SAAFI BROTHERS "Liquid Beach" Saafi/Goldhead

Liquid Beach består av lika delar dub-techno och chill out-trance. Och skivan låter betydligt bättre än beskrivningen av den. Jag vill inte säga att detta är något slags mästerverk på något vis, men det gungar på skönt. Flera av spåren har vokala inslag, men de märks knappt, och med tanke på texterna är det kanske lika bra. I slutet blir det lite väl mycket trance för min smak, men trots det en trevlig upplevelse.

Henrik Strömberg

ADRIAN SHERWOOD "Never Trust a Hippie" Real World/Virgin

Drygt 40-åriga producenten/remixaren Adrian Sherwood kallar själv musiken på första solofullängdaren *Never Trust a Hippie* för world music-sci-fi-dub-dancehall. Och visst stämmer den benämningen, om ni förstår vad som menas med den? Basen är i alla fall en viktig ingrediens, ekot likaså – och självklart svänger det. Spår som österländskinspirerade *Hari Up Hari*, experimentella *X-Planation* och *Dead Man Smoking* med sin fria ande lyfter plattan när den riskerar att falla in i trött lunk. Ingen överraskning dock att någon med 20 år i branschen kan göra en godkänd solodebut.

Gary Andersson

SHIPPING NEWS "Three-Four" Southern/Border

Nyligen släppte Shipping News tre EP-skivor och det är de som nu samsas på denna CD. Trion Kyle Crabtree och Jeff Mueller från June 44 och Jason Noble från Rodan utgör Shipping News. Reglerna vid inspelningen var att varje medlem skulle göra minst en sololåt på varje EP. Låtarna skulle göras och spelas in snabbt utan några större förberedelser. De tre skulle heller inte prata med varandra om vad de åstadkommit. Låter som de har en lite komplicerad syn på musikskapande och det avspeglar sig i musiken. Att det sprutar får man acceptera eftersom det är lite av grejen. Men att mer än hälften av materialet tenderar åt det tråkiga vill jag inte acceptera. Nej Jeff, marsch tillbaks till June 44 och gör lite experimentell indierock istället.

Jonas Elmgård

SHOUT OUT LOUDS "100° EP" Bud Fox Recordings/BMG

Denna fyrspar-EP är pigg, det får man säga allra först. Sådär Håkan Hellströmpigg och sprallig som svensk popmusik är nuförtiden. Och det menar jag på ett positivt sätt. Tror jag i alla fall. *100°* och *Very Loud* är nämligen två såpbubblelåtar som är svåra att inte drabbas av, de frustar och fräser utan att tränga sig på – precis som bra popmusik ska vara. Och även om produktionen är medvetet fjäderlätt så skulle lite mer pondus i soundet inte skada. Allvarer infinner sig istället i tredjespåret *Go Sadness*, en jordad klangrik liten pärla som visar på att bandet har flera kvaliteter.

Gary Andersson

SOMEHOW HOLLOW "Busted Wings & Rusted Halos" Victory Records

Tatuerad och skrikig punkrock med metalltendenser (stämsolon och -riff med gitarerna!) faller mig inte på läppen, men det är en lite intressant kombination så jag lyssnar vidare ett antal gånger på *Busted Wings & Rusted Halos*. Och jag gillar det mer och mer. Denna kanadensiska kvartett kan nog dessutom tänkas rocka en och annan klubb på sin väg mot rikedom och berömmelse. Kanske går jag och ser dem om tillfälle ges.

Gary Andersson

STONE ROSES "The Very Best Of" Silvertone/Zomba

Det luktar profit lång väg. Stone Roses gav bara ut två skivor, varav den sista var en ganska tråkig historia, och ett knippe singlar. Allt kan man med liten ansträngning införskaffa på skivreor och i secondhandbackar. Dessutom finns redan maxisamlingen *Turns Into Stone* om man nu är intresserad av lite mer udda material. Visst hänger denna samling samman med att filmen *24 Hour Party People* med relativ framgång visas på biograferna. Stone Roses var visserligen det finaste bandet i en bedärande era av vida jeans och blommiga långärmade t-shirtar men denna skiva känns rätt överflödigt eftersom bandets samlade material är så begränsat.

Fredrik Eriksson

JUSTIN SULLIVAN "Navigating by the Stars" VME

Justin Sullivan är mest känd för att ha varit sångare och låtskrivare i New Model Army. Fortfarande ett viktigt band för många politiskt medvetna svartrockare. Precis som i New Model Army villar det något medvetet och viktigt som nästan tenderar att bli ett pekfinger hos Sullivan. Han har de senaste åren varit engagerad i antifascist och gatuprotest-organisationer. Men musiken är akustiskt fin och Sullivans proteströstläge fungerar om man råkar vara på "förändra-världen-humöret". Musiken tar ofta nya vändningar och man sitter lydigt kvar vid stereon hela skivan igenom. Anledningen är att Sullivan faktiskt lyckas vara riktigt fångslande, men i för stora doser kan man lätt få ett akut behov av Ramones.

Jonas Elmgård

SUPERCRIKET "....coming Out From the Woods" Big Bongo

Det första som Supercricket borde göra är att ta med den inhyrda orgelspelaren som fast medlem. Det är aldrig fel med orgel och i fallet Supercricket är det närmast nödvändigt. Det är en välprövad rockformel som stockholmarna tar till när de nu skivdebuterar. Orgeln hjälper till att få både utnötta grooves och lättglömda låtar att gnistra till då och då. Men styrkan hos Supercricket är framförandet som bara skriker av tyngd och ett självsäkert sväng.

Inledningen är en rökare i kryssat med den gungiga *Getting Wasted* och hårda *If You Come Screaming*. Sen blir det lite för mycket självmål och Supercricket dribblar bort sig bland de traditionella rockrecepten. De verkar också vara envisa jävlar som varken byter gitarljud eller experimenterar. Synd, för det är de små tingen som ger nyanser.

Jonas Elmgård

ROB SWIFT "Sound Event" Tableturns/Goldhead

X-ecutionersmedhjälparen Rob Swift är en gudabenådad musiker som använder sina skivtallriker som instrument, men jag

måste säga att hans debutplatta från 1999, *The Ablist*, är avsevärt mer spännande än *Sound Event*. Även om många sköna breaks, klassiska beats och (självfallet) grymma scratchningar finns här låter det mesta mer tillrättat. *The Ghetto* är dock ett av de skönare souljazzfunkiga spåren och utspejade *Tronic* tillsammans med beatboxkillen Kenny Mohammed svänger på rejält, annars lunkar det mesta på i stilla gemak.

Gary Andersson

MIKE TRAMP
"More to Life than This"
 Ulftone/Border

Mike Tramp trampar på i de americana-rockspår som nu börjar kännas rejält upp-trampade. Komplet med westernhatt och svärmodig blick på omslaget. Det skulle kunna vara ytterligare en i raden av ensamma country- eller bluesrockfigurer med bitt-ra historier, men Mike Tramp har något mer än det som först möter öga och öra. Visserligen är det mesta av just bluesrockinslagen lite väl vanliga, men det känns ändå som att musiken ramar in av texter och övrigt uttryck som känns mer personliga än det man ofta hör i genren. Det känns som att det finns en äkthet här, en äkthet som lyfter de annars egentligen rätt naivt rättframma texterna till engagerande öden och reflexioner. I vissa stunder känns det som att både text och musik närmar sig R.E.M.-pop, även om det kanske inte är den mest klockrena av referenser. Mike Tramp är mycket americanarock, men också någon som ändå vill uttrycka något via den.

Magnus Sjöberg

TROUBLEMAKERS
"Kleptoman"
 Birdnest/MNW

Dessa gammelpunkare från Göteborg rockar på som om det fortfarande/igen var tidigt 1980-tal. Och visst låter det förvånansvärt fräscht. Soundet är energiskt och sången totalt göteborgsk i låtarna som ofta klockar in på runt två minuter. *Kleptoman* innehåller i och för sig inga nya klassiker men mycket punkrock har mindre hjärta än så här.

Gary Andersson

VIBRASPHERE
"Lime Structure"
 Digital Structures/Cosmophilia

Det är snart tre år sedan debuten *Echo* dök upp. Nu kommer uppföljaren. Och den känns mer utvecklad och mogen, även om konceptet känns igen. Vi pratar fortfarande om trance techno med djupa dubinslag. Men produktionen känns stramare och ändå så fluffig och skön. Djupa dubmattor bär upp de spröda hallucinatoriska syntslingorna och melodierna harmonierar väl med trumprogrammeringen. Det är rejv och transtillstånd som gäller. Det är bra, även om det kan bli lite för mycket i längden. I alla fall om man sitter hemma och lyssnar. Det här ska man ju så klart dansa bort en natt och en gryning till.

Som en perfekt låt att ta med sig på hemvägen framstår *Manzanilla*. En dubbigare, lugnt flytande skapelse som får mig helt utchillad på nolltid. Vibrasphere är definitivt en duo som sätter Sverige på den internationella trancekartan.

Mats Almegård

LISE WESTZYNTHIUS
"Heavy Dream"
 Auditorium

Jag vet inte om Westzynthius är ett vanligt eller ens existerande namn i Danmark. Först trodde jag att jag skulle möta glad syntpop. Men ack vad jag bedrog mig. Visserligen förekommer det lite elektroniska ljudexperiment, men de ligger i bakgrunden. Fokus ligger på Lises röst och på hennes pianospel. Det är naken, enkel och bitvis

vacker singer/songwritermusik uppbackad av ett band. Och så naket som det är antar jag att hon inte har ett artistnamn. Hon heter nog Westzynthius.

Musiken på skivan känns avskalad och balanserar väl mot de vardagliga texterna. Tillsammans med bilderna i häftet får man nästan känslan av att smygläsa Lises dagbok, eller titta på henne som om hon vore med i Big Brother. Och lite av samma tristess får jag av den här skivan också. Det blir ganska stillastående.

Mats Almegård

CHRIS WHITLEY
"Pigs Will Fly"
 Ulftone Music/Edel

Den tyska filmen *Pigs Will Fly* gjord av irländsktyske Eoin Moore handlar om hustumisshandlaren Laxe som flyr till San Francisco för att slippa fängelsestraff i Berlin. I Amerika återupptar han kontakten med sin bror och genom detta väcks gamla våldsamma barndomsminnen till liv. Chris Whitley heter mannen som gjort det bitvis Ry Cooder-iska soundtracket. Whitley började sin musikaliska karriär som gatumusiker i New York som tonåring, flyttade till Belgien och gjorde en rad plattor. Hemlängtan tog honom till New York igen i början av 90-talet där han sprang in i Daniel Lanois som producerade Whitleys första platta i USA för Columbia. Sedan dess har han hunnit göra mer än en handfull album som trots bra kritik inte sålt speciellt mycket. Whitleys mörka mansröst passar bra till bluesrocken han gör. Men med åren har han börjat laborera med ny teknik och glidit mer åt alternativ rock. Denna platta däremot är lågmäld och gitarrstrummande. Han har återvänt till bluesrocken för att kunna gestalta Moores film på skiva. 26 spår finns på *Pigs Will Fly* som är ett riktigt bra soundtrack. Bra i den mening att det fungerar utan att man har sett filmen. Men själv blir jag väldigt trött på Whitleys vita medelålders blues efter några spår.

Annica Henriksson

WITHIN TEMPTATION
"Mother Earth"
 BMG

Minns Clannads folkloriska musik. De gjorde en låt till någon TV-version av *Robin Hood*. Puttenuttigt och sliskt så till den milda grad. Enya och Corrs förde det in i modern tid. Holländska Within Temptation återutger från 2001 *Mother Earth* och inte ett öga är torrt. Sharon van Adel sjunger ljuvare än Snövit. Hennes fem man starka band levererar gothinfluerad metal. Och visst är det snyggt utfört. Med alla vassa taggar bortfilade kan det aldrig tända till riktigt, det kan aldrig ta fart. Tror i och för sig inte att det är meningen att det ska vara strävt och hårt heller. Men som bandet ser ut så uppfattar man det nog så. *Mother Earth* rekommenderas varmt till blivande mödrar och stressade kontorsslavar som harmonisk avslappningsmuzak.

Per Lundberg G.B.

WHYTE SEEDS
"Slow Motions"
 Stockholm Records

Tillsammans med Franke blev Whyte Seeds ett av Sveriges mest uppmärksammade band förra året. Göteborgarna skrevs upp som landets rockräddning och det med viss förståelse. Precis som i alla andra fall handlar det även den här gången om musik från förr, framförd i nya tappning. Men Whyte Seeds har äkt längre i sin tidsmaskin och landar i ett parallellt 50-tal där punken redan är upptäckt. Som vanligt när det gäller svensk 2000-talsrock finns Kalle Gustavsson och Per Gunnerfeldt med på resan, här med Björn Olsson och Mattias Glavå som medresenärer.

Titeln *Slow Motions* är en kontrast till

innehållet. Här är det inga fötter på bromspedalerna, även om det inte handlar om något höghastighetsrekord. De fyra låtarna svänger rejält, mycket tack vare orgeln som väntar suggestivt i bakgrunden, och trots att jag hört det förr så går det inte att sluta nynna. Jag håller med sångaren Axel när han sjunger "I only wanna listen to the rock'n'roll song/it just goes on and on". En bra försmak inför debutalbumet *Memories of Enemies* som släpps längre fram i vår.

Andreas Eriksson